Bogdan Marcu

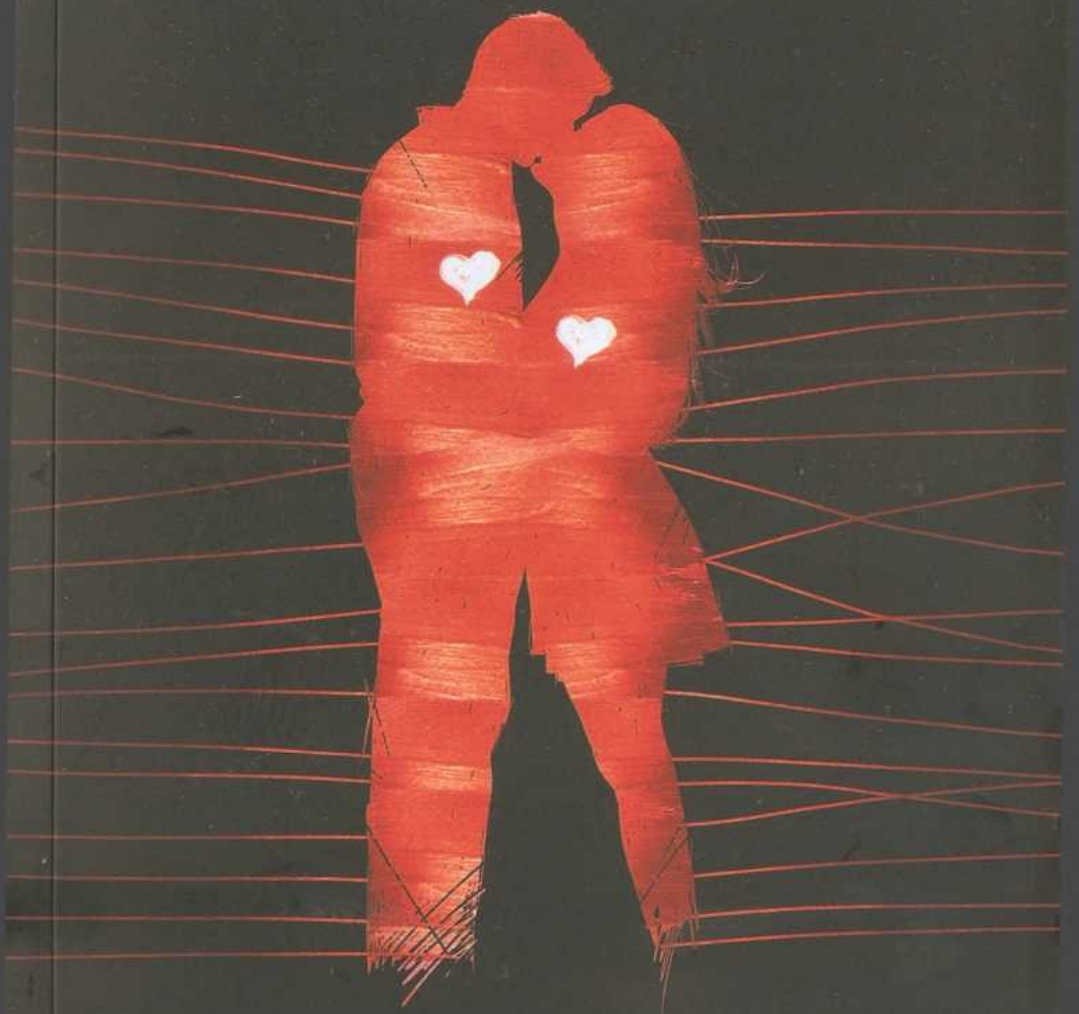

Jurnalul unui Adam

Volumul 2 partea 2

Bogdan Marcu

Jurnalul unui Adam

Volumul al 2-lea
Partea a II-a

Bookzone
BUCUREŞTI, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARCU, BOGDAN
Jurnalul unui Adam/Bogdan Marcu.
— Bucureşti: Bookzone, 2016 – vol.
ISBN 978 – 606 – 94303 – 0 – 9
Vol. 2. Partea 2. – 2019 –
ISBN 978 – 606 – 9008 – 26 – 3

821.135.1

Reproducerea sub orice formă, doar cu acordul autorului.
Editura Bookzone
Şoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, Bucureşti
Redacţie: 0774.091.579
Distribuţie: 031.433.51.56 office@bookzone.

Grafică: Bogdan Ionuţ Gură

@Bookzone

Bogdan Marcu

Jurnalul unui Adam

Volumul al 2-lea
Partea a II-a

De astăzi, Iulia, am să te dau uitării, lucru pe care, cel mai probabil, tu l-ai făcut deja. Mă bucur pentru tine!

Aici se încheie acest capitol din viaţa mea, cel în care am păţit ceea ce, cândva, am făcut şi eu. Şi din astfel de lucruri ne şlefuim caracterele şi evoluăm – din a dezamăgi şi a fi dezamăgiţi. Suntem oameni, repet, aşadar, suntem supuşi greşelilor. Important, subliniez, este să învăţăm din ele.

Îmi sună telefonul, iar pe ecran îmi apare numele lui Andrei.

— Da, Andrei?

— Salut! Ce spui, ai chef diseară de o ieşire, pe la ora 20, prin centru?

— Mă, am programată o întâlnire cu o tipă de la mine din grupă. Deci nu prea am cum să mă împart. Cu ea mă văd de la 20, dar nu ştiu cât va dura.

— Ha! Superfain! Eu vin cu noua mea iubită şi, ca atare, putem ieşi în patru.

— Ai o altă iubită, nebunule? îl întreb mirat.

— Da, am să-ţi povestesc cu altă ocazie ce şi

cum. Deci, vă băgaţi şi voi?

— Să îi dau mesaj şi s-o întreb, pentru că nu pot decide în acest moment pentru amândoi.

— Ok, scrie-i şi apoi dă-mi şi mie un SMS.

— Aşa fac. Salut!

— Pa!

Îi închid telefonul şi încerc să fac faţă veştii. Haha! Amicul meu pe jumătate devenit misogin are o nouă iubită. Cum ţi-e şi viaţa asta! Când zici că nu mai vrei, primeşti, iar când vrei din tot sufletul tău, primeşti fix… ştiţi voi ce. Mă rog, mă bucur pentru el şi sper ca această ţipă să fie cu multe clase peste Alexandra, pentru că el merită o astfel de femeie, nefiind un băiat rău, în esenţă. Şi nu, n-o spun pentru că suntem prieteni buni, ci pentru că îl ştiu destul de bine.

Îi trimit mesaj Larisei, iar ea se arată încântată de o ieşire în patru. Prin urmare, îl anunţ pe Andrei. Rămâne să ne vedem la ora 20, la Unirii, în faţă la Starbucks.

Pentru a-mi umple timpul până la ora 18.30, moment în care mă voi apuca să mă pregătesc, îmi fac ceva de mâncare, iar mai apoi, am parte de un maraton de vreo trei episoade din serial.

La ora 19.20, am ieşit pe uşa apartamentului, promiţându-mi, probabil, pentru a suta oară că această seară va fi una de neuitat. Sincer să fiu, habar n-am cum ar putea arăta o astfel de seară, dar, ca orice om, îmi place şi mie să augmentez

puţin lucrurile.

Ajung în acelaşi timp cu Larisa, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva destinul are nişte surprize plăcute pentru noi.

— Bună, Larisa!

— Hei!

— Ce faci? o întreb după ce o sărut pe obraz, simţindu-i parfumul pe care nu cred că-l voi uita cu uşurinţă. Are ceva ce transmite mister şi nebunie.

— Bine, mă bucur că am mai ieşit şi eu din camera aia de cămin. Simţeam că prind rădăcini acolo. E cam frig, se vede că, în câteva zile, iama îşi va face simţită prezenţa. Tu ce faci?

— Nimic interesant, îi răspund oarecum încurcat încă de parfumul ei. Aştept să apară şi oamenii ăştialalţi doi.

În secunda următoare, primesc mesaj de la Andrei, prin care-mi transmite că vor întârzia cam douăzeci de minute din cauza unui ambuteiaj, îi răspund că vom merge în era age, cel puţin până când începe nebunia şi pubul se transformă într-un veritabil ring de dans. Sunt şi ei de acord, aşa că rămâne să ne vedem acolo.

— Hai să mergem înainte în era age, pentru că ei vor întârzia câteva minute.

— Ok, îmi răspunde Larisa, ridicând din umeri, gest pe care-l consider drăguţ, pentru că mă duce cu gândul la o persoană copilăroasă, aşadar, pură.

— Ziceai că nu prea ieşi?

— Da, nu prea ies. Colegele mele sunt cam tocilare şi stau mai mereu în cămin. Ori pleacă acasă, fiind din apropierea Bucureştiului.

— Tu de unde eşti?

— De pe lângă Cluj. Ardeleancă, deşi ştiu că nu pare, pentru că vorbesc destul de rapid pentru un ardelean.

— Haha! Ai dreptate! Şi eu sunt din Hunedoara, dar nu pare, fix din acelaşi moţi.

— Este clar! S-au găsit cei mai rapizi ardeleni, îmi răspunde râzând.

Ai ungem destul de repede în era age, pentru că am mers în pas grăbit, frigul contribuind la acest lucru. Ne aşezăm la masă şi, foarte operativ, chelnerul vine să ne aducă meniurile.

— De obicei, aici durează ani până să îţi aducă cineva meniurile şi să-ţi ia comanda, îi spun.

— M-a văzut pe mine aşa frumoasă şi, na, din acest motiv vom fi serviţi ca la carte în seara asta.

— Sigur, asta era! îi răspund amuzat.

Îmi plac oamenii cu simţul umorului, pentru că ei sunt capabili să facă diferenţa dintre o zi de căcat şi una acceptabilă.

Nici n-am apucat să dăm comanda, că îl şi văd pe Andrei intrând la braţ cu… ea. Simt că inima începe să-mi bată tot mai repede. Nu se poate aşa ceva! Ea, cea pentru care am simţit lucruri unice, chiar dacă nu am ştiut să le arăt foarte clar, era la

braţul lui Andrei.

Timpul parcă s-a oprit în loc. În momentele de până a ajunge la masă, mi s-au derulat prin faţa ochilor toate întâmplările pe care le-am trăit împreună cu ea, toate dezamăgirile, toate nelămuririle şi, poate, toate întrebările rămase fără un răspuns. Da, ea nu m-a observat încă, dar parcă nici nu aş vrea să mă vadă.

S-a mai schimbat – este mult mai frumoasă faţă de ultima dată când am văzut-o eu. Pur şi simplu, pentru mine, Larisa nu mai exista acolo. Nici Andrei, dar oare merită să stric o prietenie pentru o nebunie a sufletului despre care, până acum, nu ştiam nimic?

PARTEA a II-a

1.

Inima începe să-mi bată din ce în ce mai tare, de parcă voia să o ia la fugă într-un loc în care nu o poate vedea nimeni. Dumnezeule! Niciodată nu am avut senzaţia asta. Pur şi simplu, totul se întâmpla în slow motion, iar de parcă nu era de ajuns că inima îmi bătea nebuneşte, simt că mă ia ameţeala.

Mă scuz, mă ridic în grabă de la masă, lovind-o uşor, şi mă îndrept spre baie. Simţeam nevoia să dispar de acolo, cât să îmi revin. Ajuns în faţa oglinzii, primele întrebări care-mi vin în cap îl privesc pe Andrei. Oare cum a putut face asta? Oare nu s-a gândit că ar fi trebuit să ştiu de dinainte? Oare nu s-a gândit că s-ar putea să mă afecteze? în fine, acum nu mai contează, căci sunt pus faţă în faţă cu singura ipostază pe care nu mi-aş fi putut-o imagina vreodată. Cum să mă comport faţă de Larisa, astfel încât să nu se prindă că întreaga mea fiinţă a fost răscolită de un uragan. Aţi observat că aproape toate uraganele poartă nume de femei?

Trebuie să mă adun cât mai repede şi să mă întorc la masă, pentru că nu vreau să bănuiască ceva vreunul dintre cei prezenţi. Şi aşa plecarea mea a fost extrem de ciudată şi, probabil, a deranjat-o pe Larisa. Dar, repet, pentru mine, nici ea, nici Andrei nu mai există la acea masă.

Pentru mine, există doar ea. Doar Andrada.

În acel local, la acea masă, era doar Andrada. În sufletul meu, aparent şi surprinzător, era doar Andrada. După atâţia ani în care nu am mai ştiut nimic de ea şi, să fiu sincer, nici nu mi-a păsat, după atâţia ani în care am crezut că totul a trecut, iată că ea este mai vie în sufletul meu decât a fost vreodată.

Mă întorc cu aceeaşi senzaţie de inimă ce stă

să iasă din piept. Râdeau toţi trei. Probabil că Larisa nu a aflat cine este femeia de lângă ea. Dar va afla după ce ne vom despărţi de Andrei şi Andrada, căci nu îi pot ascunde ceea ce simt, ceea ce trăiesc în sinea mea.

— Bună! le spun în timp ce mă aşez pe scaun.

În secunda următoare, văd cum chipul Andradei se înnorează, iar de aici trag concluzia că Andrei a făcut o mare, mare greşeală. Nu i-a spus nici ei cu cine urma să se întâlnească. Cretinul!

— Salut! îl aud, ca prin vis, pe Andrei. De ce ai fugit aşa la baie? S-a întâmplat ceva?

După câteva clipe de tăcere, în care o priveam în ochi pe Andrada, îi răspund:

— Nu, nu! Aveam o... ăăă... ştii tu, urgenţă, îi spun în timp ce zâmbesc stânjenit.

— Ce se întâmplă aici? întreabă Larisa.

Nici nu se putea mai bine de atât! Se pare că Larisa este foarte perspicace, dându-şi seama din prima că este ceva necurat la mijloc. Şi, jur, nu aveam nevoie de o telenovelă fix în mijlocul unui local!

— Ce să se întâmple? o întreb zâmbind, sperând că mă prefac destul de bine, încât să o determin să se depărteze de ideea că se întâmplă ceva.

— Nu ştiu! Se întâmplă ceva? întreabă şi Andrada. Vocea i-a rămas aceeaşi şi sunt sigur că

i-aş fi recunoscut-o într-o mie.

— Păi, voi nu aţi făcut cunoştinţă şi mi se pare ciudat. Singura explicaţie ar fi că vă ştiţi de dinainte, răspunde Larisa.

— A, da! Am fost colegi de liceu, îi răspunde Andrada, în timp ce mă priveşte şi îmi zâmbeşte.

Era un zâmbet fals. Probabil că, pentru a evita o situaţie de rahat, preferă să se prefacă. Probabil, dacă ar fi să dea frâu liber la ceea ce simte în aceste momente, s-ar ridica de la masă şi ar pleca tară să se uite înapoi.

Simt nevoia să mă ridic şi să plec. Pur şi simplu, nu pot face faţă unei seri în compania Andradei. Adică, nu m-aş putea preface, atât timp cât nu se întâmplă nimic. Şi, cu orice risc, o întreb pe Larisa:

— Vrei să plecăm? Nu mă simt prea bine, de asta am şi mers la toaletă.

— Aăăă… părea încurcată de întrebare. Da, dacă aşa stau lucrurile, plecăm, însă trebuie să le cerem scuze oamenilor.

— Înţelegem, o aud pe Andrada. Nu avem de ce să ne supărăm. Fă-te bine, Adam, şi ne vedem apoi, la un vin în patru.

Ne ridicăm de la masă, ne îmbrăcăm, o iau pe Larisa de mână şi, aproape fugind, mă îndrept spre ieşire. Ajuns afară, aerul rece mă aduce puţin cu picioarele pe pământ.

— Ce dracului se întâmplă, Adam? Nu mă

minţi, căci ştiu că nu ai nicio problemă şi te simţi foarte bine! Nu te ştiu de multă vreme, dar ştiu cum arată un om care minte.

— Mergem la mine, bem un vin şi îţi povestesc totul, fără ocolişuri?

— Deşi instinctul îmi spune să te refuz, am să îl trădez şi am să accept. Nu de alta, dar sunt foarte curioasă şi vreau să aflu ce se întâmplă. Acolo, în local, m-am prefăcut că a mers faza cu „foşti colegi de liceu”.

— Hai să mergem în plimbare până la mine. Facem 10 – 15 minute până acolo. Vrei?

— Hai! Şi să trecem să luăm vin de la un magazin non-stop, dacă există aşa ceva prin zonă.

— Am acasă.

Pe întreg parcursul drumului, niciunul dintre noi nu a scos o vorbă. Am ajuns acasă şi, după ce am turnat vin în pahare, ne-am aşezat faţă în faţă, urmând să îi spun tot ceea ce am simţit cu câteva zeci de minute în urmă.

— Larisa, înainte de a începe, sper să nu te superi pe mine. Sau, măcar, dacă te superi, să nu te superi încât să îmi dai în cap cu ceva.

— Stai liniştit! Am o bănuială despre ce ar putea fi şi, dacă este aşa cum cred, nu am niciun motiv să mă supăr pe tine.

— Dacă vrei, îmi poţi spune ce bănuieşti şi îţi spun dacă ai dreptate.

— Te rog, spune tu. Aş vrea să aud de la tine.

În plus, m-ai chemat aici ca tu să îmi povesteşti, nu să îţi spun eu bănuielile mele.

— Corect. Andrada este o fostă iubită. Am fost împreună câteva luni, când eram eu în clasa a 9-a, iar ea, clasa a 10-a. Şi am ţinut extrem de mult la ea, însă am înşelat-o, ea a aflat şi ne-am despărţit, fără a mai ţine legătura în toţi aceşti ani.

— Nu aţi vorbit nici măcar în anii în care vă aflaţi în liceu? mă întreabă uimită.

— Nu, pentru că nu a mai vrut să audă de mine, însă cum nu era posibil, văzându-ne zilnic fără să vrem, m-a ignorat până la terminarea liceului.

— Am înţeles. Continuă, te rog!

— În mare, cam ăsta este esenţialul. Astăzi, când am văzut-o, totul a luat-o razna în sufletul şi mintea mea. Nu am crezut că se poate întâmpla aşa ceva, pentru că în toţi aceşti ani nu m-am gândit nici măcar o dată la ea. Adică, ştii şi tu, după ce închei o relaţie şi trece perioada aia în care suferi, totul se risipeşte. Sau, în fine, aşa credeam că este la mine.

— Simţi că o mai iubeşti?

— Nu cred că o iubesc, Larisa! Nu cred că am cum să iubesc o femeie pe care n-am mai văzut-o de vreo câţiva ani, de când ea a terminat liceul, şi cu care nu am mai vorbit de vreo patru ani, de când am înşelat-o şi a decis să mă trimită dracului. Am iubit-o atunci, cât am fost împreună, însă cred

că era o iubire copilărească. Ştii şi tu, o iubire de adolescent.

— Înţeleg ceea ce spui.

— Desigur, se pare că nu îmi este indiferentă dacă prezenţa ei a reuşit să mă răscolească în halul ăsta.

— Clar!

O privesc şi nu pare deloc supărată, ceea ce mă cam nedumereşte. Nu eram împreună, dar, cumva, cred că amândoi ne aşteptam să fim.

— Nu pari supărată, îi spun, nereuşind să ţin doar pentru mine remarca.

— Păi nu am de ce să fiu. Nu suntem împreună, deşi ştim amândoi că înspre direcţia aia mergeau lucrurile. Însă îmi dau seama, câtuşi de puţin, ce este în sufletul tău şi îmi doresc să te pot ajuta cumva. Dar nu ştiu cu ce să încep, ce să fac sau zic.

— Nu trebuie să faci sau să spui ceva. Îmi pare rău pentru tot ceea ce se întâmplă!

— Taci, mă! Hai să vedem dacă găsim o soluţie la toată situaţia asta. Andrei ziceai că este un prieten foarte bun de-ai tăi, nu?

— Da. De ce? o întreb, deşi intuiesc răspunsul.

— Pentru că dacă te-a răscolit aşa, trebuie neapărat să îi spui şi ei. Să vorbeşti cu ea. Şi mă gândesc cum ai putea face asta fără a afla Andrei. Ştiu că tu nu i-ai spune, dar poate îi va spune ea.

— Cred că ea nu vrea să purtăm vreo

conversaţie. Am văzut-o cum se uita la mine când m-am aşezat la masă. Sigur nu i s-a spus cu cine ne vedem, iar ea nu se aştepta să fiu eu acel prieten despre care i-o fi spus Andrei. Şi, să fiu sincer, cred că în locul ei nici eu nu aş vrea să vorbesc cu cineva care m-a dezamăgit.

— Da, Adam, înţeleg! însă au trecut nişte ani, rănile ar fi trebui să se acopere, iar maturitatea să îţi permită să porţi o conversaţie. Cel puţin, eu aşa văd lucrurile astea. Înţeleg că i-ai rupt sufletul, deşi, la vârsta aia, la 15 – 16 – 17 ani, suntem destul de imaturi încât să vorbim despre suflete rupte cu adevărat.

— Eu cred că vârsta aia lasă cele mai adânci semne în sufletul unui om. Şi cred că întâmplările pe care le-a trăit ea în acea perioadă au marcat-o destul de mult.

— Zici tu că atunci se lasă cu cele mai adânci răni? Dar ce spui despre doi oameni care sunt împreună de cinci, zece ani, douăzeci de ani, au copii şi unul îl dezamăgeşte pe celălalt, iar în ultimă fază, se ajunge la divorţ. Ce zici despre o asemenea întâmplare? Nu crezi că asta îţi lasă răni mai adânci decât iubirea aia copilărească?

— Nu ştiu, că nu am trăit aşa ceva. Dar, da, poate că ai dreptate, Larisa. Doar că, ştii şi tu, fiecare îşi defineşte rănile după ceea ce a trăit.

— Înţeleg, însă te asigur că în acest caz am dreptate, căci am văzut-o pe mama cât a suferit

după ce porcul de tata a decis că este foarte ok să şi-o tragă cu secretara lui. Epic, nu?

— Îmi pare rău să aud asta! îi spun, realizând că nu ştiam mai nimic despre femeia din faţa mea.

— Nu îţi face griji, a trecut ce era mai rău, iar acum suntem amândouă fericite! revenind la ale noastre, eu spun să încerci să vorbeşti cu ea. Cât să îi spui ce ai pe suflet, să îi spui că prezenţa ei te-a dat peste cap.

— Iar ea să râdă de mine, nu? Nu, am să încerc să reprim ceea ce simt, căci sunt mai mult decât sigur că voi reuşi în câteva zile.

— Nu ştiu dacă va râde sau nu, dar sunt sigură că tu te vei simţi mult mai bine. Şi, spunându-i, aşa vei şti dacă sufletul tău a decis să lupte cu morile de vânt sau dacă lupta în care te-ai băgat de unul singur poate fi câştigată.

— Nu ştiu ce să spun. Chiar nu ştiu! Mă voi gândi în zilele ce vor urma.

— Ok. Gândeşte-te şi, dacă vrei, spune-mi şi mie ce ai de gând să faci. Iar dacă ai nevoie de un om care să îţi fie alături, să ştii că mă poţi suna oricând.

— Mulţumesc frumos, însă cred că eşti prea bună cu mine. Tu, în mod normal, ar trebui să fii supărată pe mine. Toată faza aceasta este de rahat şi aici ştiu că nu mă poţi contrazice.

— Nu te contrazic, dar, vezi tu, poate că este mai bine că nu am ajuns mai departe. Cum ar fi

fost să avem o relaţie şi, dintr-odată, să se dărâme sub greutatea trecutului tău? Cred că ar fi durut mult mai tare. Cred că ne-ar fi durut pe amândoi. Aşadar, tot răul spre bine şi, te asigur, ai câştigat o prietenă. Poate că aşa ne-a fost scris.

Mă uit la ea, iar ea avea pe chip un zâmbet cald, înţelegător cu mine.

— Pot să te strâng în braţe, aşa, ca pe o prietenă? o întreb puţin încurcat.

— Doar de data asta te las să mă iei în braţe, să nu cumva să te înveţi! îmi spune râzând.

O îmbrăţişez şi îi mai mulţumesc o dată pentru maturitatea de care a dat dovadă. Şi îi mai cer încă o dată iertare că am produs toată această situaţie neplăcută. Mă asigură că a uitat despre ce vorbesc. Este, după multă vreme, o îmbrăţişare pe care o simt sinceră.

— Eu, acum, am să plec acasă. Ai numărul meu şi mă poţi suna oricând. Şi, oricum, am să te mai sun eu să văd ce faci, ok?

— Desigur, Larisa! Hai că te duc eu!

— Mă descurc, stai liniştit.

— E târziu. Aşteaptă puţin, te rog, îţi chem un Elber, să ştiu că ajungi cu bine acasă.

După ce a plecat, am rămas eu cu mine. Când rămâi singur cu propria persoană şi te afli într-o astfel de situaţie, ca a mea, ai cele mai sincere, cele mai dureroase, cele mai răvăşitoare discuţii. Le porţi în cap, iar uneori, mai verbalizezi câte un

cuvânt. Aşa, ca un nebun. Şi, rareori, îţi permiţi şi câte un gest, iar în cazul meu, acesta a fost un pumn în perete. Da, ştiu că gestul nu denotă un semn de inteligenţă, însă îmi este ciudă că am ajuns în situaţia asta! îmi este ciudă că, la mijloc, este o femeie faţă de care, aparent, încă am sentimente şi un bărbat care îmi este, cred eu, cel mai bun prieten. Cu toată disperarea ce-mi dădea târcoale, mă arunc în pat şi adorm.

Dimineaţă, m-am trezit la fel de pierdut. Pe timpul nopţii, nimic nu s-a reparat, toate piesele ce au căzut din sufletul meu sunt tot haotic aranjate. Da, chiar dacă pare nebunesc, am sperat ca noaptea să le aranjeze, măcar puţin. Şi nu cred că sunt singurul om care are asemenea aşteptări. Oare câţi alţi oameni nu or fi sperat ca noaptea să îi vindece? Sigur sunt mulţi. Sigur.

Încep să mă gândesc la cum îmi voi petrece eu acest weekend care a început de câteva ore. Parcă nu îmi vine să mă uit la seriale, să mănânc pizza şi, eventual, să plâng ca o puştoaică. Drept este că nici de ieşit prin oraş nu îmi arde. Urăsc momentele astea când nu mă pot decide ce să fac să îmi mai revin puţin şi eu!

De fapt, singurul lucru de care eram sigur constă în faptul că trebuie să îmi dau seama ce rămâne de făcut în privinţa Andradei – să îi spun ce simt şi să îmi trădez, oarecum, prietenul sau să tac şi să încerc să trec peste moment?

Când te loveşti de astfel de lucruri, cred că sufletul îţi este suspendat undeva între cer şi pământ, iar orice decizie ai lua, aceasta va avea repercusiuni asupra ta, asupra a ceea ce porţi în piept. Dacă aleg să renunţ la ea, simt că i-aş da drumul în gol, urmând a se face pulbere odată ce loveşte pământul. Dacă aleg să îi spun şi, printr-o minune, am fi din nou împreună, probabil că ar zbura prin înaltul cerului. Însă, ca să vezi că viaţa este într-o oarecare măsură matematică, una dintre acţiunile mele va afecta viaţa lui Andrei. Dacă i-aş despărţi, ce s-ar alege de el? Ce va simţi?

Îmi aduc aminte că, la un moment dat, cineva mi-a spus că deciziile importante nu sunt niciodată uşoare. Şi, într-un fel, i-am dat dreptate, fără să ştiu cât pot fi de grele. De fapt, decizia pe care ar trebui să o iau este aproape imposibilă şi, cu siguranţă, imorală dacă aleg să îi spun Andradei ce simt.

Totodată, mi-am dat seama că m-am maturizat. Că numărul femeilor care îmi trec prin mână, prin pat, a devenit irelevant şi am înţeles că fericirea mea nu depinde de el. Mi-am dat seama că, pentru prima dată cu adevărat, sunt pus în faţa unei situaţii în care, orice aş alege, va trebui să lupt pentru fericirea mea. Or, eu, cel din trecut, aş fi fugit de luptă şi aş fi ales cea mai uşoară cale ce satisface anumite plăceri. Aşadar, din punctul

acesta de vedere, m-am maturizat câtuşi de puţin. De ce s-a întâmplat asta? Habar n-am. Probabil, viaţa, fără să îţi ceară voie, te supune evoluţiei.

Gândurile îmi sunt întrerupte de un SMS.

„Mi-am dat seama ce s-a întâmplat aseară, Adam! Să nu îţi treacă vreo prostie prin cap, căci, altfel, ai terminat-o cu mine. Stai în banca ta, te rog.

P.S.: încă este o rugăminte prietenească”.

Încep să râd după ce parcurg SMS-ul de la Andrei. Nici nu ştiu cum să-l consider – ca pe o ameninţare voalată, ca pe o teamă că aş putea să îi despart sau chiar ca pe o rugăminte izvorâtă dintr-o disperare că ar putea s-o piardă?

Nu îi voi răspunde la mesaj. Cel puţin, nu încă, pentru că am nevoie să iau o decizie, iar mai apoi, să i-o transmit şi lui. Nu sunt atât de insensibil încât să nu înţeleg ce simte, să nu îmi dau seama că îi pot distruge o şansă la fericire. Nu, nu sunt aşa. Dar cred că dacă doi oameni sunt tăcuţi unul pentru altul, nimeni nu se poate pune în calea lor. Ştiu, oricât ar suna a clişeu este al naibii de adevărat.

Dacă ei sunt sortiţi, eu am să mor încercând. Dacă eu cu Andrada suntem sortiţi, el nu va putea face nimic. Iar este o matematică a vieţii.

Şi, de parcă toţi oamenii s-ar gândi la mine fix în momentul acesta, primesc un alt SMS. De data aceasta, Larisa este expeditorul. Mă întreabă dacă

m-am decis ce fac. Îi răspund că încă nu. Şi, susţinându-şi vorbele de aseară, mă încurajează să îi spun şi să las în voia sorţii restul lucrurilor.

Eu nu sunt construit să las soarta, destinul sau orice alt nume ar mai purta să decidă în locul meu. Deşi, nu neg, uneori poate că este bine să te laşi în voia valului, să te ducă prin locuri în care altfel nu ai fi ajuns. Însă simt că decizia mea este suficient de importantă încât să o gândesc puţin.

Da, simt că trebuie să îi pun căluş inimii şi să îmi ascult şi raţiunea.

Reiau, în gând, toate evenimentele de aseară. Andrada părea surprinsă şi deranjată de prezenţa mea. Dacă nu i-ar mai fi păsat, n-ar fi trebuit să fie deranjată, nu? Aşa ar fi firesc. Sau, poate, pentru a mia oară în viaţa asta, greşesc. Eu, dacă aş fi în locul ei şi nu aş mai simţi nimic pentru un om, aş trece cu vederea tot ceea ce s-a întâmplat între noi, chiar dacă eu am avut de suferit. Doar că oamenii nu seamănă şi atunci nu trebuie să iau de bună reacţia mea, dacă aş fi fost pus în situaţia ei.

Clar – raţiunea nu mă ajută deloc, ba chiar îmi aduce tot mai multe probleme. Prea mulţi de „dacă”, prea mulţi de „oare ce se va întâmpla?”, prea mulţi şi prea inutili. Am să încerc să vorbesc cu ea, am să încerc să îi explic ce s-a schimbat la mine de când nu ne-am mai văzut, am să îi spun ce simt şi ce îmi doresc. Iar după toate acestea, decizia îi va aparţine şi am să i-o respect.

„O să încerc să iau legătura cu ea”, îi scriu Larisei. Mă felicită şi mă asigură că totul va fi spre binele meu.

„Te pot suna?”, îi scriu şi lui Andrei. Îmi spune scurt că nu. „Ne vedem să vorbim?”, continui eu. Mă lovesc de acelaşi refuz. De ce dracului fugi, frate, de o conversaţie? „Ok. Atunci să mă ierţi pentru ce va urma. Voiam să îţi explic înainte”, îi las mesaj.

Ştiu, probabil că mulţi dintre cunoscuţii noştri mă vor condamna. Probabil că şi eu as face acelaşi lucru dacă aş fi simplu martor, simplu privitor la o asemenea situaţie. Nimeni nu poate înţelege mai bine decât mine ceea ce simt, ceea ce mă roade cu fiecare secundă ce trece, iar eu sunt departe de ea.

„Hai că am făcut rost de numărul ei, special pentru tine”, vine un alt mesaj semnat de Larisa.

„Cum ai reuşit?!”, o întreb mirat, fiind conştient că ele două nu au nimic în comun. Sau, cel puţin, nu ştiu să aibă ceva în comun.

„Treaba mea! Tu sun-o şi vorbiţi! Te pup!”, este simpla ei explicaţie.

Îi mulţumesc în gând şi introduc numărul Andradei în agendă. Nu am curajul să o sun. Mă simt ca la începutul începutului, când îmi era ruşine să fac primul pas. Inima îmi bate nebuneşte în piept, de parcă ar vrea să alerge desculţă până la uşa ei. Da, am să îi dau un mesaj, iar mai

departe vom vedea ce rămâne de făcut.

„Bună, Andrada! Sunt Adam. Crezi că ai câteva momente libere, să vorbesc cu tine câteva lucruri?”

Am recitit mesajul şi mi-am dat seama că nu puteam trimite unul mai sec de atât. Bine, nici să îi scriu tot ce simt nu ar fi fost tocmai în regulă, pentru că este posibil să o sperii. Sau să mă creadă un nebun.

Primele cinci minute au trecut de parcă ar fi fost ore. Mă gândeam că va răspunde „în secunda doi”. Acum, mă gândesc că poate nu va răspunde niciodată. Sau poate că nu este numărul bun. Am atâtea filme în cap, încât aş putea lansa câte unul în fiecare zi, timp de vreun an.

„Cum ai făcut rost de numărul meu?”, îmi răspunde. Răsuflu uşurat, fiind sigur că este numărul ei şi fiind liniştit că mi-a răspuns.

„Are sens să îţi spun? Mi l-a dat cineva, iar acel cineva l-a luat de la altcineva. Atât ştiu şi eu.”

„Frate, cred că nu voi mai da numărul meu nimănui, că, uite, mă trezesc cu mesaje de la indivizi despre care nu vreau să ştiu ceva”.

Penibil nu este să iubești.
Penibil este să îți bați joc.
#jurnalulunuiadam

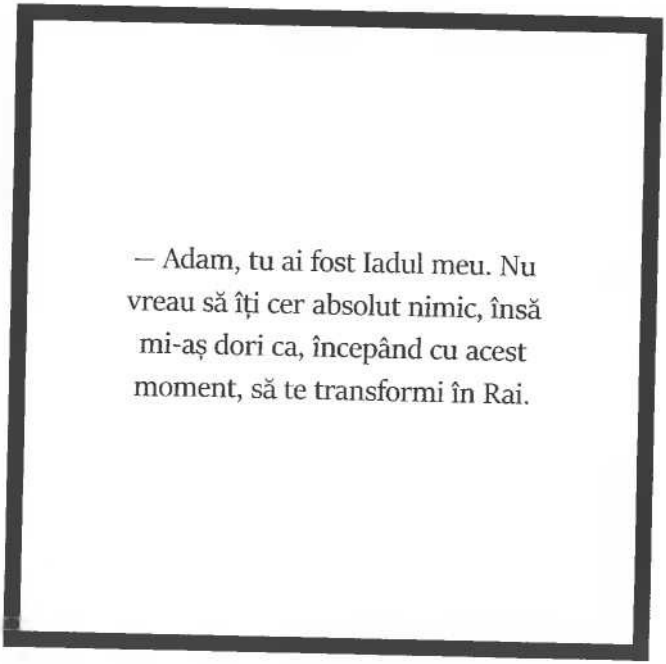

Recunosc, citind mesajul ei, am simţit cum, într-o primă fază, un cuţit cu o lamă de metal rece şi ascuţită îmi disecă întreg corpul. Însă, imediat după această senzaţie, vine şi o explicaţie pertinentă din partea raţiunii mele, care spune că nu avea cum să sară în sus de bucurie sau să mă primească cu braţele deschise. Adam, tocmai te-ai băgat într-o luptă! Ca atare, rezistă atunci când vei încasa lovituri!

„Atunci nu am să îţi mai scriu, pentru că nu vreau să îţi stric zilele. Voiam doar să îţi spun ceea ce simt. Atât, nimic altceva”.

„Ce naiba ai putea simţi?”

„Aş avea nevoie de mai mult decât un mesaj să îţi explic totul. Dar, pe scurt, simt că încă eşti acolo, în mintea şi în inima mea”.

„Hahaha! Bună gluma asta! Hai, scuteşte-mă de prostii, te rog!”

„Nu glumesc. Atât voiam să îţi spun. Ai grijă de tine!”

Nu am să îi mai trimit niciun mesaj. Nu din orgoliu, nu pentru că sper că astfel o să mă caute ea. Nu am să îi mai trimit mesaje pentru că reacţiile ei mă dor. Poate că s-a întors karma acum, ajungând să simt o parte din ce a simţit ea când am înşelat-o, fără a avea pic de scrupule, într-un fel, consider chiar şi eu că merit să mă doară. Îmi place să fiu sincer faţă de mine, pentru că în felul acesta pot să fiu mai aproape de realitate.

Îmi aprind o ţigară şi dau drumul la muzică. Poate că nu mă va căuta şi poate că a trecut cu totul peste ce am avut. Ar fi avut toate motivele să treacă, fără discuţie. Cred că am pierdut-o şi pe ea, l-am pierdut şi pe Andrei. Aşa simt în momentul acesta şi rareori intuiţia mea s-a înşelat.

Am stins cea de-a doua ţigară şi voiam să schimb piesa de pe YouTube, când, spre

surprinderea mea, primesc un mesaj de la Andrada.

„Ne vedem astăzi, la ora 18.00, la Romană. Este o cafenea, Coffee Addict, chiar pe colţ. Ne vedem în faţa ei. Este singura şi, probabil, ultima dată când ne vom vedea. Aşadar, dacă vrei să vorbim, fă bine şi vino!”

Mă bucur asemenea unui copil, chiar dacă ea avea acelaşi ton tăios. Şi ştiu că a blufat când a zis că este probabil singura şi ultima dată când ne vedem. Adică aşa cred eu acum, dar mă voi convinge de îndată ce ne vom vedea.

În Über, parcurgând drumul spre ea, mi-am dat seama că orele de până să plec de acasă au trecut de parcă ar fi fost ani. Şi iată-mă iar cu nişte emoţii nebuneşti. Poate, sunt cele mai mari emoţii din viaţa mea, din câte am trăit până acum, din câte mi-au străpuns corpul. Simt un gol în stomac şi cap, simt cum respiraţia a devenit întretăiată de parcă m-aş da într-un roller coaster. Iar eu urăsc aceste roller coastere. Însă, când vine vorba de ea, de Andrada, nu pot simţi ura. Nici dacă s-ar impune, în mod firesc, să o simt, nu cred că aş putea să o fac.

Maşina opreşte, dar mie nu îmi vine să cobor. Şi şoferul vede că evit. Mă întreabă dacă totul este în regulă, îi răspund scurt că da, îi mulţumesc, deschid uşa şi mă trezesc în faţa cafenelei. Ceasul arată 17.55, iar ea e probabil să nu fi ajuns încă.

— Adam! aud o voce în spatele meu, pe care aş putea să o recunosc dintr-o mie.

Mă întorc şi o văd. Este mai frumoasă decât în seara în care am revăzut-o. Sau, poate, mi se pare mie, însă cel mai important este ceea ce văd eu, nu realitatea pură ce mă înconjoară. Inima mi-a urcat în gât, toţi fluturii din lume s-au adunat la mine în stomac, iar vorbele au dispărut fără urmă. Acum, având-o în faţă, sunt o simplă statuie, numai bună de expus într-un muzeu de ceară.

— Hai să intrăm, te rog, că este destul de frig afară, continuă Andrada.

O urmez tăcut, ne aşezăm la o masă, ne comandăm două cafele şi mă trezesc sorbind-o din priviri. Ca un disperat, ca un flămând, ca un nebun.

— Bănuiesc că ai venit să vorbim, nu să ne privim, nu? îmi întrerupe ea momentele de contemplare pură.

— Aaa, da, desigur. Iartă-mă!

— Să ştii că nu voi putea sta mult, pentru că nu vreau să intre Andrei la bănuieli. Şi aşa, de când i-ai trimis mesajele, este ca un leu în cuşcă. Şi ţin să „îţi mulţumesc” că, şi după ani buni, încă îmi poţi strica zilele.

— Îl iubeşti?

Citesc pe faţa ei că n-a văzut venind tocmai întrebarea asta. Să fiu sincer, nici eu nu mă gândeam să o întreb aşa ceva.

— Poftim? Ce este cu întrebarea asta?

— Îl iubeşti? continui într-un mod ce poate fi catalogat drept obsesii.

— Cred că asta nu te priveşte. Ce este între mine şi el rămâne între mine şi el. N-am venit aici să îmi discut relaţia sau să îţi răspund la întrebări de doi lei.

— Nu este o întrebare de doi lei, ci este singurul lucru pe care mi-aş dori să îl ştiu. Este singurul răspuns de care îmi pasă câtuşi de puţin. Este singurul răspuns de care îmi este frică.

— În cazul acesta, o să plătesc cafeaua şi voi pleca. Am crezut că pot discuta cu tine, ca doi oameni maturi, îmi spune în timp ce se ridică de la masă.

— Eu… cred că încă te iubesc.

I se citea uimirea pe chip, nefiind greu să îmi dau seama că nu se aştepta să audă aşa ceva din gura mea. Ridicată de la masă fiind, mă aşteptam să plece asemenea unei furtuni ce spulberă totul în calea ei. Însă, spre surprinderea mea, n-a făcut asta, ci, de data asta, m-a surprins ea.

S-a aşezat înapoi pe scaun şi, cu un ton blând, pe care nu l-a mai folosit deloc de când a venit, îmi spune:

— Cum să mă iubeşti, Adam? Eşti nebun? Şi, nu, nu te întreb într-un mod peiorativ. Doar că îmi este greu să înţeleg cum poţi spune asta după atâta vreme. De fapt, mi-e imposibil să pricep.

— Nu ştiu cum să îţi explic, Andrada. Aşa simt. Asta simt. Aşa îmi vine să îţi spun. De când te-am revăzut. Poate că, odată cu timpul, mi-am dat seama că am pierdut, poate, cea mai importantă parte din mine. Pe tine. Şi, poate, până acum mi-am negat inconştient sentimentele. Sau, mai degrabă, tu ai reuşit, fără să vrei, să aduci la suprafaţă ceea ce simt, ceea ce sunt, ceea ce vreau.

— Chiar nu ştiu ce să îţi spun. Aş vrea să îţi spun ceva, jur! însă nu ştiu ce. De un lucru cred că sunt sigură: eu nu cred că simt acelaşi lucru. De fapt, nu cred că simt nici măcar pe aproape.

— Am înţeles…

— Şi cred că ar fi mai bine să ne vedem amândoi de drumul nostru. Să ne strângem mâna, să uităm trecutul, să ignorăm prezentul şi să evităm viitorul. Zic asta doar în ceea ce ne priveşte.

— Cum poţi uita ceea ce simţi, ceea ce iubeşti, ceea ce te defineşte, Andrada? Dacă tu poţi, bravo ţie! Eu nu pot, însă asta nu înseamnă că nu am să îţi dau pace. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai dat şansa de a te revedea!

— Adam…

— Ai grijă de tine! îi spun în timp ce mă ridic de la masă.

Mă duc la bar, achit nota şi plec. Nu înainte de a o mai privi încă o dată, prin fereastră. Stătea tot

acolo, cu privirea pierdută. Probabil, pentru câteva clipe, o să îi dea târcoale vorbele mele. Însă sunt sigur că atunci când va ajunge la Andrei, va uita de tot de mine. Şi poate că este mai bine aşa. Pentru amândoi.

Nu poţi forţa un om să înţeleagă că îl iubeşti, nu poţi forţa un om să te iubească, nu poţi forţa un om să te înţeleagă. Nici măcar nu îl poţi forţa să se gândească pentru câteva momente la ceea ce îi spui. Iar în condiţiile astea, singura soluţie viabilă, singura soluţie ce îţi aduce răul cel mai mic este să închei socotelile cu trecutul, cu sentimentele, cu gândurile. Şi, da, socotelile se vor încheia după multe nopţi albe, după multe frământări. Dar cred că durerea face parte din procesul de vindecare al omului.

Nu voi povesti nimănui despre ceea ce am spus, despre ceea ce am decis, despre ceea ce s-a întâmplat. Voi nega totul, pentru că doar aşa pot fi sigur că nimeni nu mă va asalta cu sfaturi inutile.

2.

Timp de şapte luni, nu s-a întâmplat nimic important în viaţa mea. Am încercat să mă concentrez pe facultate, am mai ieşit câteva weekenduri prin oraş cu o parte dintre colegii mei, am mai povestit cu Larisa câte în lună şi stele. Şi, tot în aceste şase luni, am încercat să o uit

definitiv pe Andrada. Da, încă nu mi-au ajuns şase luni. Şi, da, cumva mă aşteptam să dureze atât. Ceea ce iubeşti sincer se uită greu.

De sute de ori m-am întrebat cum este posibil să am asemenea sentimente pentru ea, după atât timp trecut peste noi. Şi, de fiecare dată, mi-am răspuns că, probabil, ea a fost iubirea vieţii mele şi că nu voi mai iubi pe nimeni. De fapt, nu voi mai putea iubi o altă femeie în felul acesta. Nu pentru că nu vreau, ci pentru că simt că mi-a rămas doar jumătate de suflet de împărţit cu cineva. Cealaltă jumătate a trebuit să o fac bucăţi, pentru a reuşi să o scot pe Andrada de acolo.

Nici măcar faptul că a venit vara de trei săptămâni nu mă bucură. Şi, la naiba, cât de mult iubesc anotimpul ăsta! De ce? Pentru că, pentru mine, vara înseamnă mare, nisip, o bere băută pe plajă, prieteni, nebunii, dorinţe împlinite.

În ultima sâmbătă de iunie, o zi ce se anunţa a fi una banală, în timp ce îmi beam cafeaua şi citeam din „Invitaţia la Vals” a lui Drumeş, primesc un mesaj pe telefon.

Când îl deschid, rămân perplex. Mi-a scris Andrada. Era un mesaj aproape kilometric.

„M-am despărţit de Andrei acum două luni. M-am despărţit pentru că nu era omul meu. Şi nu avea rost să îmi bat joc de el. Nu sunt genul ăsta de femeie. Şi, în plus, de când ne-am văzut, nu îmi pot scoate din cap ultimele tale cuvinte. De fapt,

nu pot uita că mi-ai zis că tu crezi că mă iubeşti. M-am analizat şi eu. Mi-am dat seama că mai am urme de sentimente pentru tine. Şi cred că sunt suficiente cât să ne vedem la o altă cafea şi să vorbim aşa cum, poate, ar fi trebuit să vorbim data trecută. Ce zici?”

Să te ia naiba, Andrada! De şase luni mă chinui să scap de tine şi tocmai când credeam că mai am puţin şi mă vindec, alegi să îmi dai toate planurile peste cap. Deşi, cu toată revolta mea interioară, simt o bucurie de nedescris. Simt să fug la ea, să o iau în braţe, să o sărut şi să îi mulţumesc. Pentru ce să îi mulţumesc nici eu nu ştiu, dar asta simt, iar pentru mine sentimentele primează în faţa raţiunii.

„Ne vedem astăzi dacă vrei, mai pe seară, undeva în Centrul Vechi. Găsim un local mai retras, liniştit, unde putem bea un vin şi schimba cuvinte. Îţi surâde ideea?”

„Desigur.:) La ce oră şi unde vrei să ne întâlnim?”

„La 20.00, în faţă la BNR. Este ok pentru tine?”

„Perfect! Ne vedem! Te pup!”

Pentru a mia oară, mi se confirmă faptul că

lucrurile se întâmplă atunci când te aştepţi mai puţin. Şi că toate dorinţele sunt inutile, căci se îndeplinesc atunci când ai uitat de ele. Desigur, eu nu pot decât să mă bucur că s-a întâmplat asta.

Ajung cu cinci minute mai repede. Cam ca toţi bărbaţii nerăbdători. În timp ce o aştept, mă gândesc la ce s-o fi întâmplat între ea şi Andrei.

Şi, uşor, gelozia îşi face simţită prezenţa. Mă gândesc cum şi unde a atins-o. Mă întreb dacă i-a plăcut mai mult decât modul în care o făceam eu. Mă întreb chiar şi prostii – dacă o fi avut orgasm cu el, dacă i-o fi făcut oral, dacă el i-a coborât între picioare. Şi, uite, aşa încep să fierb pe dinăuntru. Scutur din cap şi îmi spun că suntem oameni maturi şi responsabili de ceea ce facem. Recunosc, nu mi-au trecut gândurile, dar măcar au devenit mai neimportante.

Totul a fost întrerupt de venirea ei. După ce m-a sărutat pe obraz, şi m-a luat de braţ, am pornit în căutarea unui local ce ne poate asigura o relativă linişte, pentru că în Centrul Vechi găseşti cu greu un astfel de loc. După vreo zece minute în care am străbătut străduţele, am găsit unul care ne-a plăcut amândurora. Şi unde era liniştea de care aveam nevoie.

După ce am comandat un vin, o rog să îmi explice tot ce s-a întâmplat de când noi nu am mai vorbit, ce s-a întâmplat între ea şi Andrei şi cum de a ajuns la concluzia că încă are sentimente

pentru mine.

— Cred că este destul de uşor de sintetizat. După ce ne-am văzut noi, atunci, în iarnă, la cafenea, am ajuns acasă şi, fără să fi vrut, mă tot gândeam la ce mi-ai spus. Andrei a simţit că este ceva la mijloc şi nu am putut să îl mint. I-am spus că m-am văzut câteva minute cu tine, însă l-am asigurat că totul va trece cu bine. S-a supărat, a vrut să te sune, însă l-am rugat să n-o facă, pentru că, la acel moment, consideram că noi doi eram pură istorie.

— Am înţeles, îi spun, în timp ce îmi aprind o ţigară şi mă fac mai comod în canapea.

— Apoi am mai dus relaţia vreo trei luni şi ceva, însă, cu fiecare zi ce trecea, mă gândeam din ce în ce mai mult la întâlnirea noastră. Şi, de fiecare dată, mă întrebam de ce nu pot scăpa de gândurile astea. În definit v, nu îmi doream să te mai văd. Şi scuză-mă că îţi spun asta, dar chiar aşa simţeam atunci. Sau, poate, doar îmi doream asta, fără să o şi simt.

— Te înţeleg suficient de bine încât să nu fie nevoie să îţi ceri scuze. N-ai niciun moţi.

— Cu toate astea în cap, a venit ziua în care a trebuit să îi spun lui Andrei tot ceea ce am simţit în lunile ce au trecut peste noi. Cumva, cred că şi-a dat seama de dinainte de a-i spune. Spun asta pentru că nu a protestat deloc, nu s-a mai enervat, ci pur şi simplu mi-a spus că se bucură pentru

faptul că, în final, am reuşit să iau o decizie. Iar peste două zile, deja m-am mutat în noua mea casă.

— Şi asta a fost tot?

— Voiai să fie ceva mai dramatic? Cred că a fost destul de dramatic ce am simţit în acele momente. Şi măcar când povestesc îmi doresc să pară ceva normal.

— Îţi pare rău că ai luat decizia asta?

— Realizezi ce mă întrebi? Cum să o regret când mă aflu la câţiva centimetri de tine şi nu mă gândesc absolut deloc la ce am putea avea noi. Am luat cea mai bună decizie pentru mine, în primul rând. Apoi, ce-o fi cu noi, vom vedea. Să nu crezi că am venit aici ca şi cum sunt în limbă după tine, ca şi cum ai putea să faci orice din mine.

— Scuză-mă pentru întrebarea prostească. Şi, să ştii, nu m-am gândit nicio clipă că te am la degetul mic. Am trecut de etapa în care credeam că aripile nu pot fi frânte şi că nu există durere pe lumea asta. Ah, şi între timp, am fost nevoit să cred chiar şi în karma.

— Foarte bine! înseamnă că toţi anii ăştia ce au trecut au lăsat în urma lor un bărbat matur, un om care a învăţat din greşeli.

— Aşa îmi place şi mie să cred.

— Acum vreau eu să te întreb ceva, îmi spune în timp ce soarbe din paharul cu vin. Chiar nu îmi poţi explica cum de după atâta timp, nu m-ai

uitat?

— Oricât de mult mi-aş dori să mă explic, nu am cum. Nu ştiu cum de ai rămas şi n-ai trecut. Până acum ceva timp, nici eu nu ştiam că eşti încă îmbibată în pielea mea. Însă cred că cel mai important este că ne aflăm aici.

— Şi te-ai gândit vreodată, în cele aproape şase luni de când nu ne-am văzut, la noi doi? Ca un cuplu, mă refer.

— Da, însă trebuie să recunosc că am încercat să te uit, pentru că nu mai aveam nicio speranţă că drumurile noastre se vor mai intersecta vreodată.

— Înţeleg perfect, pentru că şi eu am încercat prostia asta. Însă nu cred că funcţionează vreodată, pentru că nu văd cum te-ai putea obliga să uiţi ceea ce, într-un fel sau altul, iubeşti. Să nu crezi că asta înseamnă că te iubesc, îmi spune râzând.

Îi răspund cu un zâmbet, însă nu pot ascunde că mi-aş fi dorit să nu încheie aşa şirul de fraze. Cumva, am simţit ca o mică lovitură în partea stângă, însă o înţeleg. Poate că îmi doresc eu prea multe şi prea repede.

— Ce vrei să facem după ce bem vinul ăsta? întrerupe ea tăcerea ce s-a lăsat între noi.

— Nu ştiu. Mergem la mine să vedem un film şi să mai bem încă un vin?

— Aleg eu filmul şi, te asigur, nu se va

întâmpla nimic altceva între noi.

La naiba! Şi eu mă gândeam că ne-o tragem în seara asta! Când am propus să vedem un film, chiar la asta mă refeream. Dacă va fi să o luăm de la început, îmi doresc să începem cu dreptul şi într-un mod plăcut pentru amândoi. Nu vreau să avem dubii, să avem temeri, să avem reţineri.

— Perfect! îţi plac comediile?

— Cea mai tare comedie pe care o ştiu este tocmai viaţa mea, îi răspund. Într-un fel, eram sincer, pentru că aşa îmi văd viaţa – o comedie cu nuanţe tragice.

— Amuzantule! Trebuie să mai lucrezi la glume, pentru că eşti cam varză!

Probabil că nu sunt cel mai amuzant om din câţi există. De fapt, nici nu mi-aş dori să fiu un măscărici. În sinea mea, mă gândeam dacă tot ceea ce vedeam că se întâmplă este bine. Tocmai i-am spus ei de temeri şi dubii, însă cred că ale mele sunt mai mari decât ale ei. Şi nu, nu îmi este teamă că s-ar putea să nu simt ceea ce i-am spus, ci mă tem să nu îmi facă ea ceea ce i-am făcut eu acum câţiva ani. Îmi e teamă ca discuţia noastră din iarnă să nu-i fi dat nişte iluzii legate de noi. Căci, dacă este aşa, la un moment dat se va trezi din visare, iar eu voi fi prea implicat încât să nu mă facă bucăţi.

— Hai să mergem să vedem filmul ăla!

— Nu terminăm vinul? o întreb surprins.

— Mai luăm unul şi îl bem acasă la tine. Dă-l naibii pe ăsta!

După ce am plătit, am luat un taxi, am oprit la magazinul non-stop de lângă blocul meu, am luat vin şi pop-corn şi iată-ne acasă la mine. Mă simt ciudat să o văd în casa mea, să îi simt parfumul, să o văd bucurându-se ca un copil. Nu demult, o vedeam încruntată şi sigură că nimeni şi nimic nu ne va mai aduce unul altuia. Fără să îşi dea seama, în timp ce se întinde după pahare, o admir. Dacă în liceu părea o fată simplă, cu trăsături ce nu ieşeau în evidenţă, acum aveam în faţă o femeie frumoasă, cu forme bine definite, cu cei mai frumoşi ochi căprui din câţi am văzut, cu cel mai cald zâmbet şi cele mai pure gesturi. Sau cel puţin aşa este ea prin ochii mei.

— Ce te uiţi aşa la mine?

— Eşti frumoasă, Andrada! îi spun, dându-mi seama că o priveam lacom şi după ce s-a întors către mine. Deşi sună ciudat, eram vrăjit de femeia asta. În momentul ăsta, aş putea jura că ea este cea pe care mi-o doresc alături toată viaţa.

— Ştiu, dragule! însă îţi mulţumesc! Nu o să ne mai uităm la o comedie, ci la un film poliţist. Te deranjează că este în spaniolă? Nu este telenovelă, să ştii.

— Este ok, dar l-ai mai văzut cumva? Că dacă l-ai mai văzut, n-are farmec să ne uităm la el. Plus că pun pariu că o să-mi strici finalul, pentru că nu

te vei abţine din a-mi spune ce urmează să se întâmple în el.

— Nu, mă, nu l-am mai văzut. Mi-a zis o colegă, mai demult, de el. Cică este mind fuck.

— Ai zis că ne uităm la film. Fără fuck, în acest caz. Îl cauţi tu sau mă laşi pe mine?

— Iar nu eşti amuzant. Îl caut eu, pentru că am învăţat să mă descurc.

— Da, parcă este vreo ecuaţie de gradul cinci, cu zece necunoscute. Ok, atunci tu eşti şefa internetului în seara asta.

— Am să fiu şi şefa ta, să ştii.

Chiar dacă sunt nişte vorbe nevinovate, toate subînţelesurile dintre doi oameni au o cauză, au un scop. Nimic nu se întâmplă fără cauze.

— Doar în pat te voi lăsa să fii şefa, însă, repet, în seara asta doar ne uităm la film. Aşadar, rămâi doar şefa internetului, îi răspund în timp ce mă amuz de ea. Îşi prinde degetele pe Netflix-ul ăla, dar am învăţat să în răbdare.

— Gata, l-am găsit. Deschide şi tu popcorn-ul, toarnă-l în castronul ăla de lângă tine, apoi deschide şi toarnă vinul în pahare.

— Chiar faci pe şefa, îi răspund în timp ce mă conformez.

Ne întindem pe pat şi ronţăim ca nişte şoareci floricelele de porumb. Din când în când, ni se face sete şi dăm pe gât, aproape instant, paharul de vin. Şi, de fiecare dată, eu trebuie să le umplu.

Mie nu îmi place filmul, dar îmi dau seama că pe ea a prins-o acţiunea. Îmi dau seama după faptul că stă vreo trei minute cu popcorn-ul în mână. Şi nu vreau să îi stric starea, aşadar, tac şi privesc în continuare la ecran. De fapt, priveam prin ecran, pentru că eu mă tot gândeam la temerile mele în ceea ce o priveşte. Sau, mă rog, în ceea ce ne priveşte pe amândoi.

Şi cum stăteam eu aşa şi purtam o conversaţie cu mine, simt că mă ia de mână şi că mă strânge destul de tare. Da, filmul era aşa palpitant, încât mai avea puţin şi îmi strivea vreo două degete. Însă este plăcut să îi simt pielea fină şi caldă.

Revin la gândurile mele. Am un răspuns. După zeci de frământări tăcute, mi-am spus că, fie ce-o fi, vreau să fiu parte din viaţa ei, vreau să fiu cel alături de care se trezeşte, vreau să fiu cel care o ia de mână şi-o face fericită. Îmi doresc asta şi îmi voi asuma orice s-ar putea întâmpla.

— Ţi-a plăcut? o aud.

— Da, a fost ok, îi răspund sperând să nu se prindă că aproape o oră şi jumătate am fost absent de la film.

— Capricios mai eşti! A fost supertare. Te-ai fi gândit că poliţistul este tocmai criminalul?

— Nu, nu m-aş fi gândit, îi răspund şi mă rog în sinea mea să nu mă pună să îi fac rezumatul pentru că am îmbulinat-o, dacă îi mai trec prin cap vreo două întrebări despre minunatul film. Vrei să

ne mai uităm la unul?

— Nu. Mi-a ajuns pentru astăzi. Cred că mă voi duce acasă, să te las şi pe tine să te odihneşti.

— Nu vrei să rămâi la mine? Este o întrebare fără subînţeles. Doar că mi-ar plăcea să stau cu tine. Să stau lângă tine.

— Sigur nu e cu subînţeles? mă întreabă râzând. Dacă îmi dai nişte haine de-ale tale, să mă schimb, rămân.

— Cum să nu îţi dau. Pantaloni scurţi şi tricou sau costum de schi, să fii sigură că nu îţi fac nimic în seara asta?

— Mamă, azi ai fost foarte amuzant! Nu ştiu cum încap atâtea glume în tine. Tricou şi pantaloni scurţi, te rog.

— Te las să te schimbi, îi spun în timp ce îi întind hainele. Nu aş vrea să crezi că am să mă holbez la tine, dacă aş rămâne cu tine în aceeaşi încăpere.

Fără să mai aştept să spună ceva, chiar dacă ştiam că va mai comenta, am ieşit şi m-am dus în bucătărie. Mi-am aprins o ţigară şi, pentru prima dată în toţi anii ăştia, m-am simţit cu adevărat norocos. Este frumoasă senzaţia asta, când doi oameni încep să îşi continue povestea începută cu multă vreme înainte.

Îi aud paşii ce se îndreaptă spre bucătărie. După două secunde, o am în faţă. Arăta caraghios în hainele mele, lucru pe care nu l-am putut

ascunde.

— Hai, lasă mişţoul, Adam! Am o rugăminte.

— Spune.

— Laşi ţigara şi te ridici în picioare, te rog?

— Vrei să dansăm sau ceva? o întreb amuzat în continuare de ţinuta ei.

— Te rog, încetează. Eu acum vorbesc serios, mi-o taie ea.

Mă ridic în picioare şi imediat îi simt braţele încolăcindu-se în jurul meu, iar capul sprijinindu-i-se de umărul meu drept. Toate dubiile mele, toate temerile, toate probleme mele au dispărut într-o clipită. De fapt, cred că întreaga lume a dispărut şi am rămas doar noi doi. O îmbrăţişare de la persoana potrivită poate schimba răul în bine, frica în curaj, negrul în alb.

Stăm aşa preţ de câteva clipe, după care, se desprinde şi mă priveşte de parcă ar vrea să citească tot ce gândesc, tot ce simt.

— Adam, tu ai fost iadul meu. Nu vreau să îţi cer absolut nimic, însă mi-aş dori ca, începând cu acest moment, să te transformi în Rai.

— D…

N-am apucat să spun nimic, pentru că buzele ei au decis să le reîntâlnească, după atâta vreme, pe ale mele. Dacă ar fi să folosim scara Richter, cea cu ajutorul căreia se măsoară cutremurele, sărutul a depăşit îmbrăţişarea. Îmbrăţişarea a fost de 7, sărutul, de 10. Nu ştiu de ce, dar aşa s-au

simţit în mine cele două cutremure.

A fost un sărut scurt, urmat de unul şi mai scurt. A fost un sărut prin care îţi pui viaţa în mâinile unui singur om, având încredere că nu te va distruge. A fost un sărut de care nu am mai avut niciodată parte.

— Ce voiai să spui înainte să te…? mă întreabă mimând sărutul.

— Că voi face tot ce ţine de mine încât să nu ai de suferit din cauza mea. Nu îţi voi promite nimic, pentru că ştim amândoi că vorbele nu valorează nimic fără fapte.

— Aşa să faci! îmi spune în timp ce mă priveşte fix în ochi, parcă încercând să desluşească dacă o mint sau nu.

— Ne punem în pat, Andrada? Mă simt puţin obosit şi mi-ar plăcea să stăm întinşi şi, eventual, să vorbim despre ce ne trece prin cap.

A acceptat. Aşadar, iată-ne întinşi în pat, tavanul ţinând loc de cer. Stăteam tăcuţi, cu ochii aţintiţi pe cerul tară stele, parcă fiecare încercând să găsească cuvintele potrivite. Se simţea o teamă ciudată în aer – a mea se combina cu a ei, însă niciunul dintre noi nu spunea ceva, niciunul dintre noi nu se grăbea să recunoască că, dincolo de bucurie, mai simte şi altceva.

În cele din urmă, nemaisuportând tăcerea dintre noi, aleg să îi spun ce simt şi să îi spun ce cred că simte ea. Degeaba fugim de lucrurile pe

care le simţim, pentru că temerea asta nu va putea fi ucisă de raţiunea de a fi fericiţi în doi.

— Andrada, simt că îţi este teamă de noi. Aşa îmi este şi mie. Eu mă tem să nu îmi plăteşti acea poliţă mai veche, iar tu, probabil, te temi să nu îţi fac aceleaşi lucruri ca în trecut. Mă înşel?

— În privinţa mea, că ţi-aş plăti vreo poliţă, te înşeli. Însă în privinţa a ceea ce simt, ai dreptate. Îmi este puţin teamă, deşi, de ceva vreme, mă chinui să îi dau un răspuns şi astfel să o alung.

— Cred că cel mai bine ar fi să lăsăm timpul să ne răspundă, să ne convingă, să ne alunge temerile. Nu ne cere nimeni să ne aruncăm cu sufletul înainte în ceea ce va urma. Hai să luăm totul pas cu pas şi, cred eu, ne vom lămuri curând dacă are sau nu sens să ne temem unul de celălalt.

— Ai dreptate! Atunci, hai să rugăm timpul să treacă repede şi să ne convingă de faptul că suntem făcuţi unul pentru altul. Şi nu o spun ca şi cum vom trăi o viaţă împreună, ci o spun ca şi cum meritǎm să fim fericiţi. Mă rog, nu ştiu dacă mă fac înţeleasă, pentru că mă simt destul de obosită. Vrei să dormim?

— Da, hai, întoarce-te să te iau în braţe. Desigur, dacă îmi permiţi acest lucru, îi spun, amintindu-mi de ce mi-a spus la începutul serii, când am decis să vedem un film.

— Îţi dau voie, dar să nu-mi mai dai drumul. Somn uşor!

— Somn uşor!

Am ales să nu îi răspund la acel „să nu-mi mai dai drumul”. Aşa am simţit să fac. Am luat-o în braţe şi, în câteva clipe, am adormit.

Dimineaţă, m-am trezit singur. Primul instinct a fost să mă ridic din pat şi să verific dacă a plecat. Din teamă, da, din teamă am simţit asta. Însă m-am liniştit când am auzit zgomote în bucătărie. După miros, probabil că pregătea cafeaua pentru noi. Pentru o clipă, m-am simţit cel mai norocos bărbat, deşi nu aş putea să enumăr foarte clar motivele ce stau la baza simţămintelor mele.

Îi aud paşii venind spre dormitor şi aleg să mă prefac adormit, pentru a o speria atunci când se va apropia de mine. Ţin ochii cât mai puţin întredeschişi, pentru a fi sigur că nu vine cu ceştile de cafea, pe care le-ar putea scăpa dacă o voi speria. Ah, uite-o pe caraghioasa mea nouă iubită, îmbrăcată în hainele mele! Avea ceştile în mână, ca atare îmi anulez planul şi bufnesc în râs.

— Ce ai, aşa de dimineaţă, băiete? mă întreabă încurcată de reacţia mea.

— Nimic, doar că ai adormit băieţel, te-ai trezit la fel. Dacă vrei să mai dormim împreună, trebuie să îţi aduci propriile pijamale. Bănuiesc că ale tale sunt de fete, nu? îi explic, continuând să râd de modul în care arată.

— Ai început ziua cu aceleaşi glume bune, mi-

o taie ea! Hai, ridică-te şi bea-ţi cafeaua! Să zici mulţumesc pentru că m-am gândit la tine, căci puteam să-mi fac doar mie. De fapt, asta meritai.

— Mulţumesc, iubito!

M-am uitat atent la ea, încercând să îi prind reacţia la auzul apelativului. A zâmbit, s-a apropiat de mine şi m-a sărutat. Ca urmare, putem spune că, de astăzi, am început să fim un cuplu. Nu neg, este o logică puerilă ce am înşirat mai sus – legat de apelativ şi de începutul relaţiei – însă, fiind vorba despre noi, are sens.

Uneori, relaţiile încep brusc. Cele mai multe dintre ele se încheie la fel de brusc precum au luat naştere. Însă puţine dintre ele reuşesc să treacă proba timpului şi devin acele iubiri adevărate la care cred că fiecare om visează. Şi, contrar aşteptărilor, eu nu îmi doresc ceva anume legat de ceea ce am început împreună cu Andrada, pentru că atunci când m-am aşteptat la ceva anume, am primit contrariul. Cred că Universului îi place să se joace cu mine.

— Ce facem astăzi?

— Ce vrei tu, Andrada. Sunt la dispoziţia ta, cum s-ar zice.

— Îmi place să aud asta, îmi spune râzând. Nu prea am idei, să fiu sinceră. Ce spui dacă ne-am plimba puţin prin parc, să profităm de vremea frumoasă de afară?

— Cred că mai bine alegeam eu ce să facem,

însă, fie, pentru tine fac şi sacrificiul acesta – de a ieşi la plimbare.

— Cum adică sacrificiu, băiete? Nu te-am pus să mă cari în spate prin parc, ci doar să dai din scobitorile alea pe care le numeşti picioare.

— Adică, nu prea îmi place mie să mă plimb. Şi, da, mulţumesc de compliment!

— Nu ai învăţat că în viaţă nu faci mereu ce îţi place?

O sărut şi îi spun că alături de ea totul devine mai plăcut. Chiar şi plimbările cărora nu le prea găsesc rostul.

— Vii să facem duş? o întreb, ştiindu-i deja răspunsul.

Am avut-o atunci. În palme, în brațe, în suflet și în pat. Am avut-o în toate locurile importante. Și am obligat-o să plece. Am pierdut-o așa cum pierde orice om - din nepăsare, din prostie, din răutate și, poate, dintr-o iubire despre care am crezut că va rămâne a mea mereu chiar dacă nu fac nimic s-o cultiv.

Desigur, însă pe rând. Poţi să te duci tu primul, dragule!

Îi zâmbesc şi îi urmez sfatul. Cred că a fost cel mai lung din câte am făcut. Sau, cel puţin, aşa mi s-a părut mie. Spun asta pentru că de îndată ce am fost din nou doar eu cu mine, gândurile au început să îşi facă de cap. De fapt, analizându-le mai bine, erau proiecţii în viitor, un viitor ce a început să se construiască în jurul ei, în jurul

Andradei.

Suntem încă tineri, sunt conştient de asta, dar, într-o nebunie pe care nu o pot înţelege, o vedeam mama copiilor mei. Şi ştiu şi că este prea repede să mă gândesc la aşa ceva, însă cred că aşa se poate măsura dorinţa de a o avea aproape. Şi, probabil, tot aşa se măsoară tot ce am trăit până să redevenim doi.

Pe ea o simt sinceră. Din câte îmi pot da seama, răzbunarea nu o caracterizează deloc. Absolut deloc. Simte prea intens şi nu are timp de pierdut. I-ar fi fost mai simplu să nu îmi scrie, să nu vrea să mă vadă. Sau dacă ar fi vrut să se convingă de ceea ce mai simte pentru mine şi întrevederea era necesară, putea să refuze să doarmă la mine, pentru că i-ar fi fost suficient timpul petrecut împreună în oraş seara trecută.

După ce m-a scos cu forţa din duş şi mi-a luat locul, ne-am îmbrăcat şi am ieşit la plimbarea mult-aşteptată. Mai ales de mine. Fiindcă, aşa cum i-am zis şi ei, lucrurile făcute împreună cu ea devin mult mai plăcute.

Eram un cuplu la început de drum. Un drum caracterizat de zâmbete, râsete, glume, tachinări, sărutări furate, îmbrăţişări pătimaşe. Pentru mine, era tot ce mi-a lipsit până acum. Pentru ea, sper că era ceea ce avea nevoie să o convingă de faptul că am intenţii serioase.

— Vrei să te muţi de tot la mine? o întreb

atunci când se aştepta mai puţin.

— Grea întrebare, îţi spun sincer. Nu m-am gândit că, după doar o zi, ai să mă întrebi asta. Şi nici nu ştiu dacă este bine să facem mişcarea asta atât de repede.

— În regulă. Îţi respect decizia, oricare ar fi aceea. Însă, te rog, să ţii minte că eu a doua oară nu te mai întreb, ci voi aştepta să îmi spui tu.

— De când te ocupi cu şantajul? mă întreabă amuzată de modul în care am pus problema.

— De astăzi. Aştept un răspuns după ce te vei gândi mai bine la propunerea mea.

— Nu trebuie să mă gândesc mult. Pentru că aleg să fac ceea ce simt, iar, în aceste condiţii, mă văd nevoită să te rog să mă ajuţi să îmi strâng lucrurile de la mine şi să le aducem la tine.

M-a surprins cum, în doar câteva zeci de secunde, a luat o decizie. Însă nu pot decât să mă bucur, pentru că, în sine, acelaşi lucru mi-l doream şi eu. Am îmbrăţişat-o şi i-am şoptit un „mulţumesc”. Pentru ce îi mulţumeam? Nici eu nu ştiam cu exactitate.

I-am propus să începem chiar de astăzi să aducem lucrurile esenţiale, urmând ca în câteva zile să le luăm şi pe celelalte. A acceptat, cu condiţia de a mânca ceva înainte de a ne apuca de treabă.

După vreo cinci ore, eram înapoi la mine şi începeam să ne împărţim sertarele. Poate că este

ciudat, dar împărţeala asta s-a simţit foarte profund în sinea mea. Parcă toate proiecţiile de dimineaţă începeau să prindă un contur.

Primele trei săptămâni au trecut cu o viteză aproape de cea a luminii. Şi în aceste prime trei săptămâni, au apărut primele visuri comune, au apărut primele scântei ce aprind iubirea dintre doi oameni, au apărut primele semne că temerile noastre în privinţa celuilalt devin din ce în ce mai nefondate. În tot acest timp, am făcut lucruri normale, pe care orice cuplu la început de drum le face – ne-am plimbat, am râs mult, am făcut dragoste aşa cum cred că n-am mai făcut vreodată, am văzut filme, am gătit împreună, am avut parte de prima noastră cină romantică, pe balconul apartamentului.

La începutul lunii iulie, am plecat la mare, pentru şase nopţi. A fost o decizie luată în zece minute, căci amândoi am căzut de comun acord să alegem Constanţa, pentru că este mult mai liniştită decât Mamaia sau Costineşti, cele două staţiuni între care oscilam.

Ai unşi în camera de hotel, ceasul arătând ora 20.00, am decis ca, după ce facem un duş rapid, să mergem să vedem centrul vechi al oraşului şi să luăm cina într-unul dintre localurile de acolo. Deşi amândoi am mai fost prin Constanţa, niciunul dintre noi nu a văzut partea veche a oraşului. Şi aveam noroc, pentru că ne-am cazat foarte

aproape de această zonă, neavând mult de mers pe jos.

Plimbându-ne printre clădirile vechi şi povestind despre noi, am ajuns în zona Cazinoului, pe faleză. La fix cât să prindem apusul.

— Ce frumos se vede! îmi spune şoptit, impresionată de ceea ce ni se arăta în faţa ochilor.

Am privit-o şi am zâmbit, alegând să nu îi spun nimic. Eu nu mă mai bucuram de apus, ci am început să mă bucur pentru că o vedeam fericită. Şi îmi place când este aşa, când îi sclipesc ochii, când este total acaparată de ceea ce o bucură. Cred că cea mai frumoasă femeie este femeia fericită. De fapt, sunt sigur că aşa este. Tot ce îmi doresc este să o fac de zeci, de sute, de mii de ori mai fericită decât apusul din faţa noastră care, parcă, aducea la un loc marea şi cerul.

— Adam, sunt fericită că am venit la mare! îi simţeam lipsa, pentru că, în ultimii doi ani, nu am mai ajuns să o văd. Iar pentru mine, una, marea este locul în care mă liniştesc, mă regăsesc, mă încarc cu energie.

— Mă bucur să te văd fericită! în acest moment, este tot ceea ce contează.

— Ştii ce mai contează? Faptul că stomacurile noastre încep să plângă de foame. Hai să mergem să mâncăm, pentru că vom mai vedea multe apusuri împreună. Aşa simt.

Am simţit că a ignorat ceea ce i-am spus. Însă,

de când suntem împreună, mi-am dat seama că are o reţinere atunci când vine vorba de sentimente, de ceea ce simţim unul faţă de celălalt. Şi am ales să o înţeleg, în loc să mă supăr. Într-o zi, când se va simţi pregătită, se va deschide în totalitate, iar totul va fi bine.

— Hai!

Am găsit un local care ni s-a părut mai intim, deşi încă nu înţeleg de ce căutam intimitate. Pentru că, în fond şi la urma urmei, tot intimitatea a stat la alegerea Constanţei ca destinaţie. Probabil, amândoi simţim că avem nevoie să profităm de timpul petrecut împreună, nefiind deranjaţi de diverse lucruri.

— Cum ţi s-au părut aceste săptămâni petrecute împreună? mă întreabă, fixându-mă cu privirea.

— Frumoase şi dorite de mult timp, îi răspund.

De data aceasta, ea a ales să zâmbească, fără să îmi spună ceva. Ochii iar îi sclipesc, ceea ce mă face să cred că la fel simte şi ea.

— În cele câteva relaţii pe care le-am avut de când noi n-am mai fost, nu am simţit ceea ce simt acum, îmi spune în timp ce gustă din vinul pe care i l-am turnat în pahar.

— Nu ştiu cum să îţi răspund, încât să nu par sărac în vocabular. Tot ce pot acum să îţi spun este că mă bucur mult să aud asta. Probabil, ne-am lipsit unul altuia. Şi poate că pentru noi a fost

scris ceva încă de când eram în liceu.

— Da, poate, îmi răspunde, căzând pe gânduri. Totuşi, mă roade ceva de multă vreme, însă îmi este teamă că te vei supăra dacă te întreb.

— Întreabă-mă! o îndemn zâmbind, asigurând-o că grija ei este nefondată.

— De ce m-ai înşelat în liceu cu acea Alexandra?

Nu sunt vreun clarvăzător, însă întrebarea asta chiar o aşteptam.

— Pentru că eram un simplu copil, căruia i se părea formidabil să aibă mai multe fete cu care să cocheteze. Şi pentru că, în acea perioadă, nu ştiam să apreciez ceea ce am, să apreciez sentimentele unui om. Nici măcar nu ştiam să le simt pe ale mele. Aşa cum ţi-am spus şi atunci, nu a existat un motiv anume. Ci doar o copilărie, pe care, mai târziu, am regretat-o. Şi cred că asta este singura explicaţie pe care pot să ţi-o dau.

— Îmi ajunge. Acum, faţă de atunci, înţeleg ceea ce spui. Să nu mă înţelegi greşit, căci nu aduc trecutul în prezent, ci era doar o curiozitate. Mă gândeam că poate avea de-a face cu mine.

— Te înţeleg perfect şi nu, nu avea de-a face cu tine.

3.

Întorşi acasă, ne aştepta o vară fierbinte. Şi la

propriu, şi la figurat. Cele câteva zile petrecute la malul mării ne-au priit. Ne-am bronzat, neam plimbat aproape în fiecare seară pe faleză privind apusul. Şi, de două ori, ne-am trezit de dimineaţă, încât să prindem şi răsăritul.

Relaţia dintre noi devenea pe zi ce trece tot mai puternică, iar noi deveneam tot mai fericiţi unul în preajma celuilalt.

Andrada urma să înceapă practica la mijlocul lunii iulie, timp de o lună şi jumătate, iar în toamnă, va începe munca. Ea a terminat Academia Militară, iar în domeniul acesta aşa se obişnuieşte – puţină practică, apoi direct în pâine.

Eu urma să încep facultatea, însă nedorind să depind doar de banii pe care mi-i puneau la dispoziţie părinţii mei şi simţindu-mă aiurea faţă de Andrada, m-am decis ca, odată cu ea, în toamnă, să îmi caut şi eu un internship plătit la o agenţie de PR sau marketing. Mi se părea că se potriveşte cu ceea ce studiam eu.

Cât eram la mare, la un moment dat, Andrada m-a întrebat cum mi se pare că a ales tocmai cariera militară. I-am spus că este gingaşă, dar se va descurca de minune. Din afară, nu părea a i se potrivi cariera pe care a ales-o, dar după ce petreci timp cu ea îţi dai seama că ai în faţă o femeie puternică, hotărâtă şi greu de intimidat. Fix aşa cum trebuie într-un astfel de domeniu.

La începutul lunii august, după doar două

săptămâni de când a început noua ei carieră, Andrada intră în apartament, trântind uşa în urma ei. După câteva clipe în care am fost surprins de zgomotul produs, mă îndrept spre ea şi o întreb speriat:

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi bag picioarele! Nici bine n-am început, că mă trimit într-o delegaţie la mama naibii, începând de săptămâna viitoare.

— Şi este ceva rău în asta? vine a doua mea întrebare, în timp ce o îmbrăţişez.

— Nu, însă nu vreau să plec de lângă tine, îmi spune aproape şoptit.

— Hei! Doar nu vei pleca pentru o veşnicie acolo. Linişteşte-te puţin! Nu se va întâmpla nimic rău.

— Ştiu, dar nu vreau…

— Pentru cât timp şi unde vei fi plecată?

— În Italia. O săptămână voi fi plecată, dar o să mi se pară o viaţă!

Deşi simţeam să îi spun că exagerează, pentru că, în fond şi la urma urmei, era doar o săptămână şi nu pleca la capătul lumii, m-am abţinut, văzând-o destul de afectată. Ca urmare, am încercat să îi explic cum văd eu situaţia.

— Andrada, cred că acest lucru va avea un impact pozitiv asupra CV-ului tău. Iar timp de cele şapte zile, vom vorbi în fiecare zi la telefon şi vor trece extrem de repede. Avem atâtea metode care

să ne aline dorul! Nu cred că ar trebui să te supere aşa de tare un astfel de lucru. Pe mine, tot aici mă vei găsi.

— Da, ştiu, dar… pur şi simplu, simt că nu vreau să plec de lângă tine. Este greşit?

O strâng încă o dată în braţe, astfel încât să simtă ceea ce tocmai i-am spus. Nu are rost să îşi facă rău mai mult decât este cazul. Şi nu era nimic greşit în ceea ce simţea.

— Hai să ieşim în oraş, să ne plimbăm puţin. Vrei? o întreb, în speranţa că o voi face să mai uite o parte dintre gândurile ce, probabil, îi fug nebuneşte prin cap, iar câteva, chiar prin suflet.

— Ieşim, dar vreau să fac şi eu un duş şi să mă schimb. Vii cu mine?

Desigur că voiam. De când suntem împreună, nu am ratat nicio ocazie să ne apropiem până ne auzim inima cum bate. Una dintre cele mai plăcute senzaţii pe care am descoperit-o cu ea este cum se simte pielea ei pe pielea mea.

— Să ştii că nu vreau să facem nimic, ci doar să stăm îmbrăţişaţi câteva clipe aici, sub jetul de apă, îmi şopteşte în timp ce mă ia în braţe, iar apa începe să ni se scurgă pe trupuri asemenea unor mici râuri.

— Nici nu mă gândeam la ceva anume. Facem ceea ce doreşti tu, draga mea!

Preţ de câteva minute, am stat îmbrăţişaţi şi tăcuţi, iar timpul parcă se oprise în loc. Cuvintele

au fost înlocuite de bătăi de inimă, iar uneori, de câte un oftat. Simţeam cum, încetul cu încetul, gândurile plecării îi ieşeau prin pori, lăsând în urmă doar linişte.

În cele din urmă, am ieşit la plimbare în parcul de lângă noi. Aveam noroc să îl avem aproape, ţinând cont că Bucureştiul este o mare adunătură de asfalt. Ne-am aşezat pe o bancă, sub un tei. Era un loc retras, undeva într-un colţ al parcului, pe care, fără să întrebăm pe nimeni, l-am transformat în locul nostru.

— Cum ţi-a fost ziua? mă întreabă Andrada, în timp ce îşi aşază capul în poalele mele.

— După ce ai plecat tu, m-am trezit şi am plecat până în oraş, să mai cumpăr câte ceva pentru acasă. Apoi, m-am întors şi am aşteptat să vii. Per total, m-am plictisit. Ah, de fapt, am mai făcut ceva, dar îţi voi arăta atunci când voi considera de cuviinţă.

— Ce? Ce ai mai făcut? Hai, spune-mi, doar ştii că nu îmi place atunci când mă faci curioasă!

— Crede-mă, am să îţi arăt curând, îi răspund, făcând eforturi să nu cedez în faţa privirii ei care aproape că mă ruga să n-o mai fierb.

— Bine! Nu mă interesează ce ai făcut! Să nu îmi mai arăţi! Nu îmi mai pasă!

Îmi place când se comportă copilăreşte, pentru că eu cred că aceia care mai păstrează o doză de copilărie în ei sunt cei mai sinceri şi calzi

oameni.

Ajunşi înapoi acasă, am pregătit împreună cina, iar apoi ne-am turnat un pahar de vin şi ne-am pus să ne uităm la un film, de care mi-a tot spus ea că ar vrea să îl vadă. Aşa de încântată a fost, încât a adormit la jumătatea lui.

Cât a fost ea plecată la muncă, eu i-am aşternut câteva rânduri, pe care intenţionam la acel moment să i le las pe noptieră, pentru a le putea citi dimineaţă când se va trezi. Şi aşa speram să înceapă cu bine ziua. Însă, după ce mi-a spus că va pleca, am decis să completez acele câteva rânduri încât să i le ofer atunci când va veni momentul să plece în delegaţie. Speram că în acest fel îi voi mai alina dorul şi că nu va mai fi atât de supărată în cele şapte zile cât ne vom afla departe unul de celălalt.

Zilele au trecut repede, nepetrecându-se nimic special. În noaptea de dinaintea plecării ei, după cină, tristeţea şi-a făcut iar cuib în sufletul ei.

— Nu vreau să plec, Adam! Nu vreau să plec!

— Andrada, nu va fi un capăt de lume faptul că un număr de zile nu vom fi aproape. Tot aici mă vei găsi, tot aici te voi aştepta. Şi pentru mine va fi o senzaţie ciudată, însă ştiu că zilele trec repede şi ne vom revedea.

— Îmi este teamă că…

S-a oprit brusc, parcă realizând că urma să spună un lucru ce mă deranja.

— De ce îţi este teamă? o întreb curios să aflu ce voia să spună.

— De nimic. Nu mă băga în seamă, pentru că începe să vorbească gura fără mine. Mă simt destul de obosită şi fizic, şi psihic, încât chiar nu realizez ce spun.

Nu avea sens ce tocmai mi-a spus, dar nu am vrut să insist. Ştiam că are o idee chiar foarte clară despre ce voia să spună. Am considerat că nu era momentul ca orgoliul meu să îşi facă simţită prezenţa. O voi întreba după ce se va întoarce, când lucrurile vor fi mai aşezate.

— Înţeleg. Vrei să mergem să te odihneşti?

A dat din cap aprobator, iar eu am luat-o în braţe şi am condus-o până în dormitor, şoptindu-i că totul va fi bine şi că mă va găsi fix aşa cum mă va lăsa. Mi-a mulţumit, m-a sărutat pe frunte şi, în scurt timp, dormea ca un prunc.

M-am ridicat uşor din pat, m-am dus în living, iar dintr-un sertar am scos plicul în care i-am pus cele câteva coli pe care aşternusem tot ceea ce simţeam faţă de ea. Nu ştiam unde să îl las, însă când i-am văzut bagajul, mi-a venit o idee – am să i-l ascund printre haine, pentru a-l găsi abia când va ajunge acolo. Apoi, m-am întors în pat, am pornit serialul, iar următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit când i-a sunat alarma.

Era ora cinci dimineaţa. M-a sărutat pe frunte

şi mi-a cerut scuze că m-a trezit. Nu era cazul, chiar mă bucuram, pentru că nu aş fi vrut să plece fără să o sărut şi să o îmbrăţişez. M-am ridicat din pat şi m-am dus în bucătărie să îi pregătesc cafeaua şi micul dejun, cât timp ea se pregătea.

— Drăguţ din partea ta! De fapt, eşti cel mai drăguţ iubit!

— Nu există altul mai drăguţ decât mine, îi răspund amuzat.

Ca recompensă, mi-a oferit un sărut pe obraz şi o privire plină de dragoste. O simt mai liniştită decât era aseară, ceea ce mă face să mă gândesc că poate a realizat că dracul nu este atât de negru, cum îl vedea ea. Şi lucrul acesta mă linişteşte şi pe mine.

Eu aveam o senzaţie ciudată, pe care nu mi-o pot descrie. Pentru prima dată, vom fi despărţiţi câteva zile. Şi deşi mă credeam pregătit, acum, când o văd încălţându-se, îmi dau seama că şi mie îmi este greu.

— Mi-a venit maşina. Hai să te iau în braţe!

Când s-a desprins din îmbrăţişare, m-a privit atât de profund, încât am simţit că îmi vede până în străfundul sufletului şi inevitabilul s-a produs:

— Te iubesc, Adam!

Preţ de câteva clipe, am rămas mut de uimire, deşi ştiam amândoi ce simţeam. Simţeam, însă am amânat momentul să ne spunem, crezând că odată rostite cele două cuvinte, tot ceea ce este între noi

o va lua la vale. Amândurora ni s-a părut că poveştile sunt mai frumoase până când oamenii rostesc ceea ce simt.

— Şi eu te iubesc!

O iau încă o dată în braţe şi o strâng atât de tare, sperând ca parfumul ei să rămână pe pielea mea până se va întoarce.

— Şi eu te iubesc! îi şoptesc. Ai grijă de tine şi vorbim la telefon atunci când ai timp. Anunță-mă când ajungi, să ştiu că totul este bine, te rog!

— Aşa am să fac! îmi spune după ce mă sărută.

A plecat, iar sărutarea ei de dinainte de plecare nu mi-o pot scoate din cap. Am simţit-o ca fiind, mai degrabă, un ultim sărut, nu un sărut care promitea că ne vom revedea cu bine. Încerc să alung gândurile acestea, spunându-mi că totul este rodul apăsării pe care o simţeam din cauză că a plecat. Cu siguranţă, acum somnul mi-a sărit.

Mi-am făcut o cafea, mi-am aprins o ţigară, iar gândurile m-au condus spre relaţia mea cu Andrada, din vremea când eram în liceu.

Am avut-o atunci. În palme, în braţe, în suflet şi în pat. Am avut-o în toate locurile importante. Şi am obligat-o să plece. Pe atunci, credeam că definiţi, irevocabil şi iremediabil. Am pierdut-o aşa cum pierde orice om – din nepăsare, din prostie, din răutate şi, poate, dintr-o iubire despre care am crezut că va rămâne a mea mereu, chiar dacă nu

fac nimic s-o cultiv.

Dintr-o astfel de pierdere nu mori, însă rămâi cu cicatrici pe suflet. Iar asta am simţit la ani distanţă, căci atunci mă simţeam invincibil. Fără să vrea, Andrada de atunci mi-a fost lecţie. Şi chiar dacă am mai ţinut în braţe alte femei, niciuna nu i-a ajuns măcar până la glezne.

Am trădat-o aşa cum i-am promis că nu o voi face. Însă, în acele momente de început, i-aş fi promis şi luna de pe cer doar să o câştig. Da, o vedeam ca pe un trofeu, ştiind sigur că era râvnită şi de alţii. Acum ştiu sigur că eram imatur. Şi, prin imaturitatea mea, am călcat în picioare o inimă.

Ne-am spus că ne iubim, iar asta a fost îndeajuns încât să îmi dau seama că am câştigat-o în totalitate. Am cucerit-o aşa cum cucereşti o cetate – după lupte grele şi obositoare – luptele mele erau vorbele frumoase şi goale. Şi câteva gesturi pe care ştiam că trebuie să le fac. În acele momente, cât o înşelam, nu am simţit nimic. Asemenea unui ucigaş cu sânge rece, i-am înfipt direct în suflet lama rece a cuţitului, fără să schiţez vreun gest care să arate o fărâmă de umanitate.

Pe atunci, nu aveam de unde să ştiu că am să ajung să o caut, că am să ajung s-o visez, că am să ajung să disper. În cele din urmă, iată-ne la câţiva ani distanţă, din nou împreună, apreciindu-ne reciproc, de această dată. Ne-am maturizat sau,

poate, tocmai lipsa ne-a maturizat şi ne-a deschis ochii, astfel încât să nu ne pierdem ca nişte idioţi.

Mă decid ca săptămâna asta să îmi depun CV-ul la câteva agenţii de marketing, dorindu-mi să nu mai lungesc lucrurile. Cu cât încep mai repede, cu atât mai bine. M-am cam săturat să stau acasă fără să fac ceva util. Tot ce am de făcut este să găsesc câteva agenţii bune şi să trimit pe mail CV-ul.

Pe seară, m-a sunat Andrada. Mi-a spus că a ajuns cu bine, am mai schimbat câteva vorbe, ne-am spus că deja simţim dorul, iar apoi am lăsat-o să se odihnească. Nu mi-a zis nimic despre ceea ce i-am lăsat printre haine. Poate că încă nu a despachetat, urmând ca mâine să descopere scrisoarea pe care i-am scris-o.

După două zile, mă sună un tip de la una dintre agenţiile la care am aplicat şi am stabilit un interviu. De comun acord, am stabilit să ne vedem în ziua următoare.

Seara, am vorbit din nou cu Andrada, vreo oră bună. M-a felicitat, deşi încă nu avea vreun motiv, pentru că trebuia să trec şi de interviu. Mi-a povestit ce a mai făcut şi părea încântată, lucru ce mă bucura mult. Am încheiat cu acelaşi „îmi lipseşti”. Nici acum nu mi-a spus nimic despre scrisoarea din bagaj. Mi se părea ciudat, dar mi-am zis că poate vrea să îmi spună faţă în faţă ceea ce a simţit când a citit rândurile.

A doua zi, m-am dus la întâlnirea stabilită. După câteva întrebări şi două probe de creativitate, mi s-a spus că pot să vin de luni. Salariul era mai mult o bătaie de joc, însă am acceptat faptul că este un internship. În funcţie de cât de bine mă descurcam, după spusele lor, după trei luni mă puteam angaja full time şi salariul avea să crească. Aşadar, mi-am propus să dau tot ce am mai bun în aceste trei luni.

Seara, când am vorbit, i-am spus că, luni, voi începe. Am simţit o bucurie sinceră în glasul ei, atunci când m-a felicitat. De altfel, a fost singurul moment în care am simţit-o fericită, însă am pus starea ei pe seama depărtării de mine. Din nou, niciun cuvânt despre scrisoare.

Restul zilelor au trecut relativ repede, iar luni dimineaţa, m-am prezentat la noul job. Colegi de treabă, şef cu viziune, loc plăcut – astea ar fi concluziile preliminare, după primele opt ore petrecute acolo.

Era ora 18.30, iar ea, din câte mi-a spus, trebuia să ajungă în jurul orei 21. Şi, având timp, m-am decis să îi fac o mică surpriză, o aparentă cină romantică, ceea ce, în mod normal, trebuie să facă revederea şi mai plăcută. Parcă mi-o şi imaginez cum îmi va spune că „nu trebuia, îmi era suficient să te văd şi să te simt aproape”.

Evident, neavând multă experienţă în bucătărie, am ales cea mai simplă… cină – piept

de pui la cuptor şi legume la grătar. Şi, lângă, o sticlă de vin roze, aşa cum ne place.

„Ajung în maximum o oră. Trebuie să las ceva la muncă şi apoi fug mâncând pământul spre tine. Pregăteşte-ţi braţele alea calde”, îmi scrie.

Perfect! Pun pieptul la cuptor şi pregătesc legumele. Am suficient timp să termin, astfel încât să fie calde atunci când ea va ajunge.

Când aştepţi omul pe care îl iubeşti, timpul devine cel mai mare duşman, pentru că se ambiţionează să treacă mai greu. Îţi face în ciudă, nu alta! Cât timp a fost plecată, deşi nu am exprimat în vreun fel, mi-a fost un dor cumplit de ea. De când deschideam ochii şi până îi închideam, simţeam că îmi lipseşte aşa cum i-ar lipsi marea nisipului.

În cele din urmă, aud bătăi disperate în uşă. Cu inima bătând nebuneşte, o deschid, iar ea îmi sare în braţe şi mă sărută cu o poftă pe care nu am mai cunoscut-o până acum.

— Mi-ai lipsit enorm! E-n-o-r-m! îmi spune, în timp ce braţele ei mă prind într-o strânsoare din care mi-ar fi imposibil să scap.

— Şi aici, la Bucureşti, ţi-a fost simţită lipsa, domnişoară ofiţer! Tot e-n-o-r-m. Ţi-am pregătit ceva, îi spun în timp ce o iau de mână şi o conduc spre bucătărie.

— Nu cred! Nu trebuia, îmi ajungea să te văd şi să te simt aproape. Asta era cea mai mare

foame a mea, îmi răspunde la vederea mesei pregătite pentru cină.

— Sufletului poate că îi era foame de mine, dar stomacul tău ce spune? Sunt sigur că nu i-ar strica o masă caldă şi, apoi, un pahar de vin.

— De acord!

Mă sărută din nou cu aceeaşi pasiune de acum câteva clipe. A mâncat fără să scoată o vorbă, pesemne am avut dreptate în privinţa faptului că stomacul ei nu era de acord cu sufletul.

— A fost foarte bun! Foarte bun! Să mai găteşti, măcar din când în când, că te pricepi, îmi spune râzând. Sărut mâna pentru masă, iubitule!

— Să îţi fie de bine! Mă bucur că am luat notă de trecere.

În timp ce îi tom vin în pahar, o întreb cum a decurs săptămâna. Îmi spune că s-a descurcat bine, însă că nu poate să îmi spună foarte multe, pentru că este confidenţial. Deşi mi se pare ciudat, înţeleg că au nişte reguli pe care, cel puţin acum, le respectă chiar şi în faţa mea.

— Povesteşte-mi tu despre noul tău job. Chiar sunt curioasă despre cum ţi se pare.

— Nu pot să îţi spun multe, pentru că este confidenţial, i-o întorc eu, în glumă. Acum, serios vorbind, după cele câteva zile, pot spune că îmi place, lumea este ok, însă sunt sigur că voi avea o părere avizată după vreo două-trei luni.

— Înţeleg. Apropo, ştiu că probabil te-ai

întrebat de ce nu ţi-am spus nimic în legătură cu scrisoarea…

— Să fiu sincer? Da, chiar m-am panicat puţin, că poate te-a deranjat ceea ce ţi-am scris.

— Am vrut să ţi-o spun în faţă. Cred că este cel mai frumos gest pe care l-a făcut vreodată un bărbat pentru mine. A fost atât de clasic, atât de romantic, atât de profund ceea ce ai scris. Şi singurul mod prin care îţi pot răspunde este să mă uit în ochii tăi şi să îţi mai spun încă o dată…

— Te iubesc, omule!

M-am ridicat de pe scaun şi am luat-o în braţe. I-am spus că şi eu o iubesc. I-am promis că, împreună, vom scrie cea mai frumoasă poveste de dragoste.

— Nu vreau cea mai frumoasă poveste, să ştii. O vreau pe cea mai intensă, căci degeaba este frumoasă, dacă nu tresărim pe măsură ce o scriem.

— Frumoasă şi intensă. Să fie şi ca mine, şi ca tine, îi răspund râzând.

Există oameni pe care viaţa ţi-i scoate în cale şi, la un moment dat, te privează de ei. Te privează tocmai pentru a le învăţa valoarea, iar mai apoi, ţi-i redă. Aşa s-a întâmplat cu Andrada – am pierdut-o o vreme, pentru a descoperi cât de mult înseamnă pentru mine.

Fără să simţim, prima sticlă de vin a devenit istorie. Cea de-a doua i-a luat locul, dar a devenit

aproape la fel de rapid istorie. Ameţiţi puţin şi înţelegându-ne din priviri, ne-am băgat împreună sub duş, unde am făcut dragoste de parcă ziua de mâine nu ar mai fi existat. Dincolo de ceea ce simţeam, trupurile noastre se doreau cu ardoare.

Sunt norocos pentru că Andrada mi-a ieşit iarăşi în cale şi, cu permisiunea mea, mi-a dat lumea peste cap. Aşa cum nu a mai reuşit nicio altă fată sau femeie până acum. Astăzi, faţă de momentele din trecut, am ochi doar pentru ea, restul femeilor au devenit simple siluete ce se pierd în marea de oameni. După multă vreme, simt căldura unei îmbrăţişări, pasiunea unei sărutări, sinceritatea unui cuvânt. Iar eu încep să mă deschid în faţa ei – simt că nu-mi mai este teamă. Pot fi chiar şi imperfect, pentru că ea mă iubeşte fix aşa cum sunt. Pentru ea – aşa mi-am şi i-am promis –, dacă va fi cazul, voi muta munţii din loc, voi despărţi mările, voi aduce luna de pe cer. Atât de mult îmi doresc să o văd fericită, încât aş face tot ce îmi stă în putere pentru a o vedea zâmbind! Dacă este iubită, va fi o femeie din cale-afară de fericită! Iar ei aşa îi stă bine. Voi fi sincer cu ea, pentru că am învăţat că minciunile vor lăsa răni urâte în urmă. Şi nu vreau să o mai rănesc nici în ruptul capului. Mi-am dat seama că atunci când iubeşti, nu poţi provoca durere. Ah, de fapt, o voi minţi cu o singură ocazie – doar atunci când voi vrea să o surprind, pentru că altfel nu s-ar mai

numi surpriză, nu? îi voi fi cel mai bun prieten. O voi susţine atunci când lumea îi fuge de sub picioare. O voi sfătui atunci când totul pare de neînţeles. O voi încuraja când nimic bun nu se arată în zare. Voi lupta alături de ea, pentru că fericirea ei este şi fericirea mea. Pentru un bărbat care iubeşte o femeie, niciun sacrificiu nu este prea mare, nicio luptă nu este prea grea, nicio dorinţă nu este de neîndeplinit, niciun vis nu este de neatins. Voi face ce n-am reuşit în trecut – o voi lua de mână şi o voi face fericită. Cea mai fericită!

Am adormit aşa cum adorm doi oameni care se iubesc – îmbrăţişaţi şi cu inima fericită. Dimineaţa ne-a găsit la fel, de parcă ne-ar fi fost teamă ca nu cumva noaptea să ne fure unul de lângă celălalt. Mă duc în bucătărie şi pregătesc ceştile de cafea. Pe ea, am lăsat-o să mai moţăie, pentru că ştiu că iubeşte să facă asta.

Este prima zi de toamnă şi îmi vin în cap versurile poeziei „Emoţie de toamnă” a lui Stănescu.

A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva, cu umbra unui copac sau mai bine cu umbra ta.

Mă tem că n-am să te mai văd, uneori, că or să-mi crească aripi ascuţite până la nori, că ai să te ascunzi într-un ochi străin, şi el o să se-nchidă

cu o frunză de pelin.

Şi-atunci mă apropii de pietre şi tac, iau cuvintele şi le-nec în mare.

Şuier luna şi o răsar şi o prefac într-o dragoste mare.

Iau un post-it, îi scriu primele două versuri şi îl lipesc de ceaşca ei de cafea. Încă din liceu, ştiu că îi place poezia. Şi, dacă aş mai avea dubii legate de mica ei plăcere, vraful de cărţi de poezii mi le spulberă. Pentru mine, poezia mereu a fost dificil şi, oarecum, am cam fugit de ea. Însă mereu am asociat-o cu sensibilitatea ce este caracteristică unei femei.

De nicăieri, îşi face apariţia presentimentul că, în curând, relaţia noastră va fi zguduită din temelii. Cred că genul acesta de presentimente sunt coşmarurile omului treaz. Scutur din cap, în încercarea de a-l alunga şi sperând, totodată, să nu îşi facă loc prin sertarele memoriei mele.

Am adormit așa cum adorm doi oameni care se iubesc - îmbrățișați și cu inima fericită.

Dimineața ne-a găsit la fel, de parcă ne-ar fi fost teamă ca nu cumva noaptea să ne fure unul de lângă celălalt.

Cu grijă, aşez ceştile de cafea pe tavă şi mă îndrept spre dormitor. Nu apuc să o las jos, pe noptieră, când o aud:

— Ce ai păţit?

— Ce am păţit? o întreb mirat, neînţelegând ce s-a întâmplat.

— Arăţi de parcă ai dat ochii cu cea mai mare frică a ta, îmi răspunde, lămurindu-mă într-o oarecare măsură.

Pesemne, presentimentul şi-a lăsat deja amprenta. Şi, foarte posibil, cea mai mare temere a mea este să pierd femeia pe care o iubesc de atâta vreme. Drept este că lucrurile s-au întâmplat în cel mai ciudat mod posibil şi îmi este teamă să

nu se încheie la fel de ciudat.

— Aşa arăt în unele dimineţi, îi răspund schiţând un zâmbet, încercând să o îndepărtez de subiect, căci n-aş vrea să vorbim despre asta. În ciuda temerii mele, cred că a fost ceva trecător ce nu va avea nicio repercusiune în prezent.

— Ce drăguţ! exclamă în timp ce citea post-itul. După atâta timp, nu ai uitat că prima mea dragoste a fost poezia! Foarte, foarte drăguţ din partea ta!

În sinea mea, răsuflu uşurat şi mă bucur că gestul meu a îndepărtat-o de subiect şi de a pune alte întrebări.

— Mă bucur că îţi place! Şi nu aveam cum să uit, pentru că, deşi poate nu crezi, încă îţi ştiu fiecare plăcere, ştiu fiecare lucru ce îţi aduce bucurie.

— Însă cea mai mare bucurie, Adam, este că sunt aici cu tine!

În timp ce o sărut, pentru a doua oară în câteva minute, presentimentul mă loveşte. Am simţit acest sărut ca fiind unul dintre ultimele. Fac eforturi să nu arăt că, în interiorul meu, devin din ce în ce mai speriat. În plus, cred că dacă i-aş spune, aş părea complet nebun. Am nevoie de puţin timp cu mine, iar scuza folosită este că mă duc să fac duş.

Sub duş, încerc să îmi dau seama ce se întâmplă cu mine. De ce îmi este teamă? Totul

pare normal, nimic nu trădează că ar putea urma potopul. O simt sinceră. De fapt, doar uitându-mă la ea îmi dau seama că este sinceră. Să fie doar o temere izvorâtă din faptul că, după luni bune, nu pot să realizez că ceea ce mi-am dorit cel mai mult mi s-a întâmplat?

Îmi dau seama că acum nu voi avea un răspuns, ca atare, scurtez duşul şi revin în dormitor, unde o găsesc, tot în pat, savurând cafeaua.

Ea avea zi liberă după ce s-a întors din delegaţie, iar eu am sunat la birou şi m-am dat bolnav, acuzând o enterocolită. Voiam să petrec ziua cu ea, ceea ce s-a şi întâmplat. Am lenevit cât a fost ziua de lungă, ne-am comandat pizza, am povestit despre verzi şi uscate, ne-am uitat la filme. Lucruri banale care ne fac fericiţi. Amândoi suntem construiţi să iubim lucrurile mărunte, neavând nevoie de măreţie pentru a fi fericiţi.

Restul săptămânii, ne-am împărţit între job şi casă. Nu s-a întâmplat nimic deosebit. De fapt, ba da, s-a întâmplat ceva – nu am mai avut niciun presentiment asemănător, precum cel din urmă cu câteva zile. Acest lucru m-a liniştit şi m-a convins că a fost o chestie trecătoare, fără vreun fundament.

În weekend, sâmbătă dimineaţa mai exact, Andrada a început să acuze dureri de cap. Punea totul pe seama unei migrene banale, apărută din

cauza oboselii acumulate.

— Am mai avut eu de astea, vor trece în câteva zile, cel mult.

— Mă duc la farmacie să îţi iau pastile, îi spun. Ştiu că poate nu sunt necesare, dar măcar să le avem aici, în cazul în care nu trec de la sine.

În ciuda micilor ei proteste, fug la farmacie şi mă întorc înapoi la ea. Nu îmi place deloc să o văd că suferă, chiar dacă suferinţa este provocată de o simplă migrenă. Întreaga zi a petrecut-o în pat, jonglând între momente în care scăpa de durere şi momente în care durerea lovea fără milă. Degeaba m-am rugat de ea să ia măcar o pastilă. Încăpăţânarea ei – uneori fiindu-i o caracteristică – a avut câştig de cauză în faţa rugăminţilor mele.

A adormit devreme, în timp ce eu stăteam în dreapta ei, păzind-o. De ce anume o păzeam, nu ştiu, dar sentimentul acesta l-am avut până când, într-un final, am adormit şi eu.

Duminică dimineaţa, era ca nouă, fapt ce nu putea decât să mă bucure.

— Vezi, ţi-am zis că trece de la sine! îmi spune, parcă mândră că a avut dreptate.

Fără să îi spun ceva, îi zâmbesc şi fug să pregătesc cele două ceşti de cafea. Îmi face plăcere tot procesul acesta, de preparare a cafelei. Şi îmi place că o bem în pat.

Spre seară, am ieşit la plimbare, urmând să alegem un restaurant, unde vom lua cina. Undeva,

pe o străduţă, am găsit un restaurant mic şi intim. Ne plac locurile care ne inspiră intimitate, de parcă am fi agorafobi.

Eram doi oameni fericiţi din cale-afară. Viaţa noastră a devenit o poveste frumoasă, pe care am fi povestit-o oricui ne-ar fi cerut asta. Pe amândoi, într-un fel sau altul, ne-a surprins cum viaţa ne-a scos în cale, în cele din urmă. Probabil că iubirile neconsumate sunt destinate a se reîntâlni şi a-şi scrie destinul comun.

4.

Într-o zi, la început de octombrie, după ce a ajuns acasă, Andrada mă întreabă:

— Ce-am fi fost, oare, dacă nu ne-am fi întâlnit? Ce s-ar fi ales de noi, de fiecare în parte?

— Nu m-am gândit vreodată la lucrul acesta, îi răspund, uşor mirat de întrebare. Probabil, tu ai fi fost cu altcineva, eu, de asemenea, zic în continuare, încercând să îi ofer un răspuns.

— Şi oare am fi fost la fel de fericiţi?

— Până să ne reîntâlnim, am avut diverse legături amândoi. Dacă am fi fost fericiţi cu adevărat lângă acele persoane, crezi că ne-am mai fi căutat, ne-am mai fi regăsit? Cred că am rămas agăţaţi unul în sufletul celuilalt.

Mă îmbrăţişează şi îmi şopteşte că este cea mai fericită femeie. Nu pot decât să mă bucur că

se consideră aşa, pentru că, evident, acesta este scopul – de a cunoaşte amândoi fericirea după care tot tânjim.

— Ce te-a făcut să mă întrebi asta?

— Curiozitatea, cel mai probabil. Astăzi, cât eram la birou, mi-a răsărit această întrebare. Şi oare dacă viaţa ne va despărţi, ce vom face?

— Viaţa nu ne poate despărţi, ci noi putem provoca asta. Eventual, gândindu-mă la un lucru morbid. Doar moartea poate despărţi doi oameni fără ca aceştia să-şi dorească.

— Dacă am să mor, vei mai putea trăi? mă întreabă ca şi cum ar presimţi ceva.

— Ce ai, Andrada? De ce mă întrebi astfel de lucruri? îi răspund uşor panicat de direcţia în care a curs discuţia. Nu va fi cazul de aşa ceva, aşadar, nu am ce să îţi răspund.

— Bine…

Presentimentul acela că relaţia noastră va fi zguduită din temelii revine la viaţă. Dacă nu cumva amândoi avem o înclinaţie spre dramă, atunci, pentru mine, lucrurile devin foarte ciudate, atât de ciudate, că nu le pot explica în vreun fel raţional.

— Cum ţi se pare jobul, după cele câteva săptămâni? mă întreabă, schimbând subiectul.

— Nu mă pot plânge. Îmi place şi cred că va fi una dintre direcţiile pe care le voi urma de îndată ce închei cu facultatea.

— Mă bucur că ai găsit ceva ce faci cu plăcere!

Mi s-a părut aşa forţată această schimbare de subiect, iar asta cred că s-a văzut în expresia de pe faţa mea. Însă ea, probabil, s-a făcut că nu vede ceea ce se întâmpla în mine.

Primele patru luni din relaţia noastră au fost intense. Cel puţin, eu aşa le-am simţit. Nu pot să neg nici picurat cu ceară că o iubesc. Însă toată această frumuseţe a iubirii îmi este umbrită în ultima perioadă de aceste presentimente. Sunt conştient că nu am puterea de a anticipa, de a vedea în viitor, dar mă tot sperie lucrurile acestea. Parcă sunt într-un carusel ce funcţionează continuu, luând pauză doar atunci când dorm.

Într-o zi, undeva pe la mijlocul lui octombrie, primesc un mesaj de la Andrada, în care îmi spune că va întârzia vreo oră, fiind prinsă la job. I-am spus să aibă grijă de ea şi că abia aştept să o strâng la piept. Acea oră s-a transformat în patru, pentru că a ajuns acasă în jurul orei nouă seara.

— Iartă-mă că nu ţi-am mai scris, să îţi spun că s-a prelungit ceea ce aveam de făcut, îmi spune de cum intră în casă.

— Nu-i nicio problemă. M-am gândit că te-ai luat cu treabă, îi răspund, încercând să ascund faptul că, totuşi, mă deranja faptul că nu m-a anunţat.

— Cum ţi-a fost ziua?

— Nimic special, m-am împărţit între un curs şi birou, îi răspund sec.

— Chiar îmi pare rău că nu te-am anunţat. Ştiu că te deranjează chestia asta, dar, jur, m-am luat cu treabă şi am uitat complet. Nici timp să respir n-am avut.

Îi zâmbesc, fără să îi mai spun ceva. Ştiu că îmi va trece supărarea, pentru că n-am cum să fiu supărat prea mult timp pe ea.

În următoarele trei săptămâni, din cinci zile lucrătoare, în trei dintre ele ajungea seara târziu acasă. Şi de fiecare dată când întârzia, uita să mă anunţe. Sau, cel puţin, aşa susţinea ea. Pentru mine, lucrurile astea deveneau suspecte. Nu credeam că mă înşală, dar nici nu puteam exclude un astfel de lucru. De fapt, mai mult înclinam să cred că îmi imaginez eu lucruri, căci nu am remarcat vreo schimbare în felul ei de a fi. Însă ceva nu mă lăsa să înlătur total posibilitatea infidelităţii ei.

9

Am decis să nu îi spun nimic până când nu am măcar un lucru concret. Nu aş vrea să arunc între noi nişte păreri ce s-ar putea dovedi eronate şi care ne-ar putea afecta. Însă cum aş fi putut obţine concretul? Pentru că, să fim serioşi, dacă m-ar înşela şi n-ar vrea să aflu, nu va veni să-mi spună aşa, pur şi simplu. Iar eu, repet, n-o pot întreba despre asta, cu speranţa că gesturile ei îmi

vor arăta adevărul.

Într-o seară când a întârziat din nou, am luat decizia de a mă convinge, pentru că simţeam că mă îndepărtez de ea.

Aşadar, a doua zi, la ora trei şi jumătate după-amiaza, eram în faţa clădirii în care ea lucra. În mod normal, peste o jumătate de oră ar trebui să iasă şi să se îndrepte spre casă.

Îi trimit un mesaj întrebând-o ce face. Îmi răspunde aproape instant că se pregăteşte să vină acasă. Pentru o clipă, am vrut să plec şi să o aştept acasă, însă i-am scris că eu voi întârzia vreo oră, pentru că am rămas la un curs. Voiam să o văd cu ochii mei că iese din clădire şi că se îndreaptă spre casă, ceea ce, într-un final, s-a şi întâmplat. Am răsuflat uşurat, însă am decis să continui să fac asta zilnic, timp de vreo săptămână, pentru a mă convinge că totul este doar în capul meu. Sunt conştient că este o mare prostie ceea ce fac, însă este singurul mod care îmi oferă linişte.

În a şasea zi, îmi spune că întârzie. Eu deja eram peste drum, fiind hotărât să stau până când o văd că iese pe uşă. După ce am citit mesajul, inima a început să îmi bată din ce în ce mai tare. Mă temeam să nu am dreptate, mă temeam că infidelitatea ei înseamnă finalul nostru şi că, în urma ei, va lăsa o durere pe care, până acum, n-am mai trăit-o.

La ora patru, o văd ieşind din clădire alături de un bărbat înalt, brunet, care părea să aibă în jur de 30 – 35 de ani. Îmi spun că poate n-a mai fost cazul să rămână peste program, însă totul s-a ruinat instant – el a luat-o de mână, la puţin timp după ce au părăsit clădirea. Ea nu şi-a retras mâna, ci, din contră, l-a privit aşa cum mă privea şi pe mine, la început.

Pentru o clipă, am vrut să trec strada şi să-i înfrunt, totul încheindu-se cu un pumn de-al meu în faţa individului. Sau, mă rog, aşa era filmul din capul meu. Mi-am dat seama că aş face o mare greşeală. N-avea rost să îi urmăresc, pentru că era foarte posibil să îi pierd. Am decis să las totul pentru când va ajunge acasă.

Deşi lumea mea începea să se prăbuşească, m-am întors acasă, încercând să îmi adun toate întrebările şi să rămân raţional. Mă plimbam prin casă asemenea unui leu într-o cuşcă. Mă abţineam cu greu să nu o sun, să nu îi dau mesaj să îi spun ce am văzut. Nu, cea mai bună discuţie este cea faţă în faţă, încât nu va avea timp să îşi pregătească posibilele răspunsuri.

Patru ore, până când am auzit cheia în uşă, au trecut de parcă ar fi fost patru zile.

— Hei! îmi spune, în timp ce vine spre mine pentru a mă lua în braţe.

— Trebuie să vorbim despre ceva, îi răspund, făcând un pas înapoi, evitându-i oarecum

îmbrăţişarea.

— Ştiu că am întârziat de multe ori, dar chiar nu am ce să fac.

Fierbeam auzind-o cum mă minte în cel mai senin mod posibil. Nu mai era Andrada, cea pe care o ştiam eu.

— De ce minţi?

— Cu ce să mint, Adam?

Îi simt în voce îngrijorarea că ar putea fi prinsă. Este acelaşi ton pe care îl foloseam şi eu, în trecut, când eram pus faţă în faţă cu greşelile şi încercam să ascund totul.

— Te-am văzut astăzi! De şase zile, te urmăresc pentru că mi s-a părut ciudat că, dintr-odată, ai început să întârzii atât de mult. Şi l-am văzut. V-am văzut cum vă ţineaţi de mână. Presupun că nu este colegialitate şi sper că n-ai să joci cartea minciunii şi de-acum încolo.

A lăsat privirea în jos, s-a aşezat pe scaunul din bucătărie şi a rămas aşa preţ de un minut, timp în care eu o priveam.

— Deşi simt că totul se prăbuşeşte, deşi simt că ar trebui să te dau afară chiar acum din apartament, deşi simt dispreţ, te rog spune-mi ce se întâmplă.

— I-am cedat, îmi spune aproape şoptit, în timp ce lacrimile încep să i se prelingă pe obraz.

— Mă bucur să aud asta!

Numai bucurie nu simţeam. Aş fi dat cu ea, cu

el de pământ până s-ar fi făcut una cu el. A avut multe şanse să îmi spună ce simte pentru un alt bărbat şi să încheiem totul într-un mod corect pentru amândoi. M-ar fi durut mult mai puţin, pentru că ştiu că tot ce simte un om nu poate fi controlat ori schimbat. Mai ales când vine vorba despre dragoste.

— Totul a…

— Nu vreau să mai aud nimic, o întrerup. Pentru mine, este suficient ceea ce mi-ai spus deja, încât să nu mai doresc detalii. În cât timp crezi că te poţi muta din casa mea? Dacă doreşti, am să te ajut să strângi, la fel cum am făcut şi când te-ai mutat aici.

— În seara asta, îmi voi strânge lucrurile, iar mâine, după ce mă întorc de la muncă, îmi voi lua bagajele şi voi pleca la mine. Mulţumesc pentru ajutor, dar mă descurc.

— Perfect!

Am lăsat-o în bucătărie, iar eu m-am retras în living, pentru a-mi pune puţină ordine în minte. Aveam multe întrebări, multe curiozităţi, voiam să ştiu cum s-a întâmplat, cine este acel bărbat, de când se văd şi multe, multe altele. Dar am ales să nu ştiu detalii ce m-ar putea îngenunchea de tot.

O auzeam cum plânge, dar degeaba o făcea. Pentru noi, oricâte lacrimi ar fi vărsat, oricâte regrete ar fi avut, oricâte promisiuni ar fi rostit, totul s-a încheiat. Cred că putem spune că suntem

chit acum.

Îi aud paşii ce se îndreaptă spre camera în care mă aflam.

— Te rog din suflet să mă ierţi! îmi spune, din prag, printre suspine. Ştiu că am greşit enorm şi că nu meritai să suferi din cauza mea!

— Şi totuşi… s-a întâmplat. Prin absurd, dacă te-aş ierta, tot n-aş mai putea fi fericit, pentru că voi avea mereu imaginea voastră pe retină, îi răspund sec.

— Mă urăsc! Mă urăsc mai mult decât orice lucru pe care l-am urât în viaţa asta, continuă, izbucnind în plâns.

Prima reacţie văzând-o aşa a fost să mă duc să o iau în braţe. N-am făcut-o, pentru că nu vreau să îi mai domolesc starea. Nu merită acest lucru. În schimb, i-am răspuns.

— Nu trebuie să te urăşti. Ai făcut ceea ce ai simţit, iar asta nu poate fi ceva rău. Probabil, ceea ce este între noi nu este suficient de puternic încât să fim doar unul pentru altul.

— Ba da, mă urăsc! Cum am putut să îţi fac asta? Cum am putut? Cum de am uitat cât de tare doare trădarea?

Ridic din umeri, căci nici eu nu aveam răspuns la întrebările ei.

— Te rog, gândeşte-te în seara asta şi poate găseşti puterea de a mă ierta. Iar eu îţi voi demonstra cât de mult te iubesc!

— Andrada, ai avut suficient timp să îmi arăţi asta. Şi ai făcut-o, chiar şi atunci când aventura ta exista. Nu te-am simţit nicio clipă departe, ci doar faptul că întârziai mi-a dat de gândit că s-ar putea să fie ceea ce speram să nu existe. Dacă nu erau atât de dese întârzierile, poate că nu mă prindeam prea curând.

— Aş fi pus punct, aş fi pus punct! rosteşte ca pentru ea.

— Şi dacă ai fi pus punct, tot ne-am fi aflat într-o situaţie cu care cred că nu ai fi putut trăi prea mult. Te ştiu o femeie sinceră, asumată. Şi mai ştiu că urăşti minciuna, aşadar cred că, într-o zi, mi-ai fi zis şi am fi ajuns la acelaşi final.

— Nu-i spune final! Spune-i oricum, dar nu aşa.

— Dar este finalul.

Preţ de câteva clipe, a rămas în pragul uşii, privindu-mă. Tot ce puteam să îi citesc pe chip era o durere pe care, sincer să fiu, nu aş vrea să o simt vreodată. Însă nu era suficient să mă întoarcă din drum. În continuare cred că, pentru noi, cel mai bine este ca de astăzi să o luăm pe căi diferite, fiecare căutându-şi fericirea.

— El ştia de tine şi voia să ne despartă, dar n-am permis asta!

— Nu ştiu dacă realizezi, dar eşti naivă, Andrada. De ce crezi că mă bucură că ai ales răul cel mai mic? Mi-e indiferent ce voia el sau ce ai

permis tu. Cert este că te-ai dedicat altuia, deşi eu îţi eram iubit. Te rog, hai să încheiem discuţia, pentru că nu va conduce nicăieri.

— Nu…

— Te rog! îi repet pe un ton calm, deşi totul în mine stătea să explodeze.

S-a întors în bucătărie, unde a izbucnit şi mai tare în plâns. Mă durea să o văd aşa, dar nu puteam face nimic. De data aceasta, eu i-am fost ce i-am promis, iar ea a ales să se joace cu tot ceea ce aveam. Când iubeşti cu adevărat, nu există trădare. Ştiu că poate suna ipocrit gândind asta, având în vedere trecutul meu. Însă ceea ce simt acum, ceea ce voiam de la noi nu are nici cea mai mică legătură cu ce s-a întâmplat în liceu.

Am pus tot ce aveam eu mai bun în tot ceea ce am construit împreună. Sau, mă rog, doar eu credeam că se construieşte o poveste ce ne aparţine doar nouă. Am avut grijă de ea şi cu ea, de parcă mi-ar fi fost teamă că aş putea să-i scap sufletul din mâini, urmând ca el să se spargă în mii de bucăţi imposibil de adunat. În definiţi, noi doi am fost o poveste frumoasă cu sfârşit tragic. N-am fi primii, dar, pentru binele lumii, uneori, mi-aş dori să fim ultimii în ziua în care ne-am regăsit, am crezut că am întâlnit femeia alături de care mă voi trezi în restul dimineţilor. Am crezut că, după o secetă îndelungată, sufletul meu va primi ploaia ce îi va permite să înflorească. Însă,

uneori, ne înşelăm – şi în privinţa noastră, dar, mai ales, în privinţa celor din faţa noastră. Alegerile ei ne-au înghiţit ceea ce părea o iubire ca în filme, o dragoste ce nu cunoaşte limite spaţiale sau temporale. Oarecum, cred că ni s-a demonstrat amândurora că nu suntem făcuţi, aşa cum credeam, unul pentru altul. În urma a ceea ce am fost noi doi, a rămas un gust amar, un gust al neîmplinirii şi, poate, o teamă că niciodată nu voi mai găsi sufletul pereche.

Dimineaţă, după o noapte în care niciunul dintre noi n-a dormit, am ajutat-o să coboare o parte din bagaje. Cel mai dureros lucru pe care l-am făcut, oricât de simplu ar părea, a fost să îi chem Überul. Am simţit cum, pentru prima dată, dau nas în nas cu realitatea. M-a înşelat şi a distrus totul.

— Eşti sigur? mă întreabă, înainte de a se urca în maşină.

— Da. Ai grijă de tine şi, când vrei să-ţi iei restul lucrurilor, sună-mă! îi răspund.

Am închis portiera, iar de astăzi înainte voi începe să închid capitolul nostru. Îmi va fi greu, dar este necesar. Când ajung înapoi acasă, primesc un mesaj de la ea în care îmi spune că mă iubeşte. Chiar dacă încă te cred, este tardiv, Andrada! îţi puteam oferi prezumţia de nevinovăţie, puteam invoca faptul că nu ştiai ce faci, că a fost un moment de rătăcire, dar la ce

bun să ne minţim?

Îi scriu că şi eu o iubesc, dar această stare se va schimba pentru amândoi, odată cu timpul ce trece fără milă. Îmi spune că nu va fi aşa, cel puţin nu pentru ea. Nu-i mai răspund, pentru că o să îşi dea singură seama că tot ce i-am spus se va materializa într-o zi. Nu cred că poţi iubi un om o viaţă întreagă, deşi totul între voi s-a încheiat.

Au trecut mai bine de trei săptămâni, timp în care iama şi-a făcut simţită prezenţa, de când nu mai ştiu nimic de ea. Ne-am mai văzut o singură dată, de fapt, la vreo trei zile după ce ne-am despărţit, când a venit să-şi ia restul lucrurilor. Atunci, n-am schimbat nicio vorbă, dându-ne seama că ar fi fost inutil. Încetul cu încetul, simt că îmi revin. Poate, m-a ajutat şi faptul că m-am împărţit între facultate şi job.

În perioada asta, mi-am dat seama că, uneori, oricât de mult ţi se pare că te potriveşti cu un om, nu înseamnă că vei cunoaşte şi fericirea. Degeaba oferi totul, dacă nu te alegi cu ceva. Şi încă mă întrebam de ce a făcut-o şi de când a început să se vadă cu bărbatul ăla, dar ştiam că vor trece la un moment dat toate aceste nelămuriri ce acum îmi mai dau târcoale.

De Crăciun, am plecat acasă, la ai mei. Cele trei zile, cât aveam liber de la job, mi-au prins extrem de bine. M-am încărcat cu energie, cu

încrederea că lucrurile se vor îmbunătăţi şi că dacă acum ceva doare, în viitor va dispărea, aşa cum se risipeşte noaptea când i se scurge timpul.

Mama a fost tristă când i-am povestit ce s-a întâmplat. Nu mi-a spus foarte multe, ştiind că nu mă va ajuta să fiu mai bine. Tata, în stilul caracteristic, m-a strâns în braţe, m-a îmbărbătat şi mi-a spus că nu se termină pământul la ea. Avea dreptate.

N-am putut rata o vizită la bunica mea, mai ales acum, când omul pe care l-a iubit jumătate de secol a dispărut. M-a îmbrăţişat emoţionată, ca de fiecare dată când o vizitez, şi, cu lacrimi în ochi, mi-a spus că se bucură că am trecut pe la ea şi că nu am uitat-o. Cum aş fi putut s-o uit, când primii mei ani de viaţă au fost jumătate în mâinile ei şi ale bunicului meu? Doar că, din păcate, cu cât am crescut, schimbând deja două oraşe, cu atât mai rare au fost vizitele mele.

Ajuns înapoi în Bucureşti, într-o seară după ce m-am întors de la birou, mi-am turnat un pahar de vin şi am hotărât să-mi regândesc viaţa. Pentru prima dată, m-am întrebat cu responsabilitate ce îmi doresc. Iar răspunsul a venit extrem de rapid – bani şi un anumit statut social. Poate că mă urmăreau micile lipsuri din copilărie. Şi nu o spun de parcă mi-ar fi lipsit ceva, căci ai mei mi-au oferit tot ce au putut ei, însă, în sinea mea, mereu am vrut mai mult.

Aşa cum i-am zis taximetristului atunci când am ajuns pentru prima dată în Bucureşti, îmi doresc să devin un scriitor. Mă rog, scriitor s-ar putea să fie cam mult spus. Dar, da, îmi doresc să am o carte publicată care să ajungă în mâinile multor persoane. Acum, nu ştiu dacă ideea de bani şi cea de scriitor nu se bat cumva cap în cap, dar vom trăi şi vom vedea. Mi-am propus ca, de zilele viitoare, după ce voi stabili subiectul, să încep să scriu la visul meu.

Deşi nu era deloc surprinzător, şirul gândurilor mi-a fost spulberat de imaginea Andradei care se ţinea de mână cu individul ăla. Scutur din cap, alungând, cel puţin pentru moment, imaginea care mă răscolea chiar dacă eu încercam să opun rezistenţă.

Între timp, i-am povestit Larisei ce s-a întâmplat, iar ea părea că a rămas mai şocată decât am fost eu. Şi, ca să mă ajute puţin, când ne-am văzut la o cafea, m-a întrebat dacă nu vreau să îi fiu partener în noaptea dintre ani. Evident, am acceptat în secunda doi.

— Să ştii că tema petrecerii ne cere să ne costumăm, Zorro! mă informează amuzată probabil de faptul că mă va vedea costumat.

— Zorro? Hmm, cred că aşa mă voi costuma, îi intru în joc.

— Pe bune?!

— Desigur, îi răspund ridicând din umeri.

Totuşi, asta sigur este petrecerea de Revelion şi nu cumva cea de Halloween?

— Nu, nu. Aşa le-a venit lor ideea. Cred că ne vom distra acolo. Apropo, eu mă voi costuma în Baba Dochia.

— Pentru asta nu cred că ai nevoie de costum, i-o întorc.

— Nesimţitule! îmi reproşează în timp ce îmi trage două bucăţi peste spate.

— Apropo, am avut şi eu o relaţie de o lună.

— Serios? o întreb mirat. De ce nu mi-ai spus ceva?

— Erai prea pe fugă mai mereu şi oricum nu mi se părea normal să îţi spun, aşa, de nicăieri, chestia asta.

— Şi de ce nu o mai ai? Nu i-a plăcut de Baba Dochia?

— Îţi tom cafeaua asta în cap, dacă nu încetezi! Ba da, chiar i-a plăcut, doar că Dochia nu a avut acelaşi sentiment.

— Deci, i-ai dat cu flit? Ce femeie fără suflet!

— Hai, măi, că nu sunt aşa. Nu era pe gustul meu, ce vrei? Nu era aşa… ca tine.

Am rămas mut, uitându-mă la ea. Şi ea mă privea uimită de reacţia mea. Eram aproape sigur că a spus-o în glumă, dar tot m-a lăsat fără replică. M-am convins în totalitate că glumea când a izbucnit în râs.

— Ce faţă ai! Eşti bine, Adam? îmi spune în

timp ce continuă să râdă cu poftă.

— Da, acum mi-am revenit. Nu ştiu, când ai spus-o, ceva m-a dus cu gândul în trecut. Iartă-mă că pomenesc despre asta, dar vreau să fiu sincer cu tine.

— Am trecut de mult peste ce s-a întâmplat între noi. Nu mai prezinţi interes pentru mine, Zorro!

— Ai să regreţi vorbele astea!

Am mai stat vreo jumătate de oră, timp în care ironiile şi mişţourile au curs fără încetare. După care, fiecare a mers spre casa lui şi a rămas să ne căutăm mâine costume, căci peste două zile este marea petrecere a lui peşte prăjit.

„Apropo, glumeam când am zis că voi fi Dochia. O să te surprind când ne vom vedea”, primesc mesajul de la ea fix când intru în casă.

„Super! Vezi doar să nu te costumezi în actriţă de filme porno, pentru că nu aş putea face faţă sutelor de priviri care vor fi aţintite spre noi”.

„Iar ţi-o cauţi cu lumânarea! Hai, noapte bună!”

M-am simţit bine în compania ei, dar ştiam foarte bine că vom fi doar prieteni. Şi dacă ea ar mai vrea să încercăm, aş refuza-o, pentru că nu sunt sigur că nu s-ar putea întâmpla încă o dată ce am trăit acum câteva luni. Şi femeia asta nu merită să primească astfel de lovituri, mai ales din partea mea.

5.

Nu apuc să mă schimb în hainele de casă, pentru că îmi sună telefonul. Nu aveam numărul în agendă, aşadar, curios, răspund.

— Alo?

— Sunt Andrada. Te rog, nu închide! Te-am sunat de pe un alt număr, pentru că aşa eram sigură că vei răspunde.

— Ţi-aş fi răspuns oricum. Nu sunt atât de imatur încât să îţi dau cu ocupat. Ce s-a întâmplat?

— Doamne, cât de rece eşti!

— Dar cum ar trebui să fiu, după toate cele întâmplate? Să te rog să vii acasă, să te iau în braţe? Fii rezonabilă, te rog!

— Iartă-mă! De fapt, vorbeam ca pentru mine, nu era un reproş la adresa ta. Nu s-a întâmplat nimic, doar voiam să te întreb ceva. M-am tot gândit, zilele astea, dacă este bine să o fac sau nu.

— Te ascult.

— Vrei să ne vedem, să îţi povestesc totul? Scopul nu este să răscolesc lucrurile sau să mă primeşti înapoi, ci vreau doar să fiu împăcată că ştii toată povestea. Cred că şi tu ai multe întrebări pe care ai vrea să mi le pui.

Preţ de câteva secunde, n-am spus nimic,

gândindu-mă ce să fac. Să accept? Să fac pe durul, să o refuz şi să-i spun că nu mă interesează? în definiţi, în sinea mea simţeam o vagă apreciere pentru ceea ce voia să facă.

— Adam? Mai eşti acolo?

— Da. Adică, da, mai sunt. Nu ştiu ce să îţi răspund. Nu ştiu dacă şi unde am putea să ne vedem, ca să fiu sincer cu tine…

— La tine sau la mine, îmi răspunde instant, de parcă i-aş fi ridicat mingea la fileu.

Am rămas iar perplex.

— Ok, vrei să vii în seara asta la mine? Sau vrei să vin eu încolo? o întreb, lăsat dus de val.

— Vin eu. Voi ajunge în vreo jumătate de oră. Este în regulă?

— Da, este ok. Te aştept!

După ce închid, realizez ce am făcut. Cât timp am vorbit cu ea, parcă eram altul. Acum îmi vine să o sun înapoi şi să-i spun că anulăm totul, căci nu mă interesează. Dar îmi este jenă să fac o astfel de fază. Până la urmă, ce s-ar putea întâmpla? Ah, o să se deschidă puţin nişte răni, dar poate că întocmai discuţia asta le va închide definiţi. Poate că, după ce vom vorbi, îmi voi da seama că nu m-a meritat şi că nu merită să sufăr din cauza ei.

Cu o precizie elveţiană, după jumătate de oră era în holul apartamentului, cu două sticle de vin în braţe.

— Un ultim vin împreună, îmi spune în timp ce

îmi întinde sticlele.

Era trasă la faţă, ochii îşi pierduseră sclipirea. Se vedea că alegerea ei i-a făcut mult rău. În sinea mea, în timp ce duceam sticlele de vin în bucătărie, îmi spun aproape poruncind să rămân raţional. Şi-a făcut-o cu mâna ei, nu mă priveşte pe mine.

— Mă bucur să te văd! îmi spune, rămânând în pragul uşii de la bucătărie.

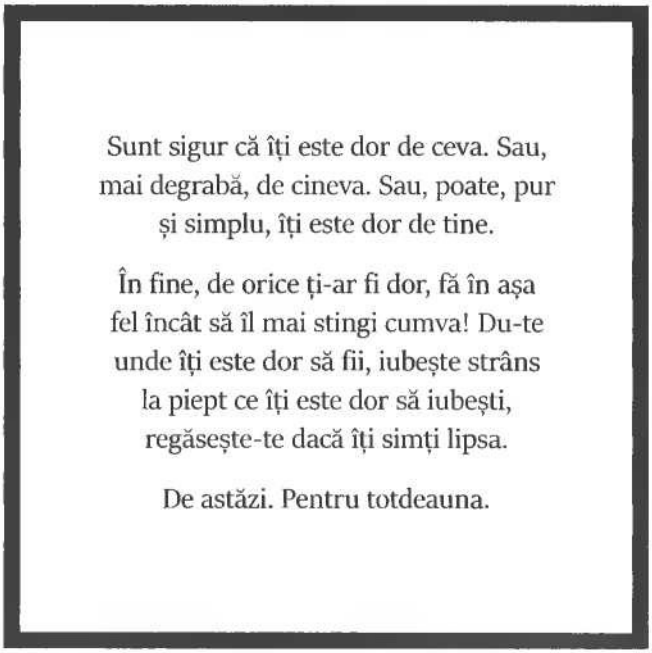

— Te rog, ia loc, îi răspund în timp ce desfac sticla de vin şi torn în pahare.

Iată-ne faţă în faţă, după mai bine de o lună de când drumurile noastre s-au despărţit. Când o priveam, îmi aminteam de ziua în care am văzut-o de mână cu celălalt bărbat. De parcă întreaga ei fiinţă se rezuma la acea zi, la acele minute. Însă lucrurile care dor sunt mult mai pregnante decât cele care bucură.

— Cred că mai bine m-ai întreba tu ce ai vrea să ştii, iar eu îţi voi răspunde sincer. N-aş vrea,

povestind eu, să omit lucruri pe care ai vrea să le ştii.

— Nu am multe lucruri de întrebat, să ştii. Aş vrea să îmi spui când a început relaţia ta cu el.

— Deşi relaţie este mult spus, o vom numi aşa, pentru că nu îi găsesc o altă denumire.

— Am eu o alta: aventura ta. Poate că aşa ar fi bine să o numim, totuşi, îi răspund ironic.

— O putem numi oricum. O putem numi chiar şi cea mai mare greşeală pe care am făcut-o. Oricum ai numi-o, ai avea dreptate. Ca să îţi răspund: a început, oarecum, de pe când eram în Italia.

— Poftim? o întreb şocat.

Recunosc, nu m-aş fi gândit nici într-o mie de ani că încă de la începutul relaţiei noastre ea deja se aventurase în ape tulburi.

— Am zis oarecum, în ideea în care mi-am dat seama că îmi face ochi dulci încă de când eram acolo. Nu i-am dat importanţă lui, ca persoană, dar recunosc că mă simţeam bine ştiind că mă place. De ieşit, cu vreo trei săptămâni înainte de a... afla tu.

— Să înţeleg că nu îţi ajungea că eu aveam ochi doar pentru tine? Şi, apropo, nu am aflat, ci am văzut, iar pentru mine asta este o mare diferenţă.

— Ba da, Adam, îmi ajungea, însă nici acum nu ştiu de ce mă măgulea fiecare privire pe care mi-o

arunca fie în Italia, fie la muncă. De fiecare dată când îi surprindeam privirea, deşi el permitea să îi fie surprinsă, ceva în sufletul meu creştea.

— Cred că nu ai uitat vreodată sau că nu te-am făcut să uiţi că eşti o femeie frumoasă, care nu va duce lipsă de pretendenţi. Spun asta pentru că ar fi singura explicaţie la ceea ce îmi spui tu. În fine, să trecem peste asta. Simţi ceva pentru el?

— Acum nu mai simt, dar aş minţi dacă ţi-aş spune că n-am simţit atât cât am fost noi doi implicaţi în acea… aventură. Dacă mă întrebi ce anume simţeam, ţi-aş răspunde că nu ştiu. Era o stare pe care nu mi-am putut-o explica nici până acum. Cumva, mă simţeam dorită în totalitate, îl simţeam nebun după mine. Nu ştiu, probabil că spun prostii acum.

— Ce s-a ales cu voi?

— Am încheiat totul cu el în ziua în care am plecat de aici din apartament. Mi-am dat seama ce nenorocire am făcut şi cât de greşite au fost lucrurile. El m-a mai rugat în vreo două ocazii să rămânem împreună, aducând în discuţie faptul că acum sunt o femeie singură.

— Futu-i…

Dacă l-aş fi avut în faţă, ar fi fost un singur deznodământ: unul dintre noi ajungea la spital. Iar eu aş fi făcut tot posibilul să fie el acela care va necesita internare. Mi se pare un mare fătălău dacă a ajuns să se roage de ea şi să invoce

libertatea ei. Ăsta este cel mai prost model de bărbat care se putea face pe pământul ăsta. Înţeleg să încerci să fiţi împreună, dar toată înţelegerea mea se duce naibii când aud că îi spui că acum „este o femeie singură”.

— Linişteşte-te, te rog! Nu vreau să îţi fac mai mult rău decât deja ţi-am făcut. Însă am promis că voi fi sinceră în totalitate.

— Sunt bine, îţi mulţumesc pentru grijă! însă cert este că nu mai vreau să ştiu nimic legat de tine şi de el. Atât cât mi-ai spus cred că este suficient pentru a-mi da nişte răspunsuri pe care, recunosc, le căutam.

— Înţeleg…

— Aveai totul şi ai ales să dai cu piciorul. Uite, acum ai pierdut şi arăţi ca naiba! Probabil, la fel te şi simţi. De ce naibii a trebuit să faci atâţia paşi greşiţi când noi vorbiserăm despre asta, la început? De ce a trebuit să promiţi că vei avea grijă şi apoi să calci în picioare propriile promisiuni? Cât de naivă ai putut fi?

Pornisem atacul de ciudă că ne-am pierdut ca proştii. Cât am fost împreună, aş fi băgat mâna în foc pentru faptul că nimeni şi nimic nu ne va despărţi. Da, simţeam cu idealismul din mine. Da, speram la o relaţie ca în poveşti, când cei doi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Ea izbucneşte în plâns de îndată ce rostesc ultimul cuvânt. Da, mă doare să o văd aşa. Da, ştiu

şi simt că regretă, dar la ce să îmi folosească regretele ei? Nu sunt suficiente pentru ca eu să trec peste prostia ei. Nu îi spun nimic, ci o las să se descarce. Oricum, n-aş şti ce să îi spun.

— Chiar nu se mai poate salva ceva? şopteşte ca pentru ea, cuvintele fiindu-i întrerupte de suspine apăsătoare.

— Nu, Andrada. Oricât de mult aş vrea, nu pot să te mai privesc aşa cum o făceam înainte. Şi îmi este imposibil să mai am încredere în tine.

— În cazul acesta, am să plec. Îţi mulţumesc pentru că ai vrut să mă laşi să îţi explic câteva lucruri! îmi spune în timp ce se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre uşă.

Înainte de a pleca, m-a luat prin surprindere şi m-a strâns în braţe. Apoi, grăbită, a ieşit din apartament lăsând în urma ei parfumul pe care îl ştiam atât de bine.

A doua zi, după o noapte obositoare psihic, am plecat mai repede de la job şi m-am întâlnit cu Larisa pentru a ne căuta costumele pentru petrecerea de peste o zi.

— Te-a lovit trenul când ai venit încoace?

— Poftim? o întreb neînţelegând ce vrea să spună.

— Arăţi ca naiba! Ce s-a întâmplat? mă lămureşte ea.

— A venit aseară Andrada la mine. Am lămurit nişte lucruri, iar după ce a plecat abia am putut

închide ochii. M-am tot gândit la ce s-a întâmplat.

— Nu îmi spune că te gândeşti să vă împăcaţi? sare ca arsă.

Nu, nici vorbă. Mi-a spus de ce s-a întâmplat toată nenorocirea asta. Mă rog, a încercat să îmi spună, pentru că, sincer să fiu, cred că nici ea nu este foarte sigură pe explicaţiile ei.

— Să nu te prind că o ierţi! Nu vreau să fiu rea şi ştiu că i-ai făcut-o şi tu prin liceu, dar deja aveţi amândoi o vârstă. Şi, în plus, pe un om care iubeşte nu îl lasă sufletul să dea de pământ cu cel de alături.

— Ţi-am zis că nu mă gândesc să ne împăcăm. De iertat, într-o zi, cu siguranţă o voi ierta, pentru că timpul va acoperi rănile şi va şterge orice amintire ce ar putea să doară.

Am ajuns la magazinul de care mi-a spus Larisa. Eu am văzut un costum de Zorro pe care, după ce l-am probat, l-am luat. Dacă tot făcea mişto ieri de mine, măcar să-i dau motive. N-a vrut să văd ce şi-a luat, repetându-mi că va fi o surpriză. A completat spunându-mi că ne vom potrivi de minune. De comun acord, am decis că avem nevoie de o cafea care să ne mai încălzească.

— Nu pricep cum poţi să înşeli atunci când ai totul, îmi spune în timp ce soarbe din cafeaua fierbinte.

— Poate că doar eu credeam că îi dau totul.

Poate că pentru ea nu era suficient.

— Hai, măi! Se vedea pe tine, de la o poştă chiar, că eşti mereu cu gândul la ea. Şi când povesteai despre voi, aveai o sclipire în ochi pe care doar un om îndrăgostit şi fericit o poate avea.

— Şi ce legătură are asta cu faptul că pentru ea poate nu eram suficient? Degeaba eram eu fericit, dacă ea nu era. Deşi nici nu mi-a zis şi nici nu am simţit-o că ar fi fost nefericită.

— Legătura pe care o cauţi e una simplă – omul care iubeşte oferă tot ce are mai bun.

— Asta, la modul ideal, poate. Sunt mulţi care se iubesc şi nu îşi oferă mai nimic.

— Lasă-i pe alţii, eu vorbeam despre tine. Atât cât te ştiu eu, îmi pot da seama că eşti genul de om la care am făcut referire adineauri.

— Mă bucur că ai o impresie atât de bună despre mine, după lucrurile întâmplate între noi, în trecut, îi zic zâmbindu-i.

— Eu am apreciat sinceritatea ta de atunci, să ştii. Şi nu puteam fi împreună, atât timp cât tu iubeai o altă persoană. De asta suntem conştienţi amândoi.

— Da, eu n-aş fi putut. Dar lasă, că a putut ea!

Am stabilit unde şi la cât ne vedem mâine, după care fiecare am luat-o spre casele noastre, însă, înainte de a pleca, mi-a spus:

— Poate că unele lucruri se întâmplă mai târziu, pentru a ne putea bucura cu adevărat de

ele.

Am întrebat-o ce vrea să spună. Mi-a răspuns cu un zâmbet şi mi-a spus să nu cumva să întârzii mâine. Pe drumul înspre casă, m-am tot gândit la ultima frază pe care a spus-o, încercând să o desluşesc. La orice m-aş gândi, mă opresc tot la faptul că era despre mine şi ea. Doar că noi nu avem cum să fim împreună. Eu nu mă simt pregătit de o nouă relaţie, pentru că dacă ar fi să fie ceva vreodată între noi, va fi o relaţie, nu o aventură.

Ajuns acasă, m-am pus în pat şi în câteva minute am adormit. M-am trezit abia dimineaţă, bucurându-mă că am avut parte de o noapte liniştită şi odihnitoare.

La ora douăzeci şi unu şi jumătate, trebuia să fiu în faţa sălii de evenimente, undeva va avea loc… marea mahmureală dintre ani. Până când a trebuit să plec de acasă, m-am decis să îmi încep cartea, să scriu la ceea ce pot numi visul meu. Nu ştiu exact cum va arăta acţiunea cărţii, dar sper că ideile îmi vor veni pe parcurs. Singurul lucru cert este că va fi despre un el şi o ea, în jurul lor urmând să clădesc povestea.

În patru ore, am scris douăzeci de pagini, îmi spun că merge destul de rapid, însă va fi necesar să recitesc ce scriu, pentru a fi sigur că totul se leagă şi că nu am vreo idee mai bună.

Fiind deja ora douăzeci şi unu, pentru a fi

sigur că nu întârzii, chem Überul. Abia aştept să văd reacţia şoferului când se va urca un Zorro la el în maşină. Pe mine deja m-a pufnit râsul gândindu-mă la întreaga situaţie.

Cobor în faţa blocului şi îl văd stând pe avarii. Intru în maşină şi cu o voce gravă îl salut.

— A făcut pană calul? mă întreabă amuzat şoferul, un domn în vârstă.

Izbucnim amândoi într-un râs gălăgios. Mie, unuia, mi-au dat lacrimile.

— Sper că nu te-ai supărat pe mine pentru glumă! Dar nu am mai dus vreun Zorro cu maşina.

— Deloc, staţi liniştit! îl asigur, în timp ce îmi ştergeam lacrimile. Ce spuneţi, mă şi aduceţi acasă?

— Din păcate, curând mă duc şi eu acasă. Va trebui să găseşti un alt cal care să te aducă în galop acasă.

Din nou râdem amândoi. Printre poveşti, nu mi-am dat seama când am ajuns. Stăteam de vreun minut pe loc şi povesteam, până când mi-a spus că am ajuns. Mi-am cerut scuze şi am coborât.

Eram în faţa sălii şi încercam să o găsesc pe Larisa, printre zecile de oameni costumaţi care mai de care. Pentru că nu o zăresc, îi dau mesaj şi îi spun că am ajuns. În câteva secunde, primesc replica ei:

„Eu te văd, Zorro! încearcă să mă găseşti fără

ajutor”.

Privesc din nou în jurul meu, prin faţa ochilor trecându-mi aceeaşi mulţime de oameni costumaţi. Însă, undeva, într-un colţ al clădirii, sub lumina unui stâlp de iluminat, văd o femeie îmbrăcată într-un costum de Catwoman. Realizez că este Larisa abia după ce o privesc insistent, iar ea îmi face un semn discret cu mâna, chemându-mă la ea.

Ajuns în faţa ei, nu pot să nu constat cum costumul îi scoate în evidenţă formele. Şi… ceva din interiorul meu şi-ar fi dorit să fie în locul acelui latex. Este o chestie viscerală, pe care nu am putut-o controla niciodată. De fapt, doar când am iubit, aşa cum s-a întâmplat cu Andrada, am putut să fac să dispară această pornire.

— Zorro, de ce te uiţi aşa la mine? mă întreabă, observându-mi, probabil, privirea lacomă.

— Cum? îi răspund, încercând să evit un răspuns pe cât se poate de evident.

— Ştii mai bine decât mine cum mă priveşti. Oricum, într-un fel ciudat, mă bucur că îţi place costumul meu, continuă ea, zâmbind complice.

După ce fumez o ţigară, intrăm în local şi ne aşezăm pe locurile rezervate nouă. La masă cu noi, se mai aflau un pirat, o prinţesă, un viking, o zână, un doctor şi o poliţistă.

— Mă bucur că eşti cu mine aici, îmi spune

Larisa în timp ce ridică paharul de vin. Hai să ciocnim în cinstea… acestei seri!

Mă conformez, însă ceva nu îmi dă pace. Mă simţeam atras de ea, deşi cu câteva zile înainte susţineam sus şi tare că n-ar putea fi nimic între noi, pentru că nu mă simt pregătit să mă implic într-o nouă călătorie în doi.

— Sper să avem parte de o seară de neuitat, îi spun în timp ce abandonez paharul pe masă.

— Vom avea, mă asigură ea, zâmbind pentru a doua oară complice.

Oare ce gândea femeia de lângă mine? Simţeam că nu sunt simple glume, ci că are anumite gânduri pe cât se poate de serioase.

— Hai să dansăm, Adam! îmi întrerupe ea monologul interior.

Mă ridic, îi întind mâna şi ne îndreptăm spre ringul de dans mână în mână. Îşi aşază mâinile în jurul gâtului meu, iar eu o cuprind de mijloc şi ne avântăm într-un pas în doi pe ritmul muzicii, în sinea mea, îmi doream cât mai multe melodii de genul acesta, pentru că astfel eram aproape de ea. În timp ce corpurile noastre dansau, mintea mea analiza din ce în ce mai mult posibilitatea ca noi să devenim un cuplu.

— Larisa, ce se întâmplă? o întreb sfios.

— Ce să se întâmple? Doar dansăm.

— Dincolo de dansul acesta, ce se află? Este foarte probabil să greşesc, dar simt că este mai

mult decât un dans, continuu în încercarea de a-i smulge un răspuns.

Nu îmi răspunde, ci doar îşi pune capul pe umărul meu. Trupurile noastre erau atât de aproape, încât ne simţeam bătăile inimii, care parcă încercau să găsească un ritm comun.

— Ştii… deşi am spus că am trecut peste, mi-ai rămas agăţat în suflet, îmi şopteşte.

De îndată, simt o teamă şi o bucurie în acelaşi timp. Este una dintre cele mai stranii senzaţii pe care le poate avea un om. Mă bucur pentru că simt şi eu o atracţie faţă de ea, însă mă tem pentru că nu sunt convins că aş putea să îi ofer ceea ce ar putea pretinde de la mine. În plus, mă tem pentru că am impresia că amestecul acesta de sentimente are legătură cu Andrada.

— Nu sunt sigur că aş putea…

— Ştiu că este posibil să ai încă proaspete amintirile cu Andrada. Îmi imaginez prin ceea ce treci. Desigur, atât cât pot. În fine, hai să dăm un shot de ceva.

Mă ia de mână şi ne îndreptăm spre bar. Pentru mine, simt că seara s-a încheiat. Aş fugi de acolo şi m-aş duce undeva unde aş putea să mă gândesc serios la ceea ce se întâmplă. Nu o pot învinovăţi că a spus ceea ce simte. Ba chiar mă bucur că a spus-o, pentru că aşa mi-a confirmat ceea ce bănuiam într-o oarecare măsură.

— Vrei să mergem la mine? Nu prea mai am

chef de petrecerea ăstora.

— Crezi că este o idee bună? Nu mai bine am merge fiecare la casa lui, astfel încât să evităm nişte momente ce ar putea deveni uşor… penibile?

Înclinam să îi dau dreptate, dar voiam să lămurim totul, într-un mediu liniştit. Am chemat Überul, am făcut oprire la un non-stop, pentru a lua câteva sticle de vin, şi, după o jumătate de oră, am ajuns la mine acasă.

— Mi-aş dori să lămurim ce se întâmplă, Larisa, îi spun în timp ce îi torn vin în pahar.

— Nu cred că ar fi prea multe de lămurit. În puţinul timp petrecut împreună, te-ai strecurat în sufletul meu, te-ai ascuns bine şi încă nu te pot găsi astfel încât să te scot afară.

— Dar…

— Şi mă durea fiecare zi în care ştiam că eşti cu ea, mă întrerupe. Doar că mereu găseam puterea să îţi zâmbesc când ne vedeam. Nu trebuia să fii victima a ceea ce simţeam eu şi nici nu voiam să te îndepărtez. Am ajuns să mă mulţumesc cu faptul că te am prin preajmă, aşa, ca prieten.

— Nu cred că am putea… Adică nu cred că ar fi sănătos pentru noi să riscăm. Eu nu sunt sigur că îmi doresc să fim împreună. Şi nu mă înţelege greşit, mă atragi, dar n-aş vrea să îţi fac rău.

— Ce poate fi mai rău decât să îţi doreşti un om şi să nu îl poţi avea?

— Să ai omul pe care ţi-l doreşti, dar să îţi distrugă fiecare parte din tine cu deciziile pe care le ia. Asta cred că este mai rău.

— Aş risca să fiu distrusă, dacă asta ar însemna că aş putea fi fericită. Te rog să mă ierţi, dacă îţi par puerilă prin ceea ce îţi spun.

— Nu eşti puerilă deloc, dar mă surprinzi. A venit totul, aşa, dintr-odată, încât nu ştiu ce să zic. Înţeleg de ce îmi spui abia acum, dar, nu ştiu, este mult prea mult de asimilat.

— Înţeleg…

— Să îţi spun ceva – de când mă ştiu, fetele, femeile au căzut uşor în braţele mele. N-am făcut nimic special, însă poate le-am găsit pe cele care se aruncă uşor în braţele unui tip care le rosteşte cuvinte frumoase şi le promite luna de pe cer. Şi, recunosc, mereu m-a măgulit treaba asta, doar că… nu ştiu…

— Ce este rău dacă îţi cade la picioare cineva?

— Nu este vorba despre a fi ceva rău sau ceva bun, ci despre faptul că nu vreau să mai dezamăgesc. Am simţit pe propria piele cât poate să doară!

— Scuze că schimb subiectul, însă aş vrea să ştiu ce simţi tu faţă de mine.

— Mă atragi, îţi repet. Mă atragi în toate felurile în care un bărbat poate fi atras de o femeie. Dar…

— Şi atunci de ce să nu ne dăm o şansă? mă

întrerupe din nou.

— Ţi-am spus şi înainte, nefiind sigur pe mine, aş putea să te rănesc mai mult decât te poate răni un refuz.

În sinea mea, trebuie să fiu sincer şi să spun că simţeam cum fiecare frază ce ascundea o rugăminte ascunsă mă făcea să mă simt bine. Simţeam aceeaşi măgulire pe care o simţeam acum câţiva ani. Şi mi-am adus aminte de momentele în care îmi spuneam că dacă nu iubeşti, dacă nu investeşti sentimente, n-ai cum să suferi.

Stăteam rezemat de pervazul ferestrei de la bucătărie şi o priveam. Se uita pierdută înspre paharul de vin. Dintr-odată, s-a ridicat de pe scaun şi a venit spre mine, îmbrăţişându-mă şi privindu-mă în ochi. Probabil, era ultima armă la care apelează pentru a mă convinge să facem pasul spre ceea ce ar putea să o distrugă. Am stat aşa preţ de câteva secunde, după care i-am simţit buzele, atingându-le sfios pe ale mele.

Nici măcar sărutul nu m-a convins că noi am putea fi o reuşită. S-a desprins din braţele mele şi, în timp ce se îndrepta spre uşă, mi-a spus:

— Fie cum vrei tu. Eu am să plec acum. Iartă-mă pentru că ţi-am stricat seara!

— N-ai stricat nimic! Şi, te rog, nu pleca!

— De ce să mai rămân? Din prietenie? Scuze, dar nu mai pot face compromisul acesta! îmi

spune în timp ce mă priveşte fix. Ai fost destul de clar când mi-ai spus că nu putem fi împreună, iar eu nu mai am arme să lupt pentru a te convinge.

— Larisa, tu eşti pe deplin conştientă că singura persoană care va avea de suferit, dacă eu nu pot să îţi ofer ceea ce îţi doreşti, eşti tu?

— Evident! Ţi-am lăsat impresia că nu ştiu în ce mă bag? Presupun că am fost şi eu destul de clară în privinţa asta.

— Ce nebunie! exclam.

— Dintr-o nebunie pornesc cele mai pasionale iubiri.

— Da, şi cele mai apăsătoare dureri, o completez. Nu, oricât de mult aş vrea, căci nu pot nega asta, nu am să intru în jocul ăsta.

— Ştiu. La revedere! îmi spune, după care deschide uşa şi pleacă.

Am rămas inert, deşi aş fi putut să o rog să aştepte măcar până îi chemam o maşină să o ducă acasă. Eram pus într-o situaţie nouă. O voiam, însă nu voiam să îi fac rău, aşa că am refuzat-o. Am refuzat-o pentru că nu sunt sigur că am încheiat pentru totdeauna socotelile cu Andrada.

„Atât de mult te vreau, încât n-aş fi avut nicio problemă dacă m-aş fi pierdut cu totul, pentru totdeauna”, îmi dă mesaj Larisa.

Nu apuc să îi răspund că primesc un alt mesaj. De data aceasta, de la Andrada: „Mi-aş fi dorit să fiu cu tine”.

Instinctiv, dau să îi scriu Andradei, însă raţiunea îşi intră în rol şi renunţ la a-i mai răspunde. Revin la mesajul Larisei şi încerc să încropesc un răspuns. Scriu şi şterg, iar scriu şi iar şterg. I-am spus tot ce aveam de spus cu câteva clipe înainte. Ce aş putea să adaug?

Ignor raţiunea şi îi răspund, totuşi, Andradei: „Dacă ai fi avut grijă, ai fi fost unde îţi doreşti. Unele greşeli nu se mai pot repara, oricât de mult am încerca. Un an nou mult mai fericit! Mult mai fericit”. Am fost puţin ironic, însă nu îmi reproşez asta. Poate că, dacă era un alt bărbat în locul meu, ea ar fi avut de auzit lucruri mult mai dureroase decât o ironie.

„Aş putea avea grijă de acum încolo”, îmi răspunde.

Mă enervez teribil când văd că insistă ca şi cum ar fi făcut cea mai mică greşeală din câte există. Mi se pare ridicolă atitudinea ei. Îmi aduc aminte că nici măcar eu, acum mulţi ani, după ce am înşelat-o şi m-a prins, nu am avut atitudinea asta de rahat.

„Mai bine ai avea grijă de tine şi m-ai lăsa în pace. Te rog, mi-aş dori ca aceste mesaje să fie ultimele pe care ni le trimitem”.

„Tu ai vrut-o!”

Mă întreb oare ce am vrut eu. Sincer, mi-am dorit să fim fericiţi, să construim, aşa cum se zice în popor, o casă. Şi, poate, peste câţiva ani, mi-aş

fi dorit să fie mama copiilor mei şi să îi creştem cum ştim noi mai bine. Iar mai apoi, să îmbătrânim împreună şi să aşteptăm nepoţii. Da, ştiu că, spunând astea, suna ca şi cum aş fi cel mai serios bărbat din câţi există, dar uneori, când iubeşti un om mai mult decât te iubeşti pe tine, îţi închipui că… toate astea se vor întâmpla.

Dacă ai fi ştiut, Andrada, ce vreau eu, poate că te-ai fi oprit înainte de a comite… o mică crimă sufletească! Sau poate că ai ştiut, dar tot ai comis-o – lucru ce mi se pare cu atât mai grav cu cât ştiai ce ravagii vei face.

„Curând, n-am să îţi mai dau niciun mesaj. Pentru că nu voi mai exista”.

Mesajul ei a trezit în mine o mare temere. Dacă este atât de iresponsabilă, încât să îşi curme viaţa pentru un motiv cu totul şi cu totul neimportant? Sau poate este doar o iubitoare de drame ieftine. Nu ştiu ce să cred, pentru că niciodată nu am văzut faţa asta a ei.

„Te rog, încetează cu lucrurile astea! N-ai niciun motiv să faci vreun gest necugetat! Tot ce ţine de noi, într-un final, va trece şi vom fi fericiţi. Poate chiar mai fericiţi decât am fost împreună”, îi scriu.

„Am un singur şi mare motiv – nu te mai am. De când ne-am despărţit, nu mă regăsesc oricât de mult m-aş căuta. Îmi lipseşte ceva ce doar tu îmi poţi oferi”, vine răspunsul ei.

„Şi nu vreau să fac din asta o dramă, pentru că le urăsc. Vreau doar să ştii că, într-o zi, curând, voi fi cu adevărat o parte din trecut”, continuă Recitesc de vreo cinci ori ambele mesaje şi, de data asta, acea temere mare devine imensă, încep să tremur şi mă precipit să îi răspund.

O sun, dar îmi dă ocupat. O mai sun o dată, dar ea nu se lasă înduplecată.

„Hai să ne vedem! Hai să vorbim!”, îi scriu. Şi, pe lângă cele câteva cuvinte, aş fi vrut să îi las în mesaj şi disperarea ce începea să mă cuprindă.

„Nu trebuie să ne vedem. De fapt, nu trebuie să vrei să ne vedem acum, când poate că te-a înduioşat imaginea mea ce se prelinge spre… infinit. Nu mă mai suna, te rog. Hai să rămânem la aceste mesaje”.

„Vreau să ne vedem. Nu pentru că m-a înduioşat ceva anume. Pur şi simplu, vreau să te văd şi să vorbim despre noi”.

Aşteptam cu nerăbdare mesajul ei, ca şi cum el ar fi dovada că ea rămâne aici, în aceeaşi lume cu mine. Abia acum îmi dau seama că ştiu unde stă. Am fost furat de probabilitatea ca ea să… şi am omis de-a dreptul că pot să mă duc să îi bat la uşă, să o scutur bine şi să încerc să o trezesc la viaţă.

Îmi iau geaca şi în două minute sunt jos, aşteptând maşina ce va veni în două minute, între timp, mi-a răspuns:

„Hai să nu facem lucruri forţate de împrejurări. Mai bine să facem fiecare ce simţim”.

„Poţi să aştepţi câteva clipe, te rog? Ne vom vedea şi vom rezolva toate lucrurile, crede-mă”, îi răspund cu disperare. Cele două minute au trecut ca şi cum ar fi fost două secole. Ştiam că în zece minute voi ajunge la ea. Poate, în chiar mai puţin, pentru că este seară şi drumul este liber. O sun din nou, însă de această dată îmi intră mesageria vocală.

— Vă simţiţi bine, domnule? mă întreabă şoferul.

— Deloc! Haideţi să ne grăbim puţin! îi spun pe un ton autoritar.

Mă uit în oglinda retrovizoare şi, deşi era noapte, îmi pot vedea chipul alb ca varul. O sun din nou, dar şi de această dată îmi intră tâmpenia aia de mesagerie.

„Ce faci? Răspunde-mi, Andrada! Răspunde-mi, pentru numele lui Dumnezeu!” îi scriu.

Ajung în faţa blocului ei. De parcă norocul era de partea mea, uşa de la scară este deschisă. Nu ştiu cum am ajuns la etajul al treilea, unde stătea ea. Bat la uşă cu pumnul, fără să îmi pese de ce ar putea să creadă vecinii.

— Andrada, deschide-mi uşa! Andrada! o strig în timp ce continuu să bat la uşă ca un nebun.

Între două bătăi disperate, aud paşi îndreptându-se spre uşă. Răsuflu uşurat,

liniştindu-mă puţin după toată nebunia asta. Îmi deschide, iar în faţă mi se arată o imagine pe care nu mi-aş mai dori să o văd vreodată. Andrada slăbise destul de mult, căci am putut observa fără dificultate schimbarea. Avea cearcăne de parcă nu a mai dormit de vreo câteva zile, iar tenul îi era palid. Nu mai semăna deloc cu femeia aceea frumoasă de care mă îndrăgostisem. Cu o voce joasă, slăbită, mă invită înăuntrul apartamentului ei, scuzându-se pentru dezordine.

— Ce faci? o întreb calm, alegând să nu o cert acum pentru ceea ce mi-a făcut.

— Sincer? Cu riscul de a părea că exagerez, mă târăsc de la o zi la alta, îmi răspunde cu aceeaşi voce joasă. Cu ce să te servesc?

— Hai să facem o cafea. Ce zici?

— Mi-e indiferent. Vii cu mine în bucătărie să o pregătesc?

— Da. Ce a fost cu toată nebunia din seara asta? o întreb, în timp ce ea punea apa la fiert.

— Ce nebunie, Adam? Pur şi simplu, ţi-am spus ceea ce simt. Uită-te la mine şi îţi vei da seama că nu este o nebunie ce ţi-am spus. Pur şi simplu, toate părţile din mine sunt distruse. Mă rog, le-am distrus ca o idioată.

— Încetează, te rog, cu gândurile astea nebune. Ştii foarte bine că toate trec, mai devreme sau mai târziu. Nu există durere care să nu se atenueze măcar.

— Aşa o fi, însă eu nu ştiu dacă o mai duc mult aşa. Nu mai sunt bună de nimic. Mă simt de parcă ar trăi în corpul meu o simplă umbră a ceea ce am fost. Şi mă gândesc că totul se poate încheia destul de rapid, având puţin curaj.

Mă îndrept înspre ea şi o iau în braţe, însă după câteva clipe mă împinge.

— Chiar nu este nevoie să faci lucruri din milă, îşi motivează ea respingerea.

Îi spun că nu am făcut-o din milă, iar ea îmi răspunde dând din mână în semn de „lasă că ştiu eu mai bine”.

— Poftim cafeaua! De ce ai venit? mă întreabă sec, de parcă nu ar fi fost deja evident.

— Pentru că mă temeam să nu faci vreo tâmpenie.

— Tâmpenie a fost când am ales să te înşel. Tâmpenie a fost când nu am ştiut că îmi era suficient ce aveam, neavând astfel nevoie de complimentele altui bărbat pentru a mă simţi dorită. Cu tine eram cea mai femeie dintre femei, dar n-am ştiut până nu te-am pierdut. Aşadar, doar lucrul ăsta l-am putea numi tâmpenie. În rest, sunt lucruri fireşti.

— Andrada, tu te auzi ce spui? Cum să fie firesc să te gândeşti la sinucidere? o întreb, spunând pentru prima dată cuvântul care, la simpla rostire, trezeşte în mine cei mai reci fiori.

— Aş fi prima care ar alege să plece, decât să

trăiască o viaţă în nefericire?

— Nu ştiu dacă ai fi prima, dar sunt sigur că viaţa ta nu va fi aşa cum ţi-o închipui tu.

— Fie cum spui tu. Nu trebuie să mă convingi de ceva anume, căci încă nu am luat vreo decizie care să merite efortul ăsta.

— Nici să n-o iei, că nu ştiu ce îţi fac!

A urmat un moment de pauză, în care fiecare dintre noi îşi privea cafeaua. Eu mă gândeam la ce aveam de făcut: de plecat, nu-mi ardea, pentru că nu eram sigur că femeia asta nu va face vreun gest nesăbuit, iar de rămas, mă gândeam că poate îi fac mai mult rău decât bine.

— Hai să facem puţină curăţenie aici, îi spun, încercând să sparg liniştea ce s-a aşezat între noi.

Era cel mai nepotrivit lucru, şi de făcut, şi de zis, dar asta mi-a venit în cap.

— N-am chef, îmi răspunde, continuând să privească absentă spre ceaşca de cafea.

— Bine. Atunci am să mă apuc eu. Tu poţi sta aici şi mă poţi privi.

M-am apucat să spăl vasele, trăgând din când în când cu ochiul la ea, pentru a vedea ce face. Continua să privească în gol.

— Spune-mi ce gândeşti, te rog!

— Poate ai dreptate şi viaţa nu va fi aşa de rea precum mi-o imaginez eu.

În sinea mea, răsuflu uşurat.

— Poate trebuie să mă adun puţin cu puţin şi

să revin la ceea ce eram înainte. Dintr-o despărţire nu poţi muri, nu?

Îi dau dreptate, în timp ce îi aşez ultima farfurie pe suportul de vase. M-am mai liniştit după ce am auzit-o spunând ceea ce gândeşte.

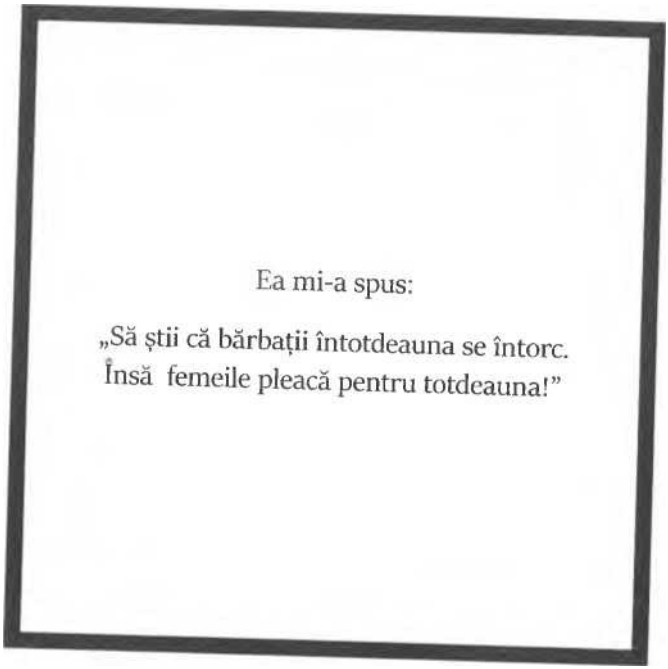

— Am o rugăminte: mă poţi lăsa singură, te rog? Prezenţa ta aici nu îmi face bine şi aş vrea ca, de astăzi, să încep să reclădesc la propria persoană. Iar pentru asta am nevoie ca tu să dispari cu totul, să te scot cu totul din inima mea şi din mintea mea.

— Desigur, îi răspund calm.

M-au durut vorbele ei, deşi acelaşi lucru mi-l

doream şi eu. Dar nu pot nega că încă există o fărâmă de dragoste ce îi poartă numele. Mă conformez dorinţelor ei şi mă îndrept spre uşă. Înainte de a pleca, o rog să aibă grijă de ea.

— Şi tu, îmi răspunde cu acelaşi ton sec. Un an nou fericit!

Ajuns în faţa blocului, îmi aprind o ţigară cât timp aştept maşina să mă ducă acasă. Chiar îmi doresc să îşi revină, să redevină femeia care era înainte. Mă rog, puţin mai matură decât am cunoscut-o eu. Şi, într-un fel, deşi m-au durut vorbele ei, am realizat că socotelile cu ea sunt încheiate. Când ajung acasă, resimt toată oboseala acumulată în ultimele ore. Mă tot gândeam la Andrada şi la lucrurile care i-au putut trece prin cap.

Cât de naivă să fie încât să creadă că merită să plătească cu propria viaţă o greşeală infimă, prin comparaţie? Pot înţelege că simte că odată cu despărţirea noastră a pierdut o mare parte din ea, dar tot nu ar justifica un astfel de gest. Pe undeva, încă aveam dubii că i-au trecut, aşa, dintr-odată, toate gândurile astea, dar îmi spun că poate a realizat că ar fi o prostie să pună capăt la propriu. Adorm cu gândul la toate lucrurile întâmplate azi.

6.

Este prima zi de primăvară, acel moment când

totul renaşte, când totul capătă strălucire, când totul parcă revine la normal. Astăzi, până şi iubirile renasc. De sub stratul de zăpadă, obosite de ger, se arată firave.

În drumul spre facultate, văd din ce în ce mai mulţi oameni care se ţin de mână, ca şi cum nu vor renunţa vreodată unul la celălalt. Surprind îmbrăţişări pătimaşe sub copaci proaspăt înfloriţi, acompaniate de sunetul păsărilor. Observ sărutări furate şi priviri pline de înţeles. Am ajuns să cred că primăvara suntem cei mai frumoşi oameni.

În cele două luni care tocmai au trecut, lucrurile au fost destul de banale pentru mine. M-am împărţit, ca de obicei, între facultate, sesiune, job. Larisa m-a evitat de fiecare dată când a avut ocazia, iar despre Andrada ştiu că este bine graţie profilului ei de Facebook, dar nu ne-am mai vorbit absolut deloc.

În tot acest timp, deşi la început m-a încântat ideea de singurătate, am ajuns să o cam detest. Nu sunt făcut să fiu singur, să mă rezum la socializarea de la facultate sau job. Şi tot în aceste două luni, au apărut regretele că i-am dat cu piciorul Larisei, însă, la cum se comportă cu mine, sunt mai mult decât sigur că s-a dus orice şansă de a mai obţine ceva.

Fiind 1 Martie, i-am luat un buchet de lalele, sperând că ele vor fi pretextul pentru a schimba câteva vorbe. O aştept pe hol, pentru a evita un

moment stânjenitor pentru mine, în cazul în care mă evită sau chiar respinge. N-aş vrea să se întâmple asta în faţa celorlalţi, ca atare apelez la precauţie. O văd venind, însă era cu o colegă, aşadar, voi avea un martor la o posibilă respingere.

— Hei! Ai un minut liber? o întreb când ajunge în dreptul meu.

— Eşti incredibil! îmi spune după ce rămânem doar noi doi. Tu nu poţi accepta deciziile pe care singur-singurel le-ai luat?

— Voiam doar să îţi ofer buchetul ăsta de flori, cu ocazia…

— Mulţumesc! mă întrerupe ea, în timp ce, cu un gest aproape barbar, îmi smulge florile din mână şi îşi continuă drumul spre amfiteatru, unde aveam cursul. Rămân perplex. Îmi spun că măcar a catadicsit să îmi spună câteva cuvinte, căci astea sunt primele pe care mi le-a adresat în ultimele două luni.

Fiecare respingere a ei m-a făcut să o vreau tot mai mult. Asta, cu toate că, uneori, duceam lupte cu mine spunându-mi că mă înjosesc mai rău decât o făceam cu ani în urmă, cu fiecare încercare de a-i capta atenţia. Şi tot eu găseam de fiecare dată argumentul că dacă nu i-ar fi făcut şi ei plăcere, ar fi putut să îmi ceară să încetez. Ba, chiar, ar fi putut să mă facă de ruşine în faţa tuturor colegilor, urlând în gura mare că sunt un

disperat, cu toate că ar fi exagerat. Cu siguranţă, dacă lucrurile astea s-ar fi întâmplat, i-aş fi dat pace pentru totdeauna.

Cât au ţinut cursurile, nu ne-am mai vorbit. De fapt, nici măcar nu mi-a aruncat vreo privire. Florile le avea pe bancă, parcă aşezate ostentativ. Simţeam că ne jucăm unul cu celălalt, că lungim lucrurile pentru ca mai apoi să ne bucurăm mai mult de ele. Desigur, am toate şansele să mă înşel şi ea chiar să mă respingă pe bune, oprind-o doar bunul-simţ să nu-mi taie cu totul craca de sub picioare. După cursuri, am plecat la job, unde mai mult am pierdut timpul decât să fac ceva productiv. Pur şi simplu, n-aveam chef de nimic. În cele şase ore petrecute acolo, mă uitam din jumătate de oră în jumătate de oră la ceas, aşteptând ora când plec spre casă.

Iar când am ajuns acasă, m-am decis să o sun pe Larisa, pentru a lămuri o dată pentru totdeauna chestiunea. Mi-a dat ocupat, variantele fiind două – fie nu voia să vorbim, fie avea treabă şi nu putea vorbi. Speram să fie a doua, ca atare îi dau mesaj.

„Scuze dacă te-am deranjat. Voiam să vorbim despre ceva”, îi scriu, iar răspunsul nu întârzie să apară.

„Omule, cât poţi să insişti? Nu ţi-e jenă?”

„Insist până când îmi vei spune să îţi dau pace. De jenă, nu poate fi vorba, pentru că eu cred că îţi place chestia asta, jocul ăsta al nostru”.

Am aşteptat mult şi bine să-mi răspundă, dar inutil. Am adormit fără să fi primit un mesaj de la ea, lucru ce îmi întărea convingerea că tot ceea ce simţeam era adevărul ce se petrecea între noi.

A doua zi, la facultate, mă ajunge din urmă pe hol, mă prinde de mână şi mă trage spre casa scărilor, spunându-mi în tot acest timp că vrea să lămurim ce am început aseară.

— Adam, tot ceea ce se întâmplă între noi mi se pare ridicol. Nu am să te mint, spunându-ţi că îmi eşti indiferent. Deşi îmi doresc din tot sufletul să devii pentru mine, o dată pentru totdeauna, un simplu individ. Însă ceea ce facem noi, repet, este ridicol.

— Larisa, mă doare când spui asta, îi răspund, apelând la cartea sensibilizării. Eu nu aş vrea să devin un simplu individ în ochii tăi.

A făcut ochii mari la auzul cuvintelor mele. Nu cred că se aştepta să îi spun asta. În sinea mea, mă bucuram că am reuşit să îi mai înmoi armura pe care a ales să o poarte.

— Da, ăăă, păi… bâigui ea.

S-a uitat încă o dată la mine, s-a întors pe călcâie şi, aproape fugind, s-a îndreptat spre amfiteatru. Se pare că i-am încurcat socotelile, îmi spun, în timp ce un zâmbet larg mi se întrezărea pe chip. Cât să mai dureze până să cedeze? O zi, două? Poate, maximum o săptămână.

După episodul ăsta, timp de o săptămână, ea

nu a mai dat pe la facultate. Nu mi-a răspuns nici la telefon, nici la mesaje. Ce-o fi făcut-o să ia o astfel de decizie radicală? Nu îi stă în fire să fugă de – să le zicem – responsabilităţi. Şi de când suntem colegi, nu cred că a lipsit vreodată mai mult de o zi. În definiţi, nu se putea ascunde o viaţă întreagă de mine. Într-o sâmbătă, pe la prânz, după cele şapte zile de absenţă, îmi trimite un mesaj în care îşi cere scuze că nu mi-a răspuns şi că a făcut asta pentru că avea nevoie de timp doar pentru ea. Îi spun că o înţeleg şi că nu m-am supărat, însă am fost destul de îngrijorat.

„M-am tot gândit la ultima noastră discuţie. La ce am spus despre mine, despre tine. Cred că am ales să ignor realitatea”, îmi scrie.

Deci am avut dreptate când am zis că, de fapt, jucam amândoi un simplu şi copilăresc joc! însă, pentru liniştea mea, o întreb la ce se referă când spune că ignoră realitatea. Care este acea realitate?

„Că încă te vreau”, vine răspunsul ei. „Însă te rog să îmi spui ce te-a făcut să îţi schimbi decizia de acum câteva luni”, continuă.

„Hai să ne vedem la un vin şi îţi spun tot ce vrei să afli! Ce zici?”

„De acord. Unde şi când vrei să ne vedem?”

„La mine, în seara asta?”, îi propun.

„Bine, ne vedem pe la ora 20.00. Aduc eu vinul!”

La 20.00, se aud bătăi în uşă. Punctuală ca de obicei, îmi spun. Cum i-am deschis uşa, s-a repezit să mă ia în braţe şi să mă strângă de parcă ar fi ultima noastră zi pe acest pământ.

— Mă sufoci cu braţele tale alea mici! îi spun, în timp ce o cuprind şi eu.

— Nu te sufoca, rezistă! îmi şopteşte, după care oftează prelung. Vreau să simţi cam tot ce s-a adunat în aceste luni în care nu ne-am vorbit deloc.

Cred că am stat aşa vreo două minute, până când s-a desprins, mi-a luat capul în mâini şi m-a sărutat scurt, ca şi cum mi-ar fi dat confirmarea că s-a abandonat în braţele mele. Îi zâmbesc şi o invit să ne aşezăm, pentru a putea vorbi, acompaniaţi de câte un pahar (sau mai multe) de vin.

— Aşadar, ce s-a întâmplat? mă întreabă, curioasă a afla ce s-a schimbat.

— Mi-am dat seama că tot ce a fost a trecut şi că mă pot dedica unei singure persoane, îi răspund, în timp ce o privesc pentru a-i vedea gestul care nu întârzie să apară. Răsuflă uşurată, de parcă i-aş fi luat o povară de pe umeri.

— În final! exclamă aproape teatral.

— Aş fi putut să îţi spun lucrul ăsta de ceva vreme, dacă n-ai fi jucat cartea indiferenţei.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, nu?

— Uneori, mai târziu chiar devine niciodată.

Nu cred că poţi umbla după un om la infinit.

Însă tu ai avut noroc, îi spun glumind.

— Ei, nu mai spune!

După o sticlă de vin şi după tot felul de discuţii, mi se aşază în poală, cu faţa spre mine.

— N-aş vrea să mai pierdem timp, îmi şopteşte, după care mă priveşte direct în ochi, cu aceeaşi profunzime cu care a făcut-o mereu.

Ceea ce a urmat a fost cea mai spontană partidă de amor de care am avut parte în ultima vreme. Recunosc, nici cu Andrada nu m-am simţit atât de bine, atât de dorit, atât de satisfăcut. Am început în living şi am încheiat în dormitor.

— Aşteptam momentul ăsta de multă vreme, îmi spune în timp ce stăm întinşi pe spate, privind tavanul alb.

Nu ştiu ce să îi răspund, aşadar, aleg să îi zâmbesc. Aş fi minţit dacă i-aş fi spus că şi eu îl aşteptam. Cel mult, îi puteam spune că mi-l doream, cât să îmi hrănesc curiozitatea strict masculină, dar nu cred că i-ar fi căzut bine.

— Mă bucur că ai trecut peste Andrada! continuă ea.

— Hai să nu aducem vorba despre asta, căci nu cred că este cel mai potrivit moment. Da, important este că totul a trecut, iar eu mă simt bine. Şi mă simt tot mai bine cu fiecare clipă pe care o petrec lângă tine, îi spun, conştient fiind că am folosit cuvinte mari şi, în esenţă, goale.

De fapt, nu simţeam nimic special. Poate că

predarea ei a răpit acele lucruri speciale. Deşi nu cred că mi-ar fi plăcut, mi-aş fi dorit să renunţe mai greu la masca aia de femeie indiferentă. În fine, este o minciună nevinovată, pentru care nu are sens să îmi fac mari procese de conştiinţă, îmi spun.

— Ce ai zice dacă ne-am muta împreună? mă întreabă, în timp ce se ridică din pat.

— O vom face, însă aş vrea să lăsăm să treacă puţin timpul peste noi. Ce spui?

— Sunt de acord. Oricum, nu mă gândeam să ne mutăm împreună de mâine, ci întrebam aşa, în principiu.

O priveam şi mă convingeam cu fiecare cuvânt pe care îl rostea că, fără să ştie, mi s-a aşezat la picioare. Şi abandonul ei total nu va aduce nimic bun, pentru că, oricât m-aş opune, interesul meu pentru ea va dispărea. Aşa sunt construit. Andrada, de exemplu, a fost singura femeie care nu s-a abandonat nici măcar o clipă, fiind amândoi în – o oarecare egalitate.

În mine, s-a creat un câmp de luptă unde, într-o parte a lui, s-a aşezat vechiul eu, iar de cealaltă parte, ceea ce mi-aş dori să fiu. Era o luptă între a fi sincer cu ea şi a-i spune tot ce gândesc şi a-mi vedea interesul. Care îmi este interesul? Să nu fiu singur, pentru că, aşa cum am mai zis, urăsc singurătatea. Îmi propun să las pe zilele ce vor urma lupta asta şi să profit de prezent.

— Ţi-am adus paharul de vin!

— Mulţumesc! îi spun în timp ce îmi dau seama că nici măcar n-am remarcat că a plecat din cameră.

— Eşti bine, Adam?

— Da, de ce n-aş fi bine?

Nu ştiu, pur şi simplu te-am întrebat. Te rog să fii sincer cu mine, atâta vreme cât va fi să fim împreună. Este singura pretenţie, dacă o pol numi aşa, pe care o am. În rest, simte-te liber să faci ceea ce simţi că este mai bine pentru tine.

— Desigur că voi fi sincer! o asigur. Aceeaşi unică pretenţie să ştii că o am şi eu.

— Promit că n-am să îţi ascund nimic!

Am băut paharul de vin în tăcere, am făcut un duş, după care am adormit aproape instant. Dimineaţa s-a întâmplat un lucru straniu – când am deschis ochii, am avut impresia că o am pe Andrada lângă mine. Uneori, obişnuinţa îşi spune cuvântul şi îţi oferă momente înşelătoare. Mă ridic uşor din pat, pentru a nu o trezi, şi mă duc înspre bucătărie să pregătesc cafeaua.

În timp ce las apa să fiarbă, mă întorc în dormitor. Deschid uşor dulapul şi îmi iau un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi. Sub teancul de tricouri, zăresc o bucată de hârtie despre existenţa căreia nu aveam habar până acum. O iau pentru a lămuri misterul şi îmi dau seama că este scrisoarea pe care i-am scris-o Andradei înainte de

a pleca în Italia. Ajuns în bucătărie, citesc câteva rânduri, după care o rup în bucăţi şi o arunc la coşul de gunoi. Nu mai recunoşteam, nu mai simţeam nimic din ce am scris acolo.

Uneori, iubirile în aparenţă mari devin atât de mici, încât dispar odată cu răsăritul zorilor. Cu Andrada am avut sentimentul că nimeni şi nimic nu ne va despărţi, dar, tară prea mare greutate, totul a fost ucis aproape din faşă. Poate tocmai precauţia mea, la care apelez mai mult inconştient, mă face să nu simt că se întâmplă ceva special între mine şi Larisa. Oricum, toate se vor lămuri în timp.

Fix când am terminat de făcut cafeaua şi mă pregăteam să îmi tom în ceaşcă, ea apare în pragul uşii, oferindu-mi un zâmbet cald drept salut de bună dimineaţa.

— Îţi torn şi ţie?

— Da, te rog. Ce bine am dormit! De multă vreme nu am mai dormit aşa liniştită! Şi de la fel de multă vreme nu m-am mai simţit atât de odihnită! îmi spune în timp ce se apropie de mine, pentru a mă săruta.

— Mă bucur! Patul meu face minuni, să ştii! îi răspund în glumă.

— Ieşim astăzi la o plimbare, aşa, ca doi proaspăt iubiţi?

— Ieşim, da. Chiar voiam să îţi propun acelaşi lucru, pentru că ar fi păcat să nu profităm de

vremea asta, îi spun.

Pe la prânz, am ieşit din casă, cu destinaţia Herăstrău. Când am ajuns în parc, în faţa ochilor ni s-a arătat un adevărat furnicar de oameni dornici să profite, asemenea nouă, de vremea frumoasă. Ne-am plimbat admirând peisajul care, odată cu venirea primăverii, te prindea în mrejele sale.

— Ce îţi doreşti să faci după ce vei termina facultatea? mă întreabă în timp ce ne aşezăm pe o bancă, pentru a ne trage puţin sufletul.

— Sincer? Mi-e că, dacă îţi spun, vei izbucni în râs.

— Promit că n-am să râd, chiar dacă îmi vei spune că vrei să te faci Zorro, pentru că ţi-a plăcut postura asta în seara dintre ani.

— Mi-ar plăcea să devin… scriitor.

— Nu mă aşteptam la asta! Mi se pare foarte tare! îmi spune, vizibil surprinsă. Şi ai scris ceva până acum?

— Da, însă nu îţi arăt până nu prinde o formă, să ştii!

— Bine, am să am răbdare, atunci! Ce tare mi se pare! Cum să râd de lucrul ăsta? Vei găsi în mine tot sprijinul necesar, de fiecare dată când vei avea nevoie. Să ţii minte asta, te rog!

— Îţi mulţumesc mult!

Atât de sinceră şi bună poate să fie femeia asta! Parcă n-a cunoscut răutăţile ce umblă libere

prin lume. Parcă n-ar fi ştiut că unii oameni pot lua bunătatea asta drept semn de slăbiciune, profitând de pe urma ei. Cu ea, da, simt sinceritatea aceea de copil, sinceritatea aceea care izvorăşte dintr-o nobleţe sufletească aşa cum rar mai găseşti în zilele noastre.

— Dacă un scriitor se îndrăgosteşte de tine, devii nemuritoare – am citit asta cândva, îmi spune.

— Da, o ştiu şi eu. Dar nu trebuie să fii scriitor pentru ca omul pe care îl iubeşti să devină nemuritor. Într-un fel sau altul, vei trăi mereu cu amintiri care îi aparţin. Chiar dacă nu vor mai produce vreun fi o, ele vor exista mereu.

Brusc, se schimbă la faţă, de parcă nori negri i s-au adunat pe cerul senin al ochilor ei.

— Am spus ceva greşit, Larisa? o întreb, încercând să înţeleg ce s-a întâmplat.

— Nu, nu ai spus, îmi răspunde cu voce scăzută. Trebuie să recunosc că m-a dus cu gândul la Andrada ceea ce tocmai ai spus şi de aici… reacţia mea… deplasată, probabil.

— Ţi-am spus că tot ce a fost a rămas în trecut. Nu pot şterge amintirile cu ea.

— Dacă ai putea să le ştergi, ai face-o? mă întreabă cu aceeaşi voce scăzută.

— Nu le-aş şterge. Amintirile mă definesc, îmi amintesc ce sunt, ce îmi place, ce nu îmi place, ce este bine, ce este rău. Haide, nu îţi mai face griji,

te rog! Sunt aici cu tine şi pentru tine.

— Ştiu…

O iau în braţe, sperând ca astfel să îi alung gândurile ce nu îi dau pace. Chiar nu are niciun motiv să se mai teamă de – ce ciudat sună!

— Andrada. După ce am simţit că s-a mai liniştit, am continuat să ne plimbăm.

Ne-am întors acasă destul de târziu, pentru că am ales să mâncăm în oraş. A urmat o altă noapte în care ne-am iubit pasional, aproape identică cu cea trecută. În pat, femeia aparent timidă şi liniştită se transformă într-o divă căreia îi place să domine, să satisfacă, să guste fără pic de regret din plăcerile ce i se oferă. Şi, trebuie să recunosc, îmi plăcea la nebunie lucrul acesta.

Au urmat trei luni în care noi ne-am închegat din ce în ce mai tare. După o lună şi jumătate de relaţie, ne-am mutat împreună într-un apartament nou, cu trei camere, undeva în nordul capitalei, pe care l-am închiriat împreună. Amândoi simţeam nevoia de o schimbare a locului în care trăim, aşa că ne-a fost uşoară alegerea aceasta. În aceste trei luni, ea nu a mai adus vorba niciodată de Andrada. Şi nici nu mi-a dat de înţeles că ar mai speria-o vreun lucru ce ţine de ea, fapt ce m-a bucurat mult.

Înspre finalul lunii iunie, ajung acasă de la job, nu apuc bine să intru în casă, că îmi sare în braţe şi îmi propune să îmi iau o săptămână de concediu

şi să fugim la mare.

— Am să văd ce pot face în privinţa asta. Nu promit nimic, dar îmi voi da silinţa să îţi îndeplinesc dorinţa.

— Nemernicule! De parcă ţie nu ţi-e dor de mirosul mării, de sunetul ei, de nisipul fin, de lenevit.

— Nu pot nega realitatea, îi spun râzând de mica ei descriere plastică.

— Vreau să mergem în Constanţa, pentru că este mai puţină nebunie decât în staţiuni. Şi vreau linişte, nimic altceva, mă informează în drum spre living.

— Mie îmi convine, pentru că şi eu am aceeaşi nevoie.

— Abia aştept! Abia aştept! repetă frenetic, citindu-i-se nerăbdarea pe chip.

După fix o săptămână de la discuţie, eram în Constanţa, pe faleza din faţa Cazinoului, urmând să petrecem cinci zile la malul mării. Am avut un scurt moment în care mi-am amintit că tot pe aici m-am plimbat şi cu Andrada. De asta spuneam că nu trebuie să fii scriitor pentru ca acela pe care l-ai iubit sau pe care încă îl iubeşti să devină nemuritor. Fără să vrei, îţi aminteşti.

— Abia aştept să mergem mâine la plajă! îmi spune, în timp ce privim amândoi marea. Să lăsăm soarele să ne mângâie pielea, să ne aruncăm în valurile mării. Ah, ce dor mi-era de toate astea!

— Mai sunt câteva ore şi ţi se îndeplinesc dorinţele. Haide să mergem să mâncăm ceva şi să bem un vin, în cinstea mării care ne-a aşteptat liniştită.

Ajunşi la local, ne-am comandat amândoi fructe de mare, fiind hotărâţi ca săptămâna asta să ne facem toate poftele.

— Ţi-am zis că ai mei au divorţat, nu?

— Da, acum ceva vreme. Parcă tatăl tău a înşelat-o cu secretara. Sau ceva de genul.

Greşesc?

— Nu, aşa este. Ce voiam de fapt să îţi spun este că mă bucur că nu am moştenit-o pe mama, după acel nefericit eveniment.

— Adică? o întreb, pentru că nu înţeleg ce anume să moştenească.

— După acel moment, fără să îşi dea seama că poate nu îmi face bine şi, probabil, dintr-o grijă exagerată, mi-a tot repetat să nu am încredere în bărbaţi. Cumva, am înţeles-o, pentru că a suferit mult timp după ce a aflat despre toată porcăria pe care i-a făcut-o taică-meu.

— Dar poţi judeca toţi oamenii având drept etalon unul singur? Nu cred.

— Aşa este, tocmai de aceea am zis că mă bucur că nu i-am moştenit temerile. Şi cred că nici dacă ar fi să păţesc acelaşi lucru ca ea nu aş ajunge să cred aşa ceva. Mi se pare că oamenii care ajung să creadă prostia asta îşi fură singuri

şansa de a fi fericiţi, în cele din urmă.

— Când s-a întâmplat?

— Acum patru ani. Aveau 22 de ani împreună, perioadă în care nu mi-i aduc aminte să se fi certat sau să fi trecut prin momente dificile. Nu ştiu ce a fost în capul tatălui meu. Deşi, poate că după atâta vreme, dacă nu este iubirea aceea de-o viaţă, lucruri de genul se întâmplă.

— Mi-e greu să îmi închipui cum poţi trăi zeci de ani lângă un singur om. Mă gândesc şi la ai mei, dar mai ales la bunicii mei, care au trăit peste 50 de ani împreună şi s-au iubit până în ziua când bunicul a… dispărut. Din păcate, pentru totdeauna.

— Îmi pare rău! îmi spune, în timp ce îmi cuprinde mâna în ale ei.

De fiecare dată când mă gândesc la el, mă încearcă emoţii pe care nu le pot descrie. Şi, uneori, îl simt lângă mine, ghidându-mi paşii. Sau aşa îmi place mie să cred.

— Da, revenind, nu îmi dau seama cum doi oameni pot împărţi atâţia ani. Trebuie să fie vorba despre acea iubire pe care o căutăm cu toţii, pe care ne-o dorim cu ardoare.

— Cred că este un amestec de iubire cu înţelegere. Şi cu obişnuinţă, dar nu acea obişnuinţă bolnăvicioasă, ci aceea a unui scop comun. Sper că înţelegi ce vreau să zic, pentru că nu prea îmi găsesc cuvintele potrivite. Cred că de

la vin mi se trage.

— Înţeleg, îi spun zâmbind. Şi da, s-ar putea să fie vorba despre asta, pentru că altă explicaţie nu găsesc.

— Sper ca într-o zi să avem şi noi parte de o asemenea iubire. Şi nu mă refer neapărat la noi, aşa cum suntem acum, deşi, recunosc, ar fi drăguţ.

Mă gândesc că am avut momente în care am simţit că eu nu pot iubi, că mai degrabă mă ataşez din obişnuinţă, dintr-o teamă de singurătate. În nicio ocazie, nu am simţit că mi-aş da viaţa pentru cea din faţa mea. Şi vorbind metaforic. Parcă mă oprea egoismul, dragostea faţă de propria persoană. Ah, şi dacă tot sunt aici, merită menţionat că de când suntem împreună nu ne-am spus niciun „te iubesc”. Eu, unul, nu simt asta, în momentul de faţă. Cât despre ea, nu aş putea spune ce simte cu exactitate, dar tind să cred că este în aceeaşi situaţie ca mine.

Ne-am ridicat de la masă şi am plecat în plimbare spre hotel. Era o noapte caldă, liniştită, cu cer senin.

— Eşti fericit? spulberă ea liniştea nopţii.

— Da, îmi era dor de mare, îi răspund aproape instant.

— Nu mă refer neapărat acum, că suntem la mare. Întreb aşa, în general.

— Cred că da. Pentru mine, fericirea este o

mare necunoscută. Nu îmi aduc aminte să fi simţit vreodată în viaţa mea fericirea aia pură, de îţi vine să sari în sus, să alergi de două ori în jurul globului pământesc. Sincer, este una dintre întrebările la care cu greu găsesc un răspuns. Sper că nu sună foarte ciudat ce tocmai ţi-am spus.

— Nu, cred că te înţeleg. Eu sunt fericită, pentru că ce altceva mai bun aş mai găsi în viaţa asta? De când mă ştiu, am văzut mereu partea plină a paharului. De când mă ştiu, am fost mereu cu zâmbetul pe chip.

— Nu chiar mereu. Adu-ţi aminte perioada în care m-ai ignorat, îi răspund, ducând tară să vreau subiectul în derizoriu.

— Dacă nu îţi zâmbeam ţie, asta nu înseamnă că n-o făceam în restul momentelor, mi-o întoarce ea amuzată.

— Ah, deci aşa stau lucrurile! revenind la subiect, mă bucur că porţi fericirea cu tine. Cine ştie, poate mă voi molipsi într-o zi de la tine şi atunci am să pot spune că sunt fericit în adevăratul sens al cuvântului. Acum, cred că potrivit ar fi să îţi spun că mă simt liniştit.

— Ştii, de ceva vreme voiam să te întreb un lucru. Sper să nu te superi, dar mă roade curiozitatea. Cum de ai trecut aşa uşor peste despărţirea de Andrada?

Întrebarea ei a stârnit în mine lucruri pe care

nu le-am spus nimănui. Şi nici ei nu aveam de gând să îi spun ce am simţit cu adevărat în acele momente. M-am prefăcut cât am putut de bine că totul a fost uşor, natural.

— Pentru că dezamăgirea ameliorează durerea, îi răspund. Cel puţin, aşa este în cazul meu şi cred că din acest motiv am trecut cu uşurinţă peste tot ceea ce s-a întâmplat.

Am ales, aşa cum am spus, să o mint, pentru că, de fapt, tot ceea ce s-a întâmplat cu Andrada a produs în mine răni ce cu greu se vor închide. Dar le ascund cât pot eu de bine. M-a durut să ştiu că femeia pe care o iubeam a ales un drum fără întoarcere, la finalul căruia va găsi cel puţin un suflet frânt, nişte visuri dărâmate şi nişte promisiuni goale. Şi acum, când sunt cu Larisa la mare, îmi amintesc de locurile prin care am trecut ţinând-o pe Andrada de mână, însă, pe zi ce trece, încerc să mă vindec.

Cine ar cunoaşte ceea ce s-a întâmplat între mine şi Andrada după ce am aflat că m-a înşelat ar spune, asemenea Larisei, că am trecut cu uşurinţă peste dezamăgire, că am renunţat cu uşurinţă la ceea ce iubeam. Şi în faţa Andradei am purtat masca asta, pentru că eu credeam că în acest fel va fi mai uşor şi pentru mine. În mod real, încă sunt frânt. Da, recunosc asta.

— Înţeleg, şopteşte ea, dându-mi de înţeles că nu mă crede în totalitate.

— Aşa funcţionez eu, mă justific, încercând să îi alung orice dubiu ar putea izvorî din răspunsul meu.

Ajunşi în cameră, ne-am dezbrăcat, am făcut un duş împreună şi ne-am întins în pat.

Simţeam că ceva o supără, dar am ales să nu mai despic firul în patru, pentru că în cele din urmă ar fi trebuit să îi spun adevărul. Nu ne-am mai spus nimic, iar când ea a adormit, eu am ieşit pe balcon să fumez. Nu aveam somn, probabil fiind alungai de întrebarea Larisei ce a trezit durerea surdă pe care o port în mine de câteva luni. Involuntar, mă întreb ce o face Andrada în aceste momente, dacă o fi bine, dacă a reuşit să treacă peste noi, continuându-şi în acest fel viaţa. Pentru a nu ştiu câta oară, îmi spun că trecutul trebuie să rămână acolo unde-i este locul şi că eu trebuie să îmi vindec rănile ce, uneori, dureau. M-am întors în pat, iar spre dimineaţă, când gândurile mi-au amorţit, am reuşit să adorm şi eu.

A doua zi, ne-am bucurat ca doi copii când am ajuns pe plajă. Şi totul între noi era bine, ea revenise la normal, de parcă discuţia de acum o zi nu a avut loc. Câteva ore bune, ne-am bucurat de nisipul fin şi fierbinte, de marea caldă şi, uneori, agitată, de noi doi, de cântecul inconfundabil al pescăruşilor.

— Adam, cred că este cea mai frumoasă zi din viaţa mea! îmi spune, în timp ce mă ia de mână.

Îi răspund cu un zâmbet, pentru că nu ştiu ce aş fi putut să îi zic. În sinea mea, mă bucur că simte asta, doar că, pentru mine, nu era tabloul complet pentru a fi fericit. Deşi mă bucuram de tot ce ne înconjura, aveam demonii mei pe care i-a retrezit la viaţă aseară şi pe care încerc din răsputeri să îi ascund. Nu aş vrea şi nici nu ar merita să îi vadă, să fie o victimă colaterală a lor. Femeia asta nu merită să ia parte la toată lupta mea, să fie chinuită de dramele, durerile, incertitudinile, fricile mele. Însă mă întreb din nou dacă este corect ceea ce fac, mai ales că, înainte de a porni cu ea la drum, am asigurat-o că totul a trecut. Cum aş putea să îi spun că aceste asigurări au fost, de fapt, nişte porniri viscerale, fără vreun fundament sufletesc real? Pe scurt, cum i-aş putea spune că am minţit-o încă de la început? Oricât mi-aş analiza variantele, nu prea văd cum aş putea da înapoi.

7.

Restul zilelor petrecute la mare nu merită povestite, pentru că nu s-a întâmplat nimic deosebit.

Când am ajuns în faţa uşii apartamentului din Bucureşti, am găsit un plic alb, aşezat pe preş, pe care scria „Pentru Adam”. Instantaneu, am recunoscut scrisul Andradei.

— De la cine o fi? întreabă ea, în timp ce îl ridic de jos.

Nu avea sens să o mint, pentru că, probabil, ar fi vrut să îl citească şi ea. Aşadar, aleg calea uşoară, recunoscându-i.

— De la Andrada, îi spun aproape şoptit, în timp ce, cu mâinile tremurânde, deschid uşa apartamentului.

— Deschide-l şi citeşte-l, mă îndeamnă ea.

Evident că asta aş fi făcut. O întrebare ce nu îmi dă pace este de unde o fi ştiut unde ne-am mutat? însă îmi spun că poate voi afla după ce voi citi conţinutul plicului. Mă aşez pe canapeaua din living şi deschid cu grijă plicul, descoperind trei coli albe scrise cu grijă. Mai jos, redau conţinutul scrisorii din partea Andradei.

„Încă de la început, îmi cer scuze că mi-am permis să îţi scriu toate aceste rânduri şi că s-ar putea să pară ilare, ridicole sau ilogice. Presupun că te întrebi de unde ştiu unde te-ai mutat şi aş vrea să lămuresc încă de pe acum această necunoscută. Deşi nu este deloc un motiv de mândrie, te-am urmărit câteva săptămâni la rând, descoperind astfel noul cuib în care v-aţi mutat împreună. Mă bucur că ai găsit o femeie care să te facă fericit. Sper să nu mă înşele memoria, dar parcă o chema Larisa, fiind cea cu care ai venit când ne-am întâlnit în acel local.

Crede-mă că este mai bine să rănești
spunând adevărul decât să bucuri
spunând minciuni.

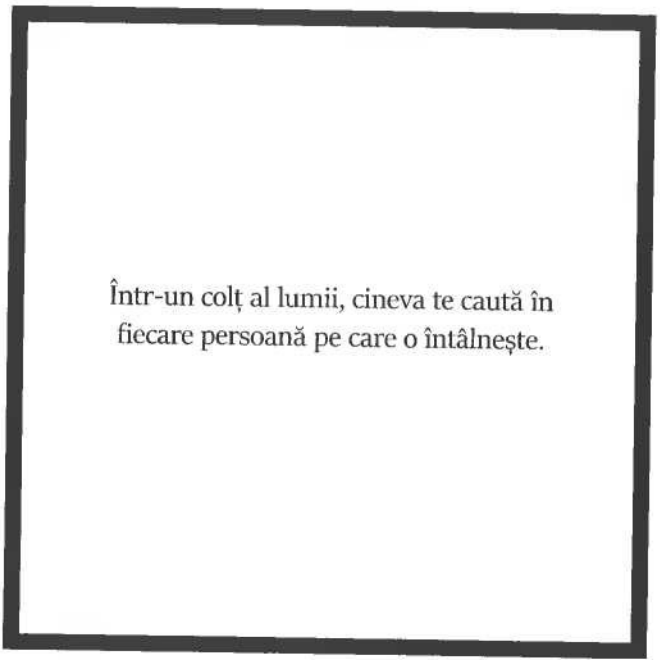

Bun, lămurind misterul şi descoperind gestul meu pe care l-ai putea considera înjositor, vreau să mai spun, în apărarea mea, că te-am urmărit pentru că nu am putut să îmi duc zilele fără să te văd. Zile întregi, ba chiar săptămâni, am aşteptat peste drum de blocul în care am locuit împreună o perioadă, pentru a te vedea preţ de câteva secunde. Multă vreme, veneai singur, pesemne că încă te vindecai de noi, de toate durerile pe care ţi le-am pricinuit. Uneori, aş fi vrut să te abordez, dar ştiam că m-ai fi respins, aşa că am renunţat la

ideea asta.

Apoi, într-o zi, a apărut ea, femeia de care probabil că te-ai îndrăgostit şi care este tot ceea ce eu nu am ştiut sau reuşit să fiu. M-a durut atât de tare, de parcă mi-ai fi străpuns întregul corp cu mii şi mii de lame reci. Dar ştiam că toate acestea se întâmplă doar din vina mea. De asemenea, într-o altă zi, v-am surprins când vă mutaţi într-un nou apartament, probabil pentru a da un înţeles complet acestui nou început de drum. Sau, poate, pentru că voiai să uiţi definitiv de mine. Din nou, m-a durut, dar cred că era cel mai înţelept lucru pe care l-ai fi putut face. Ce rost avea să trăieşti într-un loc în care, probabil, existau momente când îţi amintea de mine? După ce v-aţi mutat, am încetat să te mai urmăresc şi am început să mă gândesc la ce aş putea face pentru a scăpa de durerea asta monstruoasă. La recomandarea părinţilor mei, am mers la un psiholog. Apoi, la un psihiatru. Dar ea tot nu dispărea, iar eu deveneam pe zi ce trece o epavă în adevăratul sens al cuvântului. Nici acum, când îţi scriu, nu îmi pot explica de ce nu am putut să îmi revin câtuşi de puţin, odată cu trecerea timpului. Probabil, faptul că nu am putut renunţa la ideea că te-am pierdut mă ţinea în loc. Iar acea idee s-a născut dintr-un regret pe care nu ştiu cum să-l descriu.

Suficient despre mine. Vreau să îţi vorbesc puţin despre tine, acel băiat infidel devenit acum

un bărbat iubitor şi devotat.

În liceu, m-ai dezamăgit crunt. O ştim amândoi. Apoi, în anii care au trecut până la momentul reîntâlnirii noastre, te uitasem. Mă rog, aşa credeam. Desigur, când te-am revăzut, mi-am adus aminte de gustul dezamăgirii pe care mi l-ai lăsat şi, o vreme, te-am ţinut la distanţă.

Dar, să ştii, cu cât de ţineam la distanţă, cu atât îmi dădeam seama că tu nu ai devenit niciodată trecut, ci eşti mai prezent ca niciodată. Ştiam că povestea noastră nu s-a încheiat şi am ales să mă las dusă de val, de sentimente, de dorinţe arzând. Şi, uite aşa, am ajuns să simţim cele mai puternice sentimente care există pe acest pământ.

Tu, Adam, ai devenit un bărbat aşa cum mulţi îşi doresc să fie şi la care multe probabil că visează să le calce pragul inimii. În lunile petrecute împreună, nu am nici măcar un lucru pe care aş putea să ţi-l reproşez. M-ai iubit aşa cum orice femeie visează să fie iubită. Mi-ai fost cel mai bun prieten, omul pe care mă puteam baza oricând şi care nu m-ar fi lăsat niciodată să înfrunt singură furtunile vieţii. Iar pentru toate astea, ar fi de prisos să înşirui aici cuvinte de mulţumire. Sper, totuşi, că după ce vei încheia de citit aceste pagini, vei înţelege cât ai însemnat pentru mine.

Eu, spre deosebire de tine, am ales drumul greşit. De ce? Nu am alte explicaţii suplimentare,

pe lângă cele pe care ţi le-am dat când ne-am văzut la tine. Am fost mult, mult, mult prea naivă crezând că un flirt mă face mai femeie decât mă făceai tu. Iar pentru naivitatea asta şi pentru durerea pricinuită plătesc acum cu vârf şi îndesat, te asigur. Deşi târziu şi degeaba, am învăţat că poţi pierde totul într-un simplu şi singur moment de neatenţie.

Îmi doresc – şi sunt sinceră până la oase – ca fiinţa alături de care ai ales să împarţi bunele şi relele să fie femeia alături de care vei îmbătrâni frumos. Sper să îţi înţeleagă nevoile, dorinţele, temerile, fanteziile aşa cum eu n-am fost capabilă. Meriţi toate astea, fără doar şi poate. Şi, te rog, niciodată să nu o compari cu mine sau să îţi fie teamă că ţi-ar putea face ceea ce eu ţi-am făcut, pentru că se vede că te iubeşte. Poate nu ţi-a spus-o încă, dar eu v-am văzut de câteva ori şi ştiu să recunosc gesturi specifice femeii care iubeşte sincer. Da, am fost destul de aproape de voi, dar suficient de departe încât să nu mă vezi. Repet, nu sunt mândră că am făcut asta, dar… aşa am simţit să procedez.

Despre mine, nu aş avea foarte multe să îţi spun. De când ne-am văzut ultima dată, la mine acasă, s-au schimbat puţine lucruri. Mi-am dat demisia de la job, pentru că nu mă mai puteam concentra aşa cum ar fi trebuit. Iar de atunci până acum, am fost, oarecum, în grija mamei, care s-a

mutat cu mine, sperând că mă va ajuta să revin la acea Andrada pe care o ştia. Apropo, să ştii că mama niciodată nu te-a învinovăţit pentru cum am ajuns. Oricum, dacă ar fi vrut să o facă, nu i-aş fi permis eu, pentru că tu nu ai nicio vină în toate povestea asta cu iz de dramă.

Îmi cer scuze încă o dată pentru aceste rânduri. Larisei îi pot spune că aceasta va fi ultima legătură a mea cu tine. Poate sta liniştită, în cazul în care se gândeşte că voi încerca să te caut sau să te conving de lucruri pe care nici eu nu aş vrea să le aud. Nu, este ultima noastră legătură. De fapt, nici nu ar putea fi altfel, căci atunci când vei parcurge aceste rânduri, pentru mine va fi prea târziu. Voi fi de ceva vreme plecată în locul în care sper că sufletul meu nu va mai simţi durere, apăsare, regret şi disperare. Am renunţat o dată, dar, între timp, am realizat că nu mai am pentru ce… să rămân. Mă simt o povară, o epavă, o umbră. Aşa că am ales să plec.

Sper să mă ierţi pentru asta şi sper să îţi găseşti liniştea şi fericirea.

Să mă uiţi!

Cu dragoste.

Cea care a fost cândva a ta şi va rămâne a ta de acum încolo, Andrada”.

Odată cu ultimele cuvinte pe care le-am citit, m-a cuprins un tremurat pe care nu-l puteam controla.

— Hei! Ce s-a întâmplat? mă întreabă îngrijorată Larisa, în timp ce se aşază în genunchi, în faţa mea.

— Cred că a… s-a… Trebuie să mă duc până la ea! îi răspund în timp ce las foile din mână şi sar ca ars de pe canapea, şi mă grăbesc spre uşă.

Găsesc un taxi lângă bloc, mă urc în el şi aproape răspicat îi spun şoferului unde să mă ducă. Aveam un déjà vu, căci sub aceeaşi presiune am mai făcut un drum spre apartamentul Andradei. Ajuns în faţa blocului ei, îi arunc banii şoferului şi mă avânt într-o cursă contra cronometru pe scările imobilului. Inima îmi bate nebuneşte când lovesc în uşă.

Se deschide, iar în prag zăresc o femeie pe la 50 de ani, îmbrăcată în negru, vizibil afectată. Simţeam că mi se înmoaie picioarele.

— Andrada unde este? Sunt Adam, iubitul ei! Unde este?! întreb aproape urlând.

Nu aştept să îmi răspundă, ci intru pe lângă ea în apartament, găsindu-l plin de cutii în care se aflau lucrurile ei.

— Ce s-a întâmplat?! Nu… nu cred că ea… o întreb pe femeia ce bănuiam că este mama ei şi care izbucnise într-un plâns necontrolat.

În faţa mea, se deschideau uşile unui coşmar. Tremuram, nu puteam gândi nimic şi speram să visez. Sau să fi greşit apartamentul.

— Ba da, ea… nu mai este, îmi spune printre

lacrimi.

Cuvintele ei au căzut ca un baros asupra mea, strivindu-mă cu totul. Nu, nu concep ca ea să se fi sinucis. Cad în genunchi, cu capul în palme, lacrimile începând să ţâşnească aşa cum n-au mai făcut-o niciodată, iar sufletul aproape că mi s-a evaporat.

Simt mâna mamei sale pe umărul meu, iar vocea ei mă roagă să mă ridic. Nici nu vreau să îmi imaginez ce este în sufletul ei.

— Acum patru zile s-a întâmplat totul, îmi spune, printre suspine. A crezut că o mână de pastile înseamnă să scape de durerea ce o urmărea de multă vreme, feri am condus-o… pe ultimul ei drum.

Acum patru zile? Fix când mă gândeam la ea? Poate că a fost un semn şi, poate, ar fi trebuit să o sun atunci, reuşind astfel să împiedic coşmarul ăsta nenorocit! far ieri…

— Dar… nu, nu cred aşa ceva! Nu se poate să fie adevărat! şoptesc, în timp ce o îmbrăţişez.

Într-un apartament cu două camere, plin de cutii cu lucrurile ei, doi oameni frânţi se îmbrăţişează şi încearcă să mai adune tot ce a mai rămas din ei.

— Du-te acasă şi linişteşte-te! Şi, te rog din tot sufletul meu de mamă, nu te simţi vinovat pentru nimic. Lasă greul acesta pe seama noastră, a părinţilor ei, căci noi i-am fost aproape şi nu ne-

am putut da seama ce avea să urmeze.

Asemenea unui robot, îi ascult sfatul şi mă îndrept spre casă. Nu îmi aduc aminte cum am luat taxiul, ci îmi amintesc doar că m-am trezit în faţa uşii mele.

— Ce este?! Ce s-a întâmplat?! Mi-am făcut griji pentru tine, omule! îmi spune Larisa de îndată ce intru în casă, strângându-mă tare în braţe.

— S-a… sinucis, rostesc eu voce joasă, lacrimile începând din nou să curgă şiroaie.

Între noi s-a aşternut tăcerea, auzindu-se doar bătăile inimii mele – rapide şi puternice. O rog să mă lase singur, pentru că de asta am nevoie în aceste momente. Mă refugiez în dormitor, unde mă ghemuiesc într-un colţ, cu capul între picioare.

De ce, Andrada? De ce ai ales cea mai dureroasă, inconştientă, inutilă metodă de a lupta cu o suferinţă ce avea să treacă cândva? Nu te ştiam atât de laşă! Cum să crezi că asta este rezolvarea, femeie?! Cum?! De ce nu m-ai sunat să îmi spui prin ce treci? Ţi-aş fi fost alături şi am fi găsit o metodă care să te ajute să treci peste!

Doamne, cât de gol mă simt! Şi abia acum încep să realizez că lucrurile sunt ireversibile. Acum realizez că femeia alături de care am cunoscut cele mai nobile sentimente a ales să se rupă de lumea asta, de mine, pentru totdeauna. Şi nu s-a gândit o clipă la câtă durere va lăsa în urma

ei!

Golul pe care îl simt începe, dintr-odată, să se umple cu vinovăţie. Poate că aş fi putut să mai dau o şansă iubirii noastre şi poate că nu ar fi trebuit să îmi pun masca omului care tranşează fără scrupule lucrurile. Poate că şi-ar fi răscumpărat de mii de ori greşeala şi totul ar fi fost bine. Şi, din toate astea, ea ar mai fi existat astăzi.

— Pot să te ajut cu ceva? mă întreabă Larisa, băgându-şi capul în cameră.

— Hai încoace!

— Spune-mi, te rog, cum aş putea să te ajut? Mă doare să te văd aşa. Să ştii că sunt aici să te ascult, mă reasigură ea în timp ce se aşază în faţa mea.

— Mă simt vinovat, deşi sunt conştient că n-aş avea vreun motiv real să simt asta. Dar cred că aş fi putut să o salvez, să o fac să înţeleagă că nu asta este soluţia.

— Da, poate că ai dreptate. Aş înclina să spun că, uneori, oricât de mult am încerca să salvăm o persoană, în cele din urmă nu vom putea să-i decidem acţiunile.

— Ştiu, însă poate că aş fi putut schimba un mic lucru ce ar fi fost suficient ca deznodământul să fie altul, îi spun cu voce joasă.

Nu a mai spus nimic, ci a rămas în faţa mea privindu-mă. Ştiu că nici ei nu îi este uşor să mă vadă aşa şi că, dacă ar putea, mi-ar lua toată

durerea pe care o simt acum. În momentul în care îi simt braţele încolăcindu-se în jurul meu, izbucnesc într-un plâns pe care nu îl pot controla. Întregul meu corp se zguduia sub impulsul greutăţii, durerii, regretelor.

— Mi se pare un gest de laşitate… şoptesc printre suspine. Nu înţeleg de ce şi nici nu cred că voi înţelege vreodată!

Larisa mă strânge şi mai tare la pieptul ei.

— Cum o să mă simt acum, ştiind că din cauza mea ea a ajuns aici? Cum?!

— Nu sunt în măsură să îţi răspund la întrebarea asta, pentru că nu am trecut printr-o astfel de întâmplare. Cert este că îţi sunt alături şi cred că vom găsi o soluţie să trecem împreună prin momentele astea extrem de grele.

— Cât timp eram la mare, în prima noapte, mă gândeam la ea, la ce face. Nu vreau să mă mai ascund faţă de tine!

— De ce anume să te ascunzi? mă întreabă cu o voce blândă.

— M-ai întrebat atunci cum de am trecut atât de uşor peste ce s-a întâmplat între mine şi ea, iar eu ţi-am zis că dezamăgirea a uşurat lucrurile.

— Da, îmi aduc aminte…

— Am minţit. Nu am reuşit să îmi vindec rănile, ele fiind încă vii, încă prezente, doar că am încercat să le ascund cât mai bine. Să nu mă înţelegi greşit – ceea ce avem noi este real, însă,

pentru mine, lucrurile nu au devenit atât de profunde ca pentru tine.

— Aveam o bănuială, Adam. Dacă nu am spus-o, asta nu înseamnă că nu mi-am dat seama ce se întâmplă cu tine. Doar că ştiu că ai nevoie de timp să te vindeci şi am preferat să ţi-l acord, fără să fac un caz din asta. De asemenea, ştiam că dacă eu nu sunt ceea ce cauţi, îmi vei spune. Şi, aşa cum ţi-am spus la începuturile noastre, îmi asum orice risc.

— Îmi pare rău!

Mă simt lipsit de energie, de puteri, de toate. Viaţa mea a luat o turnură pe care nu mi-o puteam închipui vreodată, nici măcar în cel mai mare coşmar al meu. Andrada nu mai era. A ales să plece definitiv într-o lume pe care încă nu o cunosc. Sau nici măcar nu sunt sigur că există. Prin faţa ochilor, îmi trec toate amintirile pe care le am cu ea şi, parcă, îi simt atingerile.

O rog pe Larisa să mă lase singur, căci simt că trebuie să stau singur cu gândurile şi cu durerile mele. Primele raze ale dimineţii m-au prins tot ghemuit într-un colţ şi tot gol mă simţeam. Îmi dau seama că aseară... am părăsit inconştient apartamentul ei, la îndemnul mamei sale. Parcă aş fi fugit din calea unui tăvălug ce venea către mine.

Mă ridic şi mă reped să ies din casă, destinaţia fiind fostul apartament al Andradei, sperând să mai găsesc pe cineva acolo. În 20 de minute, eram

în faţa uşii, însă nu îmi răspundea nimeni, aşa că revin acasă.

Îmi dau seama, prea târziu, că Andrada a fost cea mai frumoasă întâmplare de până acum. Alături de ea, am simţit lucruri pe care nu ştiu dacă voi mai putea fi capabil să le simt vreodată. Alături de ea, am învăţat să fiu un bărbat mai bun, mai responsabil, mai atent la nevoile unei femei. Ştiu, a călcat strâmb şi m-a durut enorm ceea ce a făcut, însă poate că... ar fi fost demnă de iertare. Poate că aş fi putut înţelege acel moment de rătăcire. Şi zic că poate l-aş fi putut înţelege doar fiindcă este vorba de ea, pentru că pentru o altă femeie nu aş fi făcut efortul ăsta. Eu nu sunt genul de bărbat care să creadă în a doua şansă. Doar că, repet, Andrada era o cu totul şi cu totul altă poveste.

Cred că aici se încheie cel mai dureros capitol din viaţa mea, căci nu trag speranţe că voi mai da vreodată de părinţii ei, pentru a afla unde... îi este aşezată amintirea.

* * *

După aproape un an şi jumătate de la cel mai dureros moment din viaţa mea, s-au schimbat doar câteva lucruri.

La vreo lună după cumplita veste, împreună cu Larisa, am decis că este mai bine pentru amândoi să o luăm pe căi separate. Oricât de mult am încercat noi, nu eram făcuţi unul pentru altul

şi nu avea rost să pierdem ocazii care ne-ar fi putut face fericiţi.

De curând, am terminat facultatea, luând licenţa cu nota 9, 70. Şi, concomitent, m-am concentrat pe visul meu, acela de a deveni scriitor. Aşadar, în tot acest timp, m-am refugiat în studiu şi în scris la prima mea carte.

Totodată, în perioada asta am învăţat să iubesc singurătatea, în sensul în care nu am mai căutat relaţii, ci m-am mulţumit cu satisfacerea plăcerilor carnale. Nicio femeie nu a stat mai mult de câteva ore în apartamentul meu.

Durerea pricinuită de dispariţia Andradei s-a mai atenuat graţie şedinţelor de psihoterapie. Da, pentru că simţeam că singur nu pot duce greutatea asta sufletească, am ales să caut un psiholog cu speranţa că lucrurile se vor aşeza. Şi aşa s-a şi întâmplat. Vinovăţia pe care am simţit-o luni întregi s-a transformat în acceptarea faptelor. Singurul lucru neschimbat este faptul că încă cred că aş fi putut să o salvez dacă… n-aş fi lăsat orgoliul să câştige. Da, pentru ea trebuia să îmi calc în picioare orgoliul şi poate că astăzi eram amândoi în acelaşi oraş. Sau măcar în aceeaşi lume.

CUM SĂ TE LAŞI IUBITĂ
Volumul 1

Adam
Înainte de a o cunoaşte pe Eva

Eu sunt Adam, am 30 de ani, am trei localuri destul de bine cotate aici, în Bucureşti, şi cred că sunt dependent de sex. Încă nu am făcut vreo vizită la un psiholog cât să mă conving că este chiar o dependenţă ce ar trebui să mă alarmeze câtuşi de puţin. În fond şi la urma urmei, cred că dacă ar fi să-l considerăm drog, ar fi cel mai puţin nociv dintre toate câte există.

Şi, cred eu, pot justifica sus-numita dependenţă prin faptul că sunt bărbat. Şi am nevoi. Despre cele fiziologice, vorbesc. În plus, discutând cu prietenii mei bărbaţi, la mine pare a se manifesta cel mai agresiv această – hai să-i spunem tot aşa – dependenţă.

Dacă îmi place de o femeie, din punct de vedere fizic, mi se scoală. Pe mine nu mă interesează iubirea, deşi, din auzite, am înţeles că îţi aduce o mulţime de bucurii. Cică te defineşte ca om. Habar nu am şi nici că mă interesează câtuşi de puţin. Sexul cu siguranţă există, pe când, despre iubire, se mai vorbeşte că ar fi o iluzie. Şi mie îmi plac lucrurile concrete.

Ştiu, poate că nu ar trebui să recunosc vreodată asta în faţa cuiva, însă, pur şi simplu, m-am obişnuit cu ceea ce sunt. Numeşte-mă animal,

căci oricum nu îmi pasă de gura lumii. Atât timp cât eu mă simt bine cu ceea ce fac, de ce ar trebui să mă afecteze judecata altora în ceea ce mă priveşte?

La dracu'! Am câţiva bănuţi, câteva relaţii ce mă ajută să fac şi mai mulţi bani, vreo 20 de angajaţi care mă văd ca pe un model. Am tot ce mi-am dorit să am până la vârsta asta de 30 de ani. Şi, de asemenea, s-ar putea să am mai mult decât vor avea alţii într-o viaţă întreagă. Şi am ajuns aici fără să plec urechea la ce spune unul sau altul. Îmi voi păstra obiceiul ăsta, pentru binele meu.

Stau singur într-un apartament din centrul Capitalei. De la etajul 19 am o privelişte ce a impresionat fiecare femeie care mi-a trecut pragul casei.

Revenind la dependenţa mea de sex, încă din adolescenţă am fost fascinat de asta. Am fost în stare să mint cu neruşinare, să promit luna de pe cer, să îmi calc în picioare orgoliul, doar pentru a ajunge în patul unei tipe. Şi, contrar aşteptărilor, niciodată nu am fost dezamăgit de mine, de deciziile mele, de urmările deciziilor mele.

Însă până să am câţiva bani, o maşină decentă, dar care să atragă atenţia oricărei femei, mi-a fost cam greu să am în pat femeile dorite. Nu pentru că aş fi fost prost ori urât, ci pentru că eu voiam să intru într-o altă ligă. Nu voiam să joc în

aceeaşi ligă în care jucau şi amicii mei, unde găseai fără prea mari probleme femei pe care le puteai avea uşor. Cred că, pentru unele, era de-ajuns să le-o fluturi prin faţa ochilor şi deja săreau pe tine. Dar am preferat să am parte de femei la care nu ar avea mulţi bărbaţi acces.

În consecinţă, de la vârsta de 16 ani până la cea de 25 de ani am învăţat, am muncit, am eşuat, am reuşit, iar am eşuat, iar am reuşit... să-mi împlinesc visul din copilărie. Da, acela de a avea bani, căci mă trag dintr-o familie modestă şi mi-am dorit să ajung atât de sus, încât să nu mă mai uit la preţuri când merg prin magazine şi să nu fiu nevoit să renunţ la un lucru pentru a avea altul. Şi, odată cu împlinirea acestui vis, s-a împlinit şi celălalt – de a avea ce femei îmi doresc.

Deşi poate par puţin arogant pentru cei din jurul meu, chiar nu sunt. Ci doar ştiu cât am muncit şi nu voi permite nimănui să îmi calce, după bunul plac, munca de până acum. De aici, probabil, senzaţia că aş fi arogant. În fine, cum spuneam şi mai sus, nu dau doi bani pe ce spune Cutărescu sau Icsulescu.

La 25 de ani, am reuşit să-mi deschid primul local, în zona Victoriei. Da, pe acolo pe unde sunt jegoşii ăia de la guvern. Cum am reuşit asta? Ca multă lume – credit la bancă, pe care, slavă Domnului, am reuşit să-l plătesc după doar un an, căci, se pare, localul a fost extrem de apreciat încă

de la prima vizită de către clienţi. Da, sunt adeptul calităţii. Şi, ţine minte, calitatea este, poate, cel mai important criteriu pentru ca o afacere să supravieţuiască şi, eventual, să crească.

La 28 de ani, am reuşit să-mi deschid cel de-al doilea local, undeva pe Dorobanţi, unde, trebuie să recunosc, sunt numai snobi care dau 15 lei pe un căcat de sticlă de apă de 330 mililitri, în loc să dea 6 – 7 lei. Însă atât timp cât nu am făcut rabat de la calitate, mi-am permis să profit de snobismul oamenilor şi, în parte, datorită lui am reuşit să-mi deschid, după doar un an, şi cel de-al treilea local, situat în centrul istoric al Bucureştiului.

Şi, uite-aşa, după nişte ani de muncă, am ajuns să câştig zeci de mii de euro pe an. Mă rog, odată cu statutul ăsta, au apărut şi haterii – indivizii ăia care, deşi ar putea realiza ceva, n-o fac, însă preferă să arunce cu noroi în cei care au reuşit. Pe ăştia, uneori, i-aş spânzura în piaţa publică.

Totodată, acest statut mi-a permis să am în pat, fără prea mari eforturi, cum spuneam, unele dintre cele mai frumoase femei. Poţi să spui că le-am cumpărat cu o cină scumpă, cu o plimbare cu maşina mea, cu o geantă mai acătării. Există femei care şi-o pun contra unor bunuri, pe principiul serviciu contra serviciu. Sau plăcere contra plăcere. Pe mine nu m-a deranjat niciodată asta, ba chiar m-am bucurat că le-am găsit.

Pe cele mai multe le-am agăţat – dacă putem spune aşa – în localurile mele. Aproape în fiecare seară mă duceam într-unul dintre ele şi căutam femei disponibile pe care să le duc acasă. Şi aproape de fiecare dată găseam. Mă enervam când nu reuşeam să plec cu vreuna acasă – fie că mă refuza, fie că, pur şi simplu, nu găseam.

Alteori, când nu eram în localurile mele, ieşeam prin cluburi sau puburile din centru, cu încă doi-trei amici de-ai mei. Şi acolo, de cele mai multe ori, găseam la bar ţipe care asta aşteptau. Să le plăteşti trei pahare de ceva, să le arăţi portofelul într-o manieră subtilă, cât să vadă că ai, şi apoi să le duci acasă să îţi mulţumească pentru cele trei pahare şi viitoarea geantă, viitorii cercei sau ce căcat urma să le iei.

Niciodată nu m-a interesat ce probleme au, ce temeri au, ce pasiuni au, ce joburi au. M-a interesat doar să-mi fac de cap, să fiu satisfăcut de ele. Ne mai vedeam de cel mult două ori, după care nu mai auzeam de ele. Niciodată nu ceream număr de telefon, mail, Facebook sau orice altă alternativă ce ar fi permis să avem un contact. Stabileam următoarea întâlnire atunci când eram împreună şi dacă nu se prezenta vreunul dintre noi, era clar că totul se încheiase.

Poate că pentru alţii pare haos, dar, pentru mine, este mecanismul ce îmi asigură linişte.

Sfârşit

Îmi sună alarma. Fuck! Este luni, ziua aia pe care o urăşte toată lumea. Ziua aia definită de cea mai mare cafea din câte există. Frate! Lumea zice că fiecare zi este un cadou, dar dacă este aşa, eu pot înapoia oricând ziua asta de luni.

Deşi nu am şef, când eşti propriul şef ai responsabilităţi mai mari decât dacă ai fi un angajat. Doar că puţini te cred când le spui asta, ci, mai mereu, au impresia că te dai în spectacol, însă nimeni nu se gândeşte că tu eşti singurul responsabil de banii ăia ce îţi asigură traiul. Da, eu muncesc pentru bani. Şi, da, o fac din plăcere.

Dar dacă ar fi doar plăcere, n-aş mai munci. Banii niciodată nu miros a căcat încât să fugi de ei când îi vezi. Să fim serioşi!

Ora 6.40. Aş mai dormi măcar 10 minute, dar ştiu că acele 10 minute ar deveni câteva ore şi tocmai am o întâlnire cu o tipă care ar vrea să deschidem împreună un local. Mă gândesc că aş putea lipsi de la întâlnire şi, ca atare, să mă lipsesc de un alt local, mai ales că nu este 100% al meu. De cele mai multe ori, am ales să lucrez singur, căci unde-s doi, chiar dacă o creşte puterea, cresc şi şansele de conflict.

Mă decid să îmi scol fundul din pat şi să merg să-mi fac o cafea. Simt nevoia de o cafea tare, pentru că am dormit doar vreo trei ore. Ioana, o tipă înaltă, brunetă, cu sâni mici, dar fund de invidiat, pe care am abordat-o aseară într-un pub, m-a ţinut treaz de la 12, când am ajuns acasă, până la 3. Însă, da, a meritat cu vârf şi îndesat sticla aia de Moet.

Da, atât a vrut. O sticlă de Moet, căci n-a băut vreodată în viaţa ei. Astea au fost vorbele ei. Cred şi eu – cine dracului poate da 1.000 RON pe o sticlă de şampanie? De altfel, e a doua oară când beau aşa ceva şi eu. Nu sunt genul ăsta de snob, însă, dacă ea a vrut în schimbul unei partide de sex, i-am făcut hatârul.

Şi, repet, a meritat. A fost una dintre cele mai bune partide de sex din ultimele câteva luni. Iar oralul a fost demenţial. Mă bucur că nu mi-a dat de înţeles că ar vrea şi ea, căci n-aveam chef.

În timp ce îmi beau cafeaua, îmi verific agenda pe astăzi, pentru a vedea la ce oră trebuie să mă întâlnesc cu posibila mea parteneră de afaceri. La 13.00, la un local din centrul vechi al Bucureştiului. De ce mi-oi fi pus alarma să sune aşa de dimineaţă, atunci? îmi mai verific o dată agenda, însă se pare că nu aveam nimic programat. Aia e!

Îmi aprind o ţigară şi îmi aduc aminte de lucrurile pe care mi le-a zis Ioana aseară, în timp

ce se îmbrăca să plece.

— Adam, cândva, vei găsi o femeie pe care vei vrea să o ai şi la micul dejun şi pe care nu o vei trimite acasă, după un futai.

— Sigur că da! îţi chem taxi? o întreb deranjat de remarcă.

— Mă descurc, doar că nu pot coborî în chiloţi. Ai puţină răbdare să mă îmbrac şi dispar de aici, îmi răspunde deranjată, la rândul ei, de vorbele mele.

— Desigur. ia-ţi cât timp ai nevoie, îi spun.

— Aşa faci cu toate pe care le bagi în pat? continuă Ioana, deşi a realizat că n-am chef de astfel de conversaţii.

— Da, fix aşa. Doar că restul au vorbit mai puţin şi s-au îmbrăcat mai repede decât tine.

— Nenorocitule! se răsteşte, grăbindu-se să-şi tragă rochia ei neagră cu spatele gol.

— Doar nu credeai că te iau de nevastă, nu? Sau că ne va prinde răsăritul împreună şi, eventual, când te trezeşti, să îţi aduc micul dejun la pat.

— Nu, nu credeam asta, că nu sunt atât de idioată. Însă credeam că eşti mai manierat. Greşeala mea să cred un asemenea lucru! Oricum, aş vrea să te văd atunci când îţi pune o femeie capac şi o să mergi în patru labe după ea.

— Singura care va sta în patru labe va acea

femeie când mi-o suge, îi răspund sictirit.

— Eşti misogin şi nenorocit! Pa! urlă în timp ce îşi ia pantofii şi se repede spre uşa de la intrare.

În secunda doi, dusă a fost. Nu sunt misogin, doar că atunci când cineva încearcă să pătrundă în lumea mea, deşi nu este dorită acolo, pot foarte nenorocit. Este modul meu de a mă apăra în faţa încercărilor cuiva de a mă descoperi. Singurul care ştie cum sunt cu adevărat sunt eu, cu oglinda mea din baie. Atât. Şi aşa va rămâne. Nu-mi permit luxul de a mă deschide în faţa cuiva, căci, odată ce te-ai deschis, te-ai expus suferinţei ce, să fim serioşi, este inevitabilă.

Din toată conversaţia asta, mi-a rămas în cap partea cu „voi găsi o femeie cu care să iau micul dejun”. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu este singura persoană care m-a ameninţat cu aşa ceva. Însă, după câte se pare, am reuşit să mă feresc de astfel de belele.

Mă ridic de pe scaun, îmi sting ţigara şi mă îndrept spre duş. Simt nevoia să mă spăl de păcatele de aseară.

Trebuie să mai spun un lucru important – eu niciodată nu m-am dus la o femeie acasă, ci toate au venit la mine. Mi-am stabilit regula asta, pentru că îmi oferă putere de decizie şi nu scad în ochii lor. Îmi place să controlez situaţiile, recunosc. Îmi place atunci când orice lucru depinde doar de

mine, eu fiind singurul care poate lua o decizie. Poate, cumva, sunt avid şi după putere, după dominare, după a avea ultimul cuvânt.

După vreo jumătate de oră, ies din duş. Mă simţeam curat, absolvit de orice păcat comisesem pe timp de noapte, la lumina lunii, îmi sună telefonul. Era Vlad, unul dintre amicii cu care ies prin oraş şi cu care am ieşit şi aseară.

— Salut, Vlad!

— Salut! îi aud vocea entuziasmată.

— Ce s-a întâmplat de eşti aşa bine dispus? îl întreb extrem de curios.

— Cred că m-am îndrăgostit! îl aud şi mai entuziasmat.

— Eşti prost? Cum aşa?

— Aseară, după ce ai plecat cu aia, am cunoscut o tipă şi…

— Şi ai dus-o acasă, i-ai pus-o şi s-a cărat, îl completez eu.

— Nu. Nu am ajuns acasă, dar am plecat din pub şi ne-am plimbat vreo trei ore. Am vorbit despre o grămadă de lucruri şi ne-am dat seama că avem o grămadă de chestii în comun. Azi avem întâlnirea oficială, să zic aşa.

Îi simţeam bucuria din glas, însă mi se părea total deplasat. Nu ai cum să te îndrăgosteşti aşa după câteva ore şi câteva sute de cuvinte schimbate.

— Nu eşti îndrăgostit, mă! Eşti nebun?

— Nu, nu sunt! Pur şi simplu, simt că femeia asta este cea care mă completează. Şi abia aştept să o revăd. Lucru, de altfel, pe care ştii şi tu că nu l-am simţit de multă vreme, de când m-am despărţit de aia, după ce s-a futut cu şeful ei.

Da, ştiam că aşa este. Vlad a avut o relaţie de vreo cinci ani cu o femeie. Prostul, mort după ea, din prima zi până în ultima, când, venit mai devreme de la muncă, a prins-o pe panaramă cu şeful ei în pat. Vorba aia – pe patul lui, pe muzica lui.

După ce i-a tras o mamă de bătaie ăluia, nebunul i-a făcut bagajele ăsteia şi a dat-o afară.

Nu-l condamn, căci numai el ştie ce a simţit în acel moment. Să ţii la un om mai mult decât la propria persoană şi să realizezi că pe celălalt îl doare în pulă de tine nu este cel mai plăcut sentiment din câte există pe lumea asta.

Tocmai de aia nu mă ataşez. Pentru ce căcat să-mi frec nervii aiurea. Sex şi atât. Fără responsabilităţi. Aşa este cel mai simplu mod în care îţi poţi trăi viaţa.

— Da, ştiu ce spui, Vlade! îi răspund. Însă eu spun să nu tragi concluzii pripite, că doar ştii ce s-a întâmplat cu aia. Şi aveaţi deja vreo cinci ani de relaţie.

— Da, mă, ştiu ce spui, dar simt că femeia asta habar nu are să mintă. Trebuia să-i fi văzut ochii şi ţi-ai fi dat seama că nu poate minţi.

— Nu ştiu cum îţi dai tu seama de asta şi, mai ales, cum i-ai văzut tu noaptea ochii. Eu aş fi vrut să-i văd sânii şi fundul.

— Tipic ţie, ce pot spune. La tine, prea se rezumă totul la sex. Şi nu că nu aş înţelege, că tot bărbat sunt şi eu. Dar parcă e prea mult. Dai în patologic, omule!

— Se poate să ai dreptate, dar eu n-am fost ca un câine plouat din cauza vreuneia. Aşadar, cred eu, am avantaj.

— O suferinţă, oricât de greu ţi-ar fi s-o duci, te schimbă, te maturizează, te întregeşte. Chiar dacă ţie poate nu îţi pare logic.

— Mda… tu ştii. Ce pot să îţi spun? Casă de piatră! Să nu mă pui naş, că nu-ţi dau bani.

Râdem amândoi.

— Hai că te las, Adam! Ne mai auzim!

— Sper să ne mai auzim. Sper că nu te pune asta cu botul pe labe cumva. Că m-ai dezamăgi maxim!

— Pa!

— Salut!

Ce îţi este şi cu dragostea asta! îmi mai aprind o ţigară şi mă gândesc cu o ciudă de neînţeles la Vlad. Uite, fraierul este fericit, în cele din urmă! Dar stai, Adam! Nu te grăbi să tragi concluzii, căci, mâine, parcă-l vezi sunându-te plângând iar. Mai bine aşa, ca mine, de unul singur, fără sentimente, fără ataşament, fără responsabilităţi.

Pot să am orice femeie vreau, fără să mă gândesc că acasă mă aşteaptă o alta. Pot să îmi schimb partenerele ori de câte ori îmi doresc, căci nu mă doare acest lucru. Ba chiar îmi dă o senzaţie de putere. În fine!

Îl sun pe administratorul celor trei localuri să verific dacă stocurile sunt făcute şi dacă au apărut probleme peste noapte. Răspunsul lui este fix cel pe care îl aşteptam – totul este în regulă. Ce bine este când totul este în regulă! Ştii ce zic?

Mă uit la ceas şi, cu stupoare, remarc că este abia ora nouă. Ce dracului mai fac eu vreo două ore, până când m-oi îmbrăca să mă duc la întâlnirea cu Cătălina? Dau drumul la muzică şi mă întind în pat. Am închis ochii, iar când i-am deschis era 11.45.

Perfect! Am o alarmă nemaipomenită. Şi este bio! Mă ridic din pat, fac încă un duş, căci nu suport să ies din casă fără să mă spăl după ce am dormit. Mă simt murdar. O fi vreo problemă dintre ale mele, alea multe. Şi dacă o fi aşa, cred că asta este cea mai mică.

Îmi trag un tricou, o pereche de blugi, mă încalţ, mă parfumez, îmi aranjez puţin părul şi cobor în parcarea blocului. Da, nu pot pleca de acasă arătând neîngrijit. Însă, ajuns la subsol, renunţ la a mă urca în maşină şi mă decid să merg pe jos, căci mai aveam vreo 45 de minute timp să ajung în punctul în care am decis să ne vedem. Iar

eu făceam per pedes maximum 30 de minute până acolo.

Ies din parcare şi remarc faptul că afară este o zi frumoasă de aprilie, în ciuda faptului că era luni. Copacii înverziţi, oamenii îmbrăcaţi lejer, nu foarte cald, ci ideal pentru a purta un tricou şi o pereche de pantaloni. Desigur, peisajul este completat de fuga haotică a bucureştenilor către nicăieri. Sau către succes. Cine ştie încotro se îndreaptă fiecare? Singurul lucru cert este că aproape toată lumea se grăbeşte undeva, de zici că i s-ar termina timpul.

Nu ştiu prea multe despre Cătălina, nu ştiu nici ce planuri are şi nici ce posibilităţi financiare are. Dacă o fi vreo bogătană, poate o prostesc să investească ea 80%, dar să împărţim pe jumătate profitul. Glumesc! Nu cred că este cineva atât de idiot încât să accepte aşa ceva şi, chiar dacă ar exista, nu sunt genul care să profite de oameni, când vine vorba de afaceri. Tot ce am reuşit să fac am făcut cu o verticalitate pe care nu o poate nimeni contesta. Nici măcar foştii angajaţi care au ales, între timp, un alt drum. Am fost corect până la cer şi înapoi. Asta, probabil, pentru că eu cred în karma (sau cum vrei să o numeşti) şi ştiu că, într-un fel sau altul, totul ţi se întoarce. Ai făcut bine, vei primi bine. N-ai făcut bine, o vei beli. Simplu ca bună ziua.

Ajuns în faţa localului, fix când mă pregăteam

să intru în el, primesc un mesaj de la Cătălina. Îmi spune că a ajuns mai repede şi că este „la o masă în stânga, cum intri”. Localul este aproape plin de oameni care-şi beau cafeaua, probabil aflaţi în pauza de masă, iar acest lucru face puţin dificilă reperarea Cătălinei.

Ah, uite-o! La o masă de două persoane, stătea o femeie brunetă, îmbrăcată într-o salopetă neagră şi având un decolteu generos. Oare femeile nu pot vorbi despre afaceri dacă nu-şi etalează sânii la întâlnire? Mă apropii de ea şi întind mâna pentru a face cunoştinţă.

— Încântată, îmi spune, un zâmbet larg făcându-şi apariţia pe chipul ei perfect.

Da, este o femeie frumoasă, însă, după ridurile fine ce îi brăzdează fruntea şi zona pometţilor, pot aproxima că are peste 40 de ani. Şi, de asemenea, nu cred că este căsătorită, pentru că verigheta lipseşte cu desăvârşire de pe inelarul ei stâng.

— Să ştii că ai nişte localuri frumoase, în care cred că ai investit ceva bani. Şi, probabil, şi mai mult suflet, îmi zice după ce ne-am aşezat la masă.

— Mulţumesc frumos! Am investit şi bani, şi suflet, şi nervi. Fără astea trei, cum poţi să reuşeşti? îi răspund în timp ce studiam meniul.

— Ai dreptate! se aude de dincolo de meniul ce îi acoperise faţa în întregime.

— Spune-mi mai multe despre tine, te rog! De ce ai vrut să ne vedem? o întreb după ce a

terminat chelnerul de luat comanda.

— Aşa direct eşti de obicei? mă întreabă, afişând un zâmbet strengăresc. Direct despre afaceri, fără nicio altă conversaţie?

— Este o întâlnire de afaceri sau una între prieteni?

— Depinde cum vrei tu să fie, Adam!

— De afaceri, atunci.

— Ok! În acest caz, cu ce doreşti să încep? Am minţit-o. N-aş fi vrut să fie chiar o întâlnire de afaceri, dar nici între prieteni. Eventual, mi-ar fi plăcut să ne întâlnim la mine. Sunt foarte curios ce acoperă acea salopetă neagră. Însă cum ştiu că pornirile astea nu fac bine când discutăm idei de afaceri, mi le reprim şi mă concentrez pe treabă.

— Ce afacere ai sau ce afaceri vrei să întemeiezi? o întreb.

— Afacere, încă nu am, dar am avut nişte părinţi bogaţi care mi-au lăsat moştenire o mică avere.

— Ai avut? o întreb mirat.

— Da, au murit acum doi ani într-un accident de maşină.

— Îmi pare rău, Cătălina! Iartă-mă pentru o asemenea întrebare!

— Stai liniştit! Nu are ce să mă deranjeze. Asta este adevărul, oricât de dureros ar fi el. Şi, totuşi, cu trecerea timpului am acceptat ceea ce s-a întâmplat. Revenind, am nişte bani şi aş vrea să-i

investesc într-un local.

— Înţeleg. Şi eu cu ce te pot ajuta?

— Să-mi dai voie să îl denumesc Infinity 4, în schimbul unui procent de 40% din profit. Ce spui?

Am uitat să spun – cele trei localuri ale mele se numeau Infinity 1, Infinity 2, Infinity 3.

— Hmm, de ce vrei asta? o întreb nedumerit, răspunzându-i astfel tot cu o întrebare.

— Pentru că tu deja ai o reputaţie şi lumea îţi cunoaşte deja numele. Lumea ştie că acolo este calitate, indiferent dacă vorbim despre servicii, preparate sau băuturi. Ăsta ar fi, pe scurt, motivul pentru care vin cu o astfel de propunere.

— Înţeleg. Sincer îţi spun, nu mă aşteptam la o asemenea propunere. Mă gândeam că vrei să deschidem unul la comun sau orice altceva. Trebuie să mă gândesc, căci dacă localul tău nu se va ridica la nivelul celorlalte trei, voi avea destul de mult de pierdut.

— Voi avea grijă de asta, te asigur!

— Apropo, în ce zonă îţi propui să-l deschizi?

— Herăstrău, unde am un spaţiu ce poate lua forma unui astfel de local. Tot moştenire. Şi e chiar lângă lac, ceea ce, cred eu, îi va oferi un plus în faţa alor tale.

— Da, aici ai dreptate. Este o locaţie foarte bună şi foarte frumoasă. Am vrut şi eu, la un moment dat, să deschid al treilea local acolo, dar nu am găsit pe nimeni disponibil să-mi închirieze

ceva. Ah, de fapt am găsit pe cineva, dar avea un preţ extrem de mare chiar şi pentru zona aia.

— Ok, atunci gândeşte-te şi-mi spui zilele următoare. Acum putem vorbi despre orice altceva? mă întrebă zâmbind complice, ca şi cum ştia că va urma întrebarea asta.

— Da. Spune-mi despre tine. Văd că nu eşti căsătorită, probabil că ai peste 35 de ani (am spus mai puţin decât credeam, pentru că, de fel, am văzut că femeile sunt sensibile când le aproximezi vârsta), eşti frumoasă şi deţii o mică avere. Deci spune-mi altceva decât lucrurile astea, oarecum evidente.

— Văd că m-ai analizat deja, după care pufneşte în râs. Şi le-ai cam nimerit – am 44 de ani, asta ar fi singura corectură pe care aş face-o la cele deja spuse de tine. Cât despre căsătorie, nu se va întâmpla vreodată.

— De ce? o întreb, chiar dacă şi eu aveam cam aceleaşi gânduri legate de subiectul ăsta. Nu prea-i văd rostul.

— Pentru că nu-mi doresc asta. Pot iubi o viaţă întreagă şi fără acele acte. În plus, aşa mă asigur că ce-i al meu rămâne al meu. Cumva, mă tem să nu dau peste vreun bărbat materialist, că specia asta este din ce în ce mai frecventă, şi să-mi ia jumătate din ce am obţinut de la ai mei.

— Pricep! Nici eu nu cochetez prea mult cu ideea de căsătorie.

— Se vede! vine replica ei.

— Cum aşa? o întreb curios. Ştiam că va urma un răspuns ce mă va surprinde, căci pare o femeie care are vorbele la ea şi ştie cum să le folosească.

— De când te-ai aşezat, te-ai uitat de cinci ori în decolteul meu. Probabil, inconştient ai făcut-o. Ca atare, pot spune că-ţi doreşti să ne fi văzut la tine, să fi făcut sex până oboseam amândoi şi, mai apoi, ai fi vrut să plec.

Eram uluit de-a dreptul. Mă aşteptam să mă surprindă, dar asta este prea mult. Femeia cred că citeşte gânduri. În plus, nici nu mi-am dat seama că m-am uitat de atâtea ori în decolteul ei. Căcat, credeam că pot să-mi controlez reacţiile mai bine!

— Pari depăşit de situaţie, continuă ea. Nu citesc gânduri, dar ştiu să vă citesc vouă, bărbaţilor, limbajul nonverbal. Nu sunt doar o individă care a moştenit banii munciţi de părinţii ei, ci mă duce puţin şi capul.

— Da, nu aveam dubii că nu te-ar duce. Da, sunt puţin depăşit de situaţie şi, pentru o clipă, am crezut că tu citeşti gândurile.

— Deci recunoşti că tot ceea ce am spus este adevărat?

— Da, ai avut dreptate cu fiecare cuvânt pe care l-ai rostit.

— Şi ce mai aştepţi? vine a doua lovitură, pe care a aplicat-o cu grijă, fix în raţiunea mea.

— Adică? o întreb în timp ce am făcut ochii

mari.

Îmi face un semn cu mâna să mă apropii de ea şi-mi spune la ureche:

— Plăteşte şi hai să mergem la tine. Am chef să mi-o trag.

Îmi retrag capul şi o aud continuând:

— Îmi eşti şi simpatic. Hai să mergem!

Continuarea în volumul 1 al cărţii „Cum să te laşi iubită” disponibilă pe www.jurnalulunuiadam.ro

Povestea lor continuă.

Când doi oameni sunt făcuți unul pentru altul se vor reîntâlni când se așteaptă mai puțin. Așa a fost și cu Adam și Andrada. După o perioadă de liniște, când cei doi păreau a fi cunoscut fericirea, povestea lor a căpătat o turnură total neașteptată.

Uneori, unele greșeli se dovedesc a fi fatale pentru amândoi, însă în sensuri total diferite.

Dacă ai pierde tot ce iubești, tu ce ai face?
Ai mai putea zâmbi? Te-ai mai putea ridica? Ai mai putea trăi?

Bogdan Marcu

BOOKZONE

ISBN 978-606-94303-0-9 (general)
ISBN 978-606-90082-6-63(Vol.2 pZ)
9 786069 008263